

Cổ Long

Quyền Đầu

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2009.

Cổ Long

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

VNTHUQUAN.NET, 2009.

Hồi 01

Tiểu Mã phần nộ

Mười một tháng chín. Hai ngày sau tết Trùng Dương.

Trời đẹp.

Hôm nay cũng không thể nói là một ngày đặc biệt lắm. Nhưng lại là một ngày rất may mắn cho Tiểu Mã. Ít nhất là một ngày may mắn trong vòng ba tháng nay.

Bởi vì hôm nay y chỉ đánh lộn có ba lần. Chỉ ăn phải có một nhát đao.

Không những vậy, đến bây giờ còn chưa bị uống say.

Bây giờ đêm đã khuya, y vẫn còn đang đi bộ ngay ngắn chừng chạc trên đường cái, đó cũng là một kỳ tích lắm rồi.

Đa số người uống rượu nhiều như y, ăn phải một nhát đao như vậy, chuyện duy nhất còn làm được, là nằm lăn ra chờ chết.

Nhát đao ấy cũng không thể nói là nặng cho lắm, có điều chém xuống một cái trụ bằng đá mập mập cho gãy làm đôi cũng không

phải là chuyện khó khăn. Nhất đao ấy cũng không thể nói là nhanh cho lắm, có điều muốn chém một con ruồi đang bay qua bay lại chung quanh thân y cũng rất dễ dàng thôi.

Nếu để ba tháng sau đó, cỡ nhất đao đó dù có năm ba cây đồng thời nhắm vào người y chém vào, ít nhất y cũng đoạt được một hai cây, đá văng một hai cây, còn thừa lại chụp lấy bẻ gãy hết cả làm đôi.

Hôm nay y bị chém một nhất đao, không phải vì y né không khỏi, cũng không phải y đã say.

Y bị chém một nhất là vì y muốn ném thử xem, Ngũ Hổ Đoạn Môn đao của Bành Lão Hổ chém xuống người mình sẽ có mùi vị thế nào. Mùi vị này dĩ nhiên là không dễ chịu, cho đến bây giờ, vết thương vẫn còn chảy máu.

Một cây đao bằng thép ròng nặng bốn mươi ba cân, chém vào bất cứ chỗ nào trong người, chẳng có ai đi vui sướng cho được.

Bởi vì Bành Lão Hổ hiện giờ đã nằm lăn ra mặt đất không động đậy.

Bởi vì lúc đao chém lên người y, đại khái y cũng tạm thời quên đi được nỗi thống khổ trong lòng.

Y đang muốn hành hạ chính mình, ngược đãi chính mình, bởi vì y muốn ráng sức quên đi nỗi thống khổ.

Y không sợ chết, trời sập xuống đầu, y cũng chẳng thêm để ý.

Nhưng cái nỗi thống khổ ấy, thật tình y chịu hết được.

Ánh trăng vàng vạc, chiếu trên con đường dài ngoẵng. Đèn đã tắt, người ta đã đi ngủ, trừ y ra, trên đường hầu như không còn bóng dáng ai, vậy mà bỗng có một cỗ xe ngựa chạy như bay lại.

Ngựa tốt, xe lộng lẫy, thùng xe mới bóng lộn còn hơn kính, sáu gã đại hán đang ngồi trên xe, gã đánh xe cầm trong tay cây roi dài đen xì, đánh lên không trung kêu lên những tiếng lách phách.

Tiểu Mã hình như không nghe thấy gì cả.

Nào ngờ cỗ xe lại ngừng ngay bên cạnh y, sáu gã đại hán nhảy xuống dồn y vào giữa, người nào người nấy mặt mày dữ tợn, cử động nhanh nhẹn, họ trừng mắt nhìn y hỏi :

- Người chính là tên Tiểu Mã chuyên môn tìm người đánh lộn?

Tiểu Mã nói :

- Không phải.

Tiểu Mã gật gật đầu nói :

- Vì vậy nếu các người tìm người đánh lộn, các người tìm lộn người rồi.

Bọn đại hán cười nhạt, hiển nhiên không xem gã say rượu này vào đâu :

- Chỉ tiếc là chúng ta không lại đây tìm người đánh lộn.

Tiểu Mã hỏi :

- Không phải sao?

Đại hán nói :

- Chúng ta chỉ bắt quá mời người theo chúng ta đi một chuyến.

Tiểu Mã thở ra, hình như cảm thấy thất vọng vô cùng.

Bọn đại hán hình như cũng thất vọng lắm, có người lấy ra một tấm khăn màu đen, nói :

- Người cũng thấy chúng ta không phải là kẻ sợ đánh nhau, chỉ tiếc là lão bản chúng ta muốn gặp người, nhất định phải đòi chúng ta đem người nguyên con mang về, nếu thiếu tay thiếu chân gì, y sẽ không chịu.

Tiểu Mã hỏi :

- Lão bản các người là ai?

Đại hán nói :

- Đợi người gặp y, tự nhiên sẽ biết ngay.

Tiểu Mã nói :

- Cái khăn màu đen này để làm gì đây?

Đại hán nói :

- Khăn màu đen dùng để bịt mắt lại là tốt nhất, bảo đảm chẳng thấy gì cả.

Tiểu Mã nói :

- Bịt mắt ai?

Đại hán nói :

- Bịt mắt người.

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì các người không muốn ta nhớ đường?

Đại hán nói :

- Lần này hình như người đâm ra thông minh đấy.

Tiểu Mã nói :

- Ta không đi thì sao?

Đại hán cười nhạt, một người trong bọn bỗng tung người lên, đâm ra một quyền vào cột cây số bằng đá bên vệ đường, “cách” một tiếng, cây trụ bằng đá to bằng nắm tay lập tức bị gãy làm đôi.

Tiểu Mã la lên thất thanh :

- Lợi hại quá chừng.

Đại hán vỗ nhè nhẹ vào nắm tay của mình, kiêu ngạo nói :

- Người thấy được lợi hại là tốt đấy, ngoan ngoãn theo bọn ta thôi.

Tiểu Mã nói :

- Bàn tay người không thấy đau đớn gì sao?

Hình như y trông có vẻ rất hứng thú, đại hán lại càng đắc ý, một gã đại hán khác cũng không chịu kém, bỗng rùn người xuống, quạt chân

qua một cái, cột đá bị chôn xuống đất cả hai thước lập tức bị đá bật lên khỏi mặt đất.

Tiểu Mã càng kinh hãi, nói :

- Chân của người không bị đau sao?

Đại hán nói :

- Nếu người không chịu theo chúng ta, chân của người sẽ bị đau, toàn thân chỗ nào cũng sẽ đau muốn chết đi luôn.

Tiểu Mã nói :

- Tốt lắm.

Đại hán nói :

- Tốt lắm là nghĩa làm sao?

Tiểu Mã nói :

- Tốt lắm có nghĩa là, bây giờ ta có thể tìm được người để đánh lộn. Câu nói ấy vừa chấm dứt, y đã xuất thủ, một quyền đâm vỡ cái mũi của người đó, một cái bạt tai quất cho người bên kia điếc luôn, rồi lại xoay ngược bàn tay lại đâm cho y một quyền gãy mất năm rở xương sườn, rồi lại đá cho một người khác bay như một trái banh ra đằng xa.

Còn một người khác thì ăn phải một cú dưới hạ bộ, đau muốn gập cả lưng lại, nước mắt nước mũi mồ hôi nước dãi tiểu tiện đại tiện đồng thời đổ một đồng ra ngoài.

Chỉ còn lại một gã đại hán cuối cùng đang đứng đối diện với y, toàn thân trên dưới mồ hôi chảy ra đầm đìa.

Tiểu Mã nhìn y, nói :

- Bây giờ người còn muốn ép ta theo các người nữa không?

Đại hán lập tức lắc đầu, liều mạng lắc đầu.

Tiểu Mã nói :

- Tốt lắm.

Đại hán không dám mở miệng.

Tiểu Mã nói :

- Lần này sao người không hỏi ta “tốt lắm” có nghĩa là sao?

Đại hán lấp bắp :

- Tôi... tiểu nhân...

Tiểu Mã hỏi :

- Người không dám hỏi?

Đại hán lập tức gật đầu, liều mạng gật đầu.

Tiểu Mã bỗng vênh mặt lên, trừng mắt nói :

- Không dám cũng không được, không hỏi là ăn đòn!

Đại hán đành phải mặt dày mày dạn, lấp ba lấp bắp hỏi :

- Nghĩa là sao tốt lắm... Tốt lắm nghĩa là sao?

Tiểu Mã bật cười, nói :

- Tốt lắm có nghĩa là, hiện tại ta đã chuẩn bị theo các người.

Y còn tự kéo cửa xe ra, đang tính chui vào, bỗng quay đầu lại nói :

- Đưa đây!

Đại hán lại giật nảy mình lên, hỏi :

- Đưa... đưa gì?

Tiểu Mã nói :

- Đưa cái khăn màu đen đây, cái khăn màu đen trên tay người đó, đưa đây cho ta bịt mắt lại.

Đại hán lập tức lấy cái khăn màu đen bịt mắt mình lại.

Tiểu Mã nói :

- Đưa cái khăn không phải là bịt mắt người, mà là bịt mắt ta.

Đại hán kinh ngạc nhìn y, y không biết gã này là một tên khùng, hay đã uống đến mê man cả thần trí không còn biết gì.

Tiểu Mã đã giựt lấy cái khăn, bịt mắt mình lại, sau đó y ngồi xuống ghé một cách thoải mái, rồi than thở :

- Dùng vải đen bịt mắt lại, quả thật là tốt không cách gì chê được.

Tiểu Mã không hề điên, y cũng không hề say.

Chỉ bất quá, người ta ép y làm chuyện gì, dù trên người y có bị đâm mười bảy mươi tám lỗ thủng xuyên thấu, y cũng không làm.

Cả đời y làm chuyện gì, cũng đều là do y muốn làm, thích làm.

Y ngồi trên cổ xe, chỉ vì y cảm thấy chuyện này không những có vẻ thần bí, mà còn hứng thú nữa.

Vì vậy hiện tại dù người khác có muốn đuổi y đi cũng không xong.

Ngựa vừa bắt đầu chạy, y đã nằm đó ngáy khò khò, ngủ như một con heo chết :

- Lúc nào tới đó thì kêu ta tỉnh lại, nếu có tên nào phá giấc ngủ của ta, ta đập vỡ đầu nó ra.

Không có ai dám phá giấc ngủ của y, vì vậy, lúc y tỉnh lại, ngựa đã ngừng ở trong một cái sân rộng mênh mông.

Tiểu Mã không phải là một người chưa từng trải giang hồ, nhưng cả đời y chưa bao giờ thấy một nơi nào quyền quý mỹ lệ như vậy, y cơ hồ tưởng rằng mình đang còn trong giấc mộng.

Nhưng bọn đại hán đã mở cửa xe ra, cung kính mời y xuống xe.

Tiểu Mã nói :

- Có muốn ta lấy khăn bịt mắt lại nữa không?

Bọn đại hán nhìn nhau, chẳng ai dám mở miệng.

Tiểu Mã lấy khăn bịt mắt mình lại, y cảm thấy như vậy càng tăng

thêm vẻ thần bí và hứng thú.

Y vốn là người yêu chuộng kích thích, yêu chuộng mạo hiểm, không những vậy còn là người đầy mơ mộng.

Truyền thuyết không phải đã có nói rằng có vô số các cô công chúa phi tần mỹ lệ, thích sai người đi bắt cóc những chàng trai tráng trẻ tuổi, đem về khuê phòng, liên hoan một trận qua đêm. Không chừng y không được coi là một người đẹp trai, nhưng ít nhất y cũng trẻ tuổi lực lưỡng, cũng không đến nỗi xấu xí gì.

Có người đã đưa cho y cây gậy, để y cầm một đầu, y bèn đi theo bọn họ, bước cao bước thấp, quẹo qua quẹo lại đi một hồi thật lâu. Đi tới một gian phòng mùi thơm sực nức.

Y cũng không nhận ra, đây là mùi gì, chỉ cảm thấy mùi thơm ở nơi đây cũng là thứ y chưa bao giờ từng trải qua.

Y chỉ hy vọng lúc tấm khăn màu đen được mở ra, y sẽ lập tức nhìn thấy một người đẹp y chưa từng được thấy qua.

Chính ngay lúc y đang tưởng tượng đến chỗ thích thú, bỗng có hai tiếng động xé gió, một trước một sau đâm vào người y. Tốc độ đã nhanh, mà còn nhanh hơn bình sinh y đã từng gặp phải.

Tiểu Mã từ lúc còn nhỏ đã thích đánh nhau, nhất là ba tháng trời nay, y đánh nhau hầu như còn nhiều hơn người ta cả đời đánh nhau ba trăm lần.

Y uống rượu chẳng chọn lựa thứ gì, Mâu Đài cũng được, Trúc Diệp Thanh cũng tốt, Đại Khúc cũng ngon, dù có rượu mạnh ba tiền một lượng, y cũng cứ uống sạch.

Y đánh nhau cũng cùng một cách.

Chỉ cần trong bụng không được thoải mái, chỉ cần có người đòi đánh nhau, ai cũng được.

Dù là Thiên Vương lão tử, y cũng đánh xong rồi tính sau, dù đánh không lại người ta, y cũng cứ liều mạng trước đã.

Vì vậy kinh nghiệm đánh nhau của y rất phong phú, số cao thủ y đụng độ, người trong giang hồ ít có ai được bằng y.

Vì vậy y vừa nghe có tiếng gió rít lên, đã biết hai người ám toán y, đều là tay đệ nhất lưu cao thủ trong giang hồ, chiêu thức họ đang sử dụng không những nhanh nhẹn chính xác, mà còn hiểm ác vô cùng. Tuy y đang đau khổ, đau khổ muốn chết đi được, đau khổ đến độ muốn mỗi ngày tự đánh mình ba trăm cái bạt tai, y còn chưa muốn chết, y còn muốn sống để gặp lại người đã làm cho y đau khổ, làm cho y vĩnh viễn không quên được đó.

Cái người đàn bà vừa mỹ lệ, vừa tàn bạo, vừa đa tình, lại vừa ác độc đó.

... Tại sao đàn ông lúc nào cũng phải bị đau khổ vì đàn bà?

Tiếng động của binh khí xé gió dồn lại phía sau ngực và chỗ eo lưng của y, chiêu thức trí mệnh, vũ khí trí mệnh.

Tiểu Mã bỗng thét lên một tiếng, như một con sư tử đang giận dữ gầm lớn, tiếng gầm vừa phát ra, y đã nhảy lên.

Y không hề tránh né binh khí đâm lại đằng sau, lưỡi thép lạnh như băng xuyên thấu qua hông bên phải, đây không phải chỗ yếu hại, y chẳng thèm để ý.

Bởi vì y đã tránh khỏi thế công ở đằng trước, một quyền đâm vào mặt đối phương, y không nhìn thấy mình đâm trúng chỗ nào trên người địch thủ, y không kịp kéo khăn che mặt xuống.

Nhưng tai mắt y không vì vậy mà bị che mất, y đã nghe xương trên người đối thủ vỡ răng rắc, tiếng động đó tuy không làm cho người ta thích thú gì, nhưng y thì rất thích thú.

Y rất ghét những tên tiểu nhân đánh lén.

Bên hông y còn cắm phải lưỡi thép bén nhọn của đối phương, lưỡi thép bén nhọn cơ hồ chạm vào tủy xương, đau muốn chết đi được. Nhưng y chẳng thèm để ý tới.

Y quay người lại, xoay ngược tay đâm một quyền vào mặt người sau lưng, đâm còn mạnh hơn.

Hai người đánh lén này dĩ nhiên đều là những tay võ lâm cao thủ đã từng trải trăm trận, vậy mà cũng bị đánh cho sợ run rẩy ngẩn cả người ra.

Không phải bị đâm cho hôn mê, mà là bị đâm cho run rẩy sống người ra.

Cái kiểu đánh nhau liều mạng như thế này, bọn họ không những chưa từng thấy qua, ngay cả nghe nói còn chưa được nghe tới, dù có nghe cũng chẳng dám tin.

Vì vậy, đến lúc Tiểu Mã gầm lên tiếng thứ hai, hai người đó đã chạy ra ngoài, chạy nhanh còn hơn hai con hồ ly bị trúng phải tên.

Tiểu Mã nghe tiếng y phục hai người phản phật hướng ra khỏi phòng, nhưng y chẳng rượt theo.

Y đang cười, cười lớn lên.

Trên người y lại bị thêm một vết thương, bên hông bị ăn thêm một lưỡi kiếm, nhưng y vẫn cười khoái trá vô cùng.

Mặt của y còn bị tấm khăn màu đen che lại, không biết trong phòng còn có ai đang núp ở đó để ám toán y nữa hay không, nhưng y chẳng thèm lo ngại, chẳng thèm để ý.

Lúc y đang muốn cười, y chỉ nghĩ đến chuyện cười.

... Khi người ta muốn cười mà cười không được, sống như vậy mới là không có ý vị.

Đây dĩ nhiên là một căn phòng thật hoa lệ. Lúc y bị bịt mắt, y không thể tưởng tượng được căn phòng này hoa lệ đến mức nào.

Hiện tại y cũng đã bỏ cái khăn bịt mắt ấy ra.

Y không thấy một ai.

Người đẹp nhất và người xấu nhất, chẳng thấy người nào. Căn phòng không có lấy đến một nửa người.

Cửa sổ đang mở, gió đêm thổi vào đem theo mùi hoa thoang thoảng.

Hai người ám toán y, chạy trốn ra từ cánh cửa sổ, bên ngoài màn đêm chìm đắm, không nghe lấy một tiếng người.

Y ngồi xuống.

Y chẳng buồn nghĩ đến chuyện rượt theo hai người đó, cũng chẳng nghĩ đến chuyện bỏ đi, y tìm một cái ghế dựa lưng thật thoải mái, ngồi xuống cho thoải mái trước.

... Lão bản của bọn đại hán đó là ai? Tại sao lại dùng cách này để kéo y lại? Tại sao lại ám toán y? Lần đầu không trúng, có phải là sẽ có lần thứ hai?

... Lần thứ hai bọn họ sẽ dùng cách gì?

Những chuyện đó, y chẳng buồn nghĩ đến.

Y có một người bạn thân thường nói y thích đánh nhau bằng tay chân, không thích động tới trí não.

Bất kể tên lão bản ấy còn muốn làm gì, sớm muộn gì cũng sẽ dở trò ra.

Trước sau gì y cũng sẽ biết, vậy thì sao bây giờ lại phải đi vận óc cho mệt? Thoải thoải mái mái ngồi dưỡng sức, không phải là chuyện thích thú hơn nhiều sao?

Điều đáng tiếc là, cái ghế tuy rất thoải mái, cái bàn tọa của y lại không thoải mái. Sự thực là, y vừa ngồi xuống đã đau muốn chết

luôn.

Lưỡi kiếm lúc này đâm xuyên thấu hông, thật không phải là nhẹ.

Y đang nhìn quanh xem có rượu để ở đâu đó không, bỗng nghe ngoài cửa có tiếng người nói.

Căn phòng có hai cánh cửa, một cái phía trước, một cái phía sau, tiếng người vọng ra từ mé cánh cửa phía sau.

Giọng nói của một người đàn bà, một người đàn bà rất trẻ tuổi, tiếng nói rất dễ nghe.

- Góc phòng có để rượu trong hộc tủ, các thứ các dạng đều có, nhưng tốt nhất anh đừng nên uống.

- Tại sao?

Dĩ nhiên Tiểu Mã nhin không nổi muốn hỏi.

- Bởi vì trong bình rất có thể đã bị bỏ thuốc độc, các thứ các dạng thuốc độc, thứ nào cũng có thể có chút ít.

Tiểu Mã chẳng hề nói một tiếng, y đứng dậy, lấy ra một bình rượu, mở nắp, đưa lên miệng, tu ừng ực, y uống rất nhanh, nhanh không kịp thở, một bình rượu thoáng chốc đã cạn sạch.

Không những không ném ra trong rượu có thuốc độc gì hay không, ngay cả mùi vị của rượu thế nào cũng không biết.

Người phía sau cửa thở ra nói :

- Rượu như vậy mà bị anh uống kiểu đó, quả là vương bát ăn đại liên, uống cả của trời.

- Không phải vương bát ăn đại liên, rùa đen ăn đại liên.

Tiểu Mã đang cải chính lỗi dùng chữ của cô ta.

Cô bật cười, tiếng cười như chuông ngân :

- Thì ra anh không phải là vương bát, anh là rùa đen.

Tiểu Mã cũng bật cười, thật tình y cũng không phân biệt ra được thế

nào là rùa đen thế nào là vương bát.

Y bỗng cảm thấy cô gái này rất thú vị. Gặp người đàn bà thú vị mà không uống tý rượu, cũng như mình đánh cờ với mình chán chết đi được.

Do đó y lại lấy ra một bình rượu nữa, lần này uống xem ra chậm hơn chút xíu.

Cô gái sau cánh cửa lại nói :

- Trên cửa có một lỗ hồng, tôi đang tắm trong này, anh uống rượu say rồi không được lại nhìn trộm.

Tiểu Mã lập tức bỏ bình rượu xuống, mau mắn lại tìm lỗ hồng trên cánh cửa.

Nghe có con gái tắm trong phòng, cửa lại có chỗ nhìn vào, đại đa số đàn ông đều không thể nào không tìm ra được. Dù tìm không ra, cũng phải tìm cách đục thủng một lỗ ra, dù có đưa đầu lại đục, cũng phải đục cho ra một lỗ hồng.

Y lấy một con mắt nhìn vào lỗ hồng, chỉ nhìn một cái, trái tim đã cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong phòng không những chỉ có một cô đang tắm trong đó, trong phòng ít nhất có bảy tám cô đang tắm. Tám cô gái trẻ tuổi, thân hình nuộc nà chắc nịch, bộ ngực nở nang nhô lên cao vút.

Thanh xuân, vốn là một thứ mỹ lực lớn nhất của các cô, hướng gì, cô nào cô nấy đều rất đẹp, nhất là cặp đùi thon dài mà chắc nịch.

Các cô đang tắm trong một cái hồ lớn, nước hồ xanh mà trong vắt, bất kể nhìn chỗ nào, đều có thể thấy rõ mồn một.

Chỉ có một cô thiếu nữ là ngoại lệ.

Cô này không chừng không đẹp hơn các cô kia, nhưng Tiểu Mã cứ muốn nhìn vào cô.

Cô này lúc tắm còn mặc trong người bộ áo đen vừa dài vừa dày, chỉ để lộ một cái cổ trắng ngần.

Cặp mắt của Tiểu Mã đang nhìn trừng trừng vào cái cổ trắng ngần ấy.

Càng nhìn những gì không thấy, càng cảm thấy nó thần bí, càng thần bí lại càng muốn nhìn.

Đàn ông trên đời này có mấy người không phải như thế?

Cô gái tắm mà mặc đồ đang thờ ra nói :

- Anh đã cứ muốn nhìn, tôi cũng chẳng biết làm sao, nhưng anh không được xông vào đây, cửa không khóa, chỉ đẩy một cái là mở ra ngay.

Tiểu Mã không cần dùng sức, y đưa cả người ra đẩy vào cửa.

Cửa quả thật mở ra, một tiếng “tôm” vang lên, Tiểu Mã cũng nhảy luôn xuống hồ.

Thật ra y cũng không cố ý nhảy xuống đó, nhưng đã lỡ nhảy xuống, y cũng chẳng buồn đi lên.

Cùng tắm chung một hồ với bảy tám cô con gái, rốt cuộc cũng không phải là một chuyện ai ai đều gặp phải.

Các cô tuy đang vừa cười vừa la ó lên, không ai lộ vẻ gì là tức giận.

Đối với bọn họ mà nói, hình như đây không phải là lần đầu tiên.

Trong bọn không khỏi có người mở miệng ra bàn luận :

- Cái anh này vừa dơ vừa hôi hám, đến đây tính làm gì vậy?

Tiểu Mã không đến nỗi tệ lắm :

- Bởi vì tôi dơ tôi hôi hám, mới tính lại tắm một cái. Các cô tắm ở đây được, dĩ nhiên là tôi cũng tắm được.

- Nếu đã tắm, tại sao còn mặc đồ?

- Cô ta mặc đồ tắm được, tại sao tôi làm không được?

Y có lý do rất vững.

Cô con gái mặc đồ lắc đầu thờ ra nói :

- Xem ra anh cũng nên tắm một cái, có điều ít nhất anh cũng nên bỏ giày ra đi chứ.

Tiểu Mã nói :

- Cởi giày ra làm gì? Giày rửa luôn sạch khỏe, không phải tiện lợi lắm sao?

Cô con gái mặc đồ nhìn y, cười khở nói :

- Người ta muốn anh làm chuyện này, anh không làm, không muốn anh làm chuyện này, anh lại đi làm. Con người anh có chứng tật gì không vậy?

Tiểu Mã cười nói :

- Không, một cái tật nhỏ cũng không, con người tôi có tới ba ngàn bảy trăm tám mươi ba cái tật.

Cô con gái mặc đồ chớp mắt nói :

- Bất kể anh có bao nhiêu tật, nước chúng tôi tắm, anh không được uống vào.

Tiểu Mã nói :

- Tốt, tôi nhất định không uống.

Cô con gái mặc đồ bật cười, cười ngặt nghẹo nói :

- Thì ra con người anh cũng không ngu lắm, còn chưa thành một con lừa.

Tiểu Mã nói :

- Tôi vốn không phải là con lừa, tôi là một con sói, một con sói hiếu sắc không hơn không kém.

Y quả thật làm bộ ngay thành một con sói. Cô con gái mặc đồ lập tức lộ vẻ sợ hãi, núp vào sau lưng một cô khác, nói :

- Anh xem cô ta ra sao?

Tiểu Mã nói :

- Được lắm.

Cô gái ấy quả thật rất được, hai chữ “rất được” bao quát rất nhiều ý nghĩa... nụ cười ngọt ngào mê hồn, thân hình trẻ trung, cặp đùi thon dài.

Cô con gái mặc đồ hở phào một tiếng nói :

- Cô ta tên là Hương Hương, nếu anh chịu cô ta, tôi sẽ gọi cô ta lại với anh.

Tiểu Mã nói :

- Tôi không chịu.

Cô con gái mặc đồ nói :

- Cô ta năm nay chỉ mới mười sáu tuổi, người cô rất thơm.

Tiểu Mã nói :

- Tôi biết.

Cô con gái mặc đồ hỏi :

- Anh vẫn không chịu?

Tiểu Mã nói :

- Không chịu.

Cô con gái mặc đồ cười nói :

- Thì ra anh không phải chân chính là một con sói.

Tiểu Mã nói :

- Tôi đúng là vậy.

Cô con gái mặc đồ xem ra lại bắt đầu run rẩy lên :

- Có phải anh chịu người khác?

Tiểu Mã nói :

- Đúng vậy.

Cô con gái mặc đồ hỏi :

- Anh chịu ai? Máy cô ở đây tùy anh chọn cô nào cũng được.

Tiểu Mã nói :

- Tôi không chịu ai cả.

Cô con gái mặc đồ hỏi :

- Anh muốn hai ba cô cũng được.

Tiểu Mã nói :

- Cả bọn cũng không.

Cô con gái mặc đồ hoàn toàn khẩn trương lên :

- Anh... anh chịu ai?

Tiểu Mã nói :

- Tôi chịu cô.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, y đã nhảy chồm tới.

Cô con gái mặc đồ cũng nhảy lên, đẩy Hương Hương vào lòng y, còn mình thì đã ra khỏi hồ tắm.

Một tấm thân mềm mại mát rượi bổng lọt vào lòng mình, ít có ai còn không động lòng lên.

Nhưng Tiểu Mã không động lòng.

Y lập tức đẩy Hương Hương ra, cũng nhảy ra khỏi hồ.

Cô con gái mặc đồ chạy vòng vòng bên hồ, vừa thở vừa nói :

- Các cô ấy đều là con gái, còn tôi đã là bà già, tại sao anh còn muốn tôi làm gì?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì tôi lại cứ thích bà già, nhất là bà già như cô.

Dĩ nhiên cô ta không phải là bà già. Không chừng tuổi tác của cô có hơn mấy người kia chút đỉnh, nhưng điều đó chỉ làm cho cô trông lại càng thành thạo, càng quyến rũ.

Chỗ quyền rũ người ta nhất là, không chừng cô còn mặc y phục.
Cô đang chạy đằng trước, Tiểu Mã rượt theo sau, nhưng y rượt không gấp lắm.

Bởi vì y biết, cô chạy không thoát.

Quả thật cô chạy không thoát.

Phía sau còn có một cái cửa, cô vừa chạy vào, đã bị Tiểu Mã ôm choàng lấy người.

Phía sau lại có sẵn cái giường, cái giường rộng vô cùng, cô vừa té xuống, tấu xảo nằm ngay trên giường.

Tiểu Mã tấu xảo cũng nằm lên người cô.

Cô thở hổn hển, hình như đứt hơi lúc nào không hay, cô nắm chặt tay Tiểu Mã lại nói :

- Anh chờ chút, anh chờ chút đã.

Tiểu Mã cố ý lộ hàm răng ra cười hung dữ, nói :

- Còn chờ gì nữa?

Bàn tay y đang động đậy, cô lấy sức đẩy y ra.

- Dù anh có muốn vậy, mình cũng phải trước hết nói chuyện, tâm tình một chút xúu chứ.

- Hiện tại tôi không muốn tâm tình.

- Không lẽ anh không muốn biết tại sao tôi gọi anh lại đây?

- Hiện tại không muốn.

Tuy cô còn đang dùng sức đẩy y ra, nhưng tiếc là bàn tay của y làm người ta khó lòng kháng cự.

Cô bỗng không đẩy nữa.

Toàn thân cô bỗng xịu lơ, ngay một chút sức lực cũng không có.

Lúc cô đi tắm, cô mặc đồ vào chỉnh tề như đi tiếp khách, hiện tại hình như cô giống như đang đi tắm.

Tiểu Mã lấy chóp mũi dí vào chóp mũi của cô, mắt nhìn trừng trừng vào mắt của cô, nói :

- Cô có đầu hàng chưa?

Cô thở hổn hển, cắn chặt môi nói :

- Không đầu hàng!

Tiểu Mã nói :

- Cô đầu hàng tôi tha cho cô!

Cô nhất định lắc đầu :

- Tôi cứ không đầu hàng, xem anh làm gì tôi?

Một người đàn ông ở trong tình thế đó, còn biết làm gì hơn đây?

Chuyện gì sẽ xảy ra?

Có rất nhiều chuyện, không thể suy đoán, cũng không thể nghĩ tới, nếu không, không những trái tim đập mạnh lên, mặt mày đỏ lên, thân hình còn nóng cả lên nữa.

Nhưng cũng có rất nhiều chuyện, không cần phải suy đoán, cũng không cần phải nghĩ, mọi người ai cũng biết...

Tiểu Mã là đàn ông, một người đàn ông tuổi trẻ trai tráng.

Cô là người đàn bà, người đàn bà tươi đẹp như đóa hoa.

Tiểu Mã không ngu, cũng không phải thái giám, cũng không phải thánh nhân.

Dù có ngu, cũng thấy rằng, cô đang dụ dỗ mình. Vì vậy...

Vì vậy, bây giờ tiểu Mã cũng đang bất động, toàn thân hình như cũng không có lấy một tý sức lực.

Hô hấp của cô đã ngừng lại một hồi lâu, bây giờ cô mới bắt đầu thở lại, cô lập tức vừa thở vừa nói :

- Thì ra anh thật tình không phải là người tốt.

- Tôi vốn không phải, nhất là gặp phải người như cô.

- Anh biết tôi là người như thế nào?
 - Không biết.
 - Hoàn toàn không biết?
 - Tôi chỉ biết không những cô không phải là người tốt, mà so với tôi còn xấu hơn, xấu hơn gấp trăm lần.
- Cô bật cười, cười ngặt nghẽo nói :
- Nhưng tôi biết anh.
 - Hoàn toàn biết?
 - Anh tên là Tiểu Mã, người ta gọi anh là Tiểu Mã Phấn Nộ, bởi vì anh nóng nảy còn hơn ai cả.
 - Đúng.
 - Anh còn có một người bạn tên là Đinh Hỷ, Đinh Hỷ Thông Minh.
 - Đúng.
 - Hai người vốn không rời nhau như bóng với hình, nhưng hiện giờ, y đã có bà vợ, người ta vợ chồng ân ái đậm đà, dĩ nhiên anh không nỡ xen vào ở giữa bọn họ.
- Tiểu Mã không đáp, ánh mắt lộ vẻ đau khổ.
- Cô lại nói tiếp :
- Anh cũng có một cô bạn, anh nghĩ anh sẽ lấy cô ấy, cô ấy cũng đã chuẩn bị lấy anh, tiếc là tính tình anh nóng nảy quá, anh chọc cô ấy giận bỏ đi. Anh tìm cô ấy luôn ba tháng, tìm không ra bóng hình ở đâu.
- Tiểu Mã câm miệng, bởi vì y đang sợ.
- Y sợ mình sẽ khóc lớn lên, la lớn lên, sẽ nhảy dựng lên, đụng đầu vào tường.
- Em họ Lam.
- Cô bỗng nói tên mình ra :

- Em tên là Lam Lan.

Tiểu Mã nói :

- Tôi có hỏi tên họ cô đâu.

Tâm tình y không được vui vẻ cho lắm, nói những lời dĩ nhiên thật khó nghe.

Lam Lan chẳng tức giận tý nào, cô lại nói :

- Cha mẹ em đều chết cả, để lại cho em cả một gia tài.

Tiểu Mã nói :

- Tôi không hỏi gia thế của cô, cũng chẳng muốn lấy một bà vợ giàu có.

Lam Lan nói :

- Nhưng em đã nói ra rồi đấy, và anh cũng đã nghe hết rồi.

Tiểu Mã nói :

- Tôi chẳng phải kẻ điếc.

Lam Lan nói :

- Vì vậy bây giờ anh đã biết em thuộc hạng người nào, em cũng biết anh là một người như thế nào.

Tiểu Mã nói :

- Hừ.

Lam Lan nói :

- Vì vậy bây giờ anh có thể đi được rồi.

Tiểu Mã đứng dậy, mặc quần áo vào lập tức bỏ đi.

Lam Lan không giữ y lại, ngay cả một vẻ gì muốn giữ y lại cũng không có.

Có điều Tiểu Mã đi đến cửa, nhìn không nổi quay đầu lại, hỏi :

- Cô là lão bản ở đây phải không?

Lam Lan nói :

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi :

- Kêu người đem tôi lại đây có phải là cô?

Lam Lan nói :

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi :

- Tôi đánh đập năm người của cô, uống hết hai bình rượu, lại cùng cô...

Lam Lan không để cho y nói tiếp hết :

- Anh làm chuyện gì em đều biết hết rồi, anh nói làm gì.

Tiểu Mã hỏi :

- Cô tốn bao nhiêu đó công sức, làm ra vẻ thần bí kêu bọn họ đem tôi lại đây, chỉ vì lý do muốn tôi lại uống rượu, đánh đập người?

Lam Lan nói :

- Không phải.

Tiểu Mã hỏi :

- Cô định nhờ tôi làm chuyện gì?

Lam Lan nói :

- Dĩ nhiên em vốn có chuyện khác trong đầu.

Tiểu Mã hỏi :

- Bây giờ thì sao?

Lam Lan nói :

- Bây giờ em chẳng còn muốn nhờ anh làm nữa.

Tiểu Mã hỏi :

- Tại sao?

Lam Lan nói :

- Bởi vì bây giờ em thích thích anh rồi, vì vậy em không nỡ để anh đi

nạp mạng.

Tiểu Mã hỏi :

- Nạp mạng? Đi đâu nạp mạng?

Lam Lan nói :

- Lang Sơn.

Nghe nói Lang Sơn có rất nhiều chó sói.

Nghe nói thiên hạ tất cả chó sói nhỏ lớn, đực cái, các thứ các dạng, đều lại từ Lang Sơn, đến lúc chúng sắp chết, lại quay trở về Lang Sơn chết.

Đấy dĩ nhiên chỉ là truyền thuyết.

Trên đời này vốn có rất nhiều truyền thuyết thần thoại, có thứ mỹ lệ, có thứ thần bí, có thứ kinh sợ.

Không ai biết được những truyền thuyết ấy có được mấy phần chân thật.

Mọi người chỉ biết được một chuyện... Hiện tại ở trên Lang Sơn, một con chó sói cũng không còn thấy đâu.

Chó sói trên Lang Sơn, đều đã bị người trên Lang Sơn giết sạch.

Vì vậy người trên Lang Sơn còn đáng sợ hơn cả chó sói nhiều. Sự thật là, người trên Lang Sơn còn đáng sợ hơn hết cả rắn độc thú dữ trên đời này.

Bọn họ không những giết chó sói, mà còn giết người.

Bọn họ giết người không chừng còn nhiều hơn là giết chó sói.

Người trong giang hồ đặt cho bọn họ một danh hiệu, gọi là “người sói”. Chính bọn họ cũng rất thích cái tên đó.

Bởi vì bọn họ thích người khác sợ mình.

Nghe nói tới hai chữ “Lang Sơn”, Tiểu Mã không đi nữa, y quay lại bên giường, nhìn Lam Lan.

Lam Lan nói :

- Anh biết chỗ Lang Sơn sao?

Tiểu Mã hỏi :

- Nhưng tôi không biết tại sao mình lại muốn lên Lang Sơn nạp mạng?

Lam Lan nói :

- Bởi vì anh cần bảo vệ chúng em đi.

Tiểu Mã hỏi :

- Bọn cô?

Lam Lan nói :

- Chúng em chính là em và em trai của em.

Tiểu Mã hỏi :

- Bọn cô tính lên Lang Sơn?

Lam Lan nói :

- Không đi không được.

Tiểu Mã hỏi :

- Chừng nào đi?

Lam Lan nói :

- Sáng dậy là đi.

Tiểu Mã ngồi xuống giường, nhìn cô cả nửa ngày, rồi nói :

- Nghe nói người có tiền nhiều, đều có ít nhiều chứng tật.

Lam Lan nói :

- Tiền của em không ít, nhưng em không có tật gì cả.

Tiểu Mã hỏi :

- Người không có chứng tật gì, tại sao lại nhất định muốn lại chỗ ma quỷ đó?

Lam Lan nói :

- Bởi vì đường qua đó gần nhất.

Tiểu Mã hỏi :

- Gần nhất?

Lam Lan nói :

- Đi qua Lang Sơn đến Tây vực, ít nhất cũng đỡ được sáu bảy ngày đường.

Tiểu Mã hỏi :

- Bọn cô cần phải đi gấp tới Tây vực?

Lam Lan nói :

- Em của em có bệnh, có thể cả đời không chữa nổi, nếu trong vòng ba ngày không tới được Tây vực, không chừng nhất định sẽ chết thôi.

Tiểu Mã nói :

- Nếu đi qua Lang Sơn, có thể cả đời cũng không tới Tây vực.

Lam Lan nói :

- Em biết.

Tiểu Mã nói :

- Nhưng cô còn muốn thử thời vận?

Lam Lan nói :

- Em nghĩ không ra cách nào hơn.

Tiểu Mã nói :

- Tây vực có người chữa được bệnh cho em cô sao?

Lam Lan nói :

- Chỉ có một mình y.

Tiểu Mã đứng dậy, rồi lại ngồi xuống. Hiển nhiên y cũng không nghĩ ra được cách nào hay hơn.

Lam Lan nói :

- Chúng em vốn đã tính đi mượn những người tiêu khách nổi danh, có điều chuyện này gấp quá, em chỉ mời được một người.

Tiểu Mã hỏi :

- Ai?

Lam Lan nói :

- Chỉ tiếc là người này không còn tính là cả một người nữa.

Tiểu Mã hỏi :

- Tại sao?

Lam Lan nói :

- Bởi vì y đã bị anh đánh cho tơi bời, đứng còn muốn đứng không nổi.

Tiểu Mã hỏi :

- Lôi Lão Hồ?

Lam Lan cười khỏ nói :

- Chúng em cứ ngỡ Ngũ Hồ Đoạn Môn Dao của y cũng có gì dữ lắm, nào ngờ y gặp phải anh, “lão hồ” đã biến thành “bệnh miêu”.

Tiểu Mã hỏi :

- Vì vậy cô bèn nghĩ đến chuyện tìm tôi?

Lam Lan nói :

- Tiếc là em cũng biết cái tính trâu bò ngang bướng trời sinh của anh, nếu mời đàng hoàng, nhất định anh sẽ không làm, huống gì, mấy ngày gần đây anh không được vui vẻ lắm.

Tiểu Mã lại đứng dậy, trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng nói :

- Tôi chỉ hy vọng cô nhớ cho một điều.

Lam Lan đang nghe.

Tiểu Mã nói :

- Tâm tình tôi ra sao, đó là chuyện của tôi, không quan hệ gì đến cô.

Lam Lan nói :

- Em nhớ rồi.

Tiểu Mã nói :

- Tốt lắm.

Lam Lan nói :

- Lần này anh nói “tốt lắm” nghĩa là sao?

Tiểu Mã nói :

- Nghĩa là hiện giờ cô đã tìm được một người bảo tiêu rồi đó.

Lam Lan nhảy dậy, nhìn y, vừa kinh hãi vừa mừng rỡ, nói :

- Anh bằng lòng thật sao?

Tiểu Mã nói :

- Tại sao tôi lại không bằng lòng?

Lam Lan hỏi :

- Anh không sợ đám “người sói” đó sao?

Tiểu Mã nói :

- Sợ chút chút.

Lam Lan hỏi :

- Anh không sợ chết sao?

Tiểu Mã nói :

- Ai mà không sợ, chỉ có người khùng si mới không sợ chết.

Lam Lan hỏi :

- Vậy thì sao anh còn đi?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì con người tôi có tật.

Lam Lan nhoen miệng cười nói :

- Em biết, anh có tới ba ngàn bảy trăm tám mươi ba cái tật.

Tiểu Mã nói :

- Ba ngàn bảy trăm tám mươi bốn cái.

Lam Lan hỏi :

- Bây giờ lại thêm một cái nữa?

Tiểu Mã nói :

- Thêm một cái chết người nhất nữa.

Lam Lan hỏi :

- Tật gì?

Tiểu Mã bỗng ôm choàng lấy cô, nói :

- Tật này.

Sáng sớm.

Ánh nắng sớm mai dịu dàng chiếu vào song cửa sổ, da thịt của cô mềm mại trơn láng như tơ lụa.

Cô đang nhìn y.

Y đang trầm ngâm. Yên tĩnh, trầm ngâm.

Hạng người như y, chỉ những lúc thống khổ lắm, mới thành ra yên tĩnh trầm ngâm như vậy.

Cô nhin không được phải hỏi :

- Có phải anh đang nghĩ đến cô ấy không? Đến cái cô bé bị anh làm cho tức giận bỏ đi không?

- Anh chịu làm chuyện này, có phải vì em làm cho anh quên đi được cô ấy trong giây lát?

Tiểu Mã bỗng lấn người lại, đè lên người cô, bóp vào cổ họng cô.

Cô thở không ra hơi, vùng vẫy nói :

- Em có lẽ nói sai, anh làm gì mà tức quá vậy!

Tiểu Mã nhìn cô, nổi thống khổ trong ánh mắt muốn sâu thêm một tầng, bàn tay y đã thả tung ra. Y lớn tiếng nói :

- Nếu cô nói sai, tôi đa tôi chỉ cho đó là phóng thí, tại sao tôi phải tức giận?

Y tức giận, là vì cô nói đúng phong phúc tâm sự của y.

Cái nổi thống khổ nhưng nhớ tương tư, không làm gì được ấy, vốn đã khó lãng quên lắm, vì vậy, quên được chút nào hay chút đó thôi.

Y cuồn ca khóc lóc, say mềm như chết, cũng chỉ bất quá muốn tìm cách làm tê liệt đi cảm giác, muốn tìm con đường trốn chạy trong phút giây.

Tuy y biết mình không cách nào trốn khỏi, tuy y biết tình dậy lại càng thêm thống khổ, y cũng không còn cách nào hơn.

Cô đang nhìn y, ánh mắt càng lộ vẻ đằm thắm, đầy vẻ đồng tình và triu mến của một người mẹ.

Cô đã dần dần hiểu được y.

Y quật cường, y kiêu ngạo, lúc nào cũng đầy vẻ chống đối, nhưng y chỉ bất quá là một đứa bé.

Cô nhin không nổi lại muốn ôm y vào lòng, có điều trời đã sáng, ánh mặt trời đã tràn ngập song cửa.

- Trời sáng rồi chúng ta phải đi.

Cô ngồi dậy, nói :

- Nơi đây có hai ba chục gia nhân, ai nấy đều có luyện qua công phu, anh chọn vài người đem theo.

Tiểu Mã nói :

- Bây giờ tôi đã chọn được một người.

Lam Lan hỏi :

- Ai?

Tiểu Mã nói :

- Hương Hương.

Lam Lan hỏi :

- Tại sao phải đem cô ta theo?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì cô ấy thơm lắm, thật là thơm.

Lam Lan hỏi :

- Thơm thì được gì?

Tiểu Mã nói :

- Thơm thì tốt hơn thôi.

Ánh mặt trời sáng lạn.

Hai mươi bảy gã đại hán đứng dưới ánh mặt trời, trọc đầu, lực lưỡng, lớp da màu đồng đen, bóng loáng như có bôi một lớp mỡ.

- Tôi tên là Tiêu Đồng.

Gã đại hán thứ nhất nói :

- Tôi luyện Đại Hồng quyền.

Đại Hồng Quyền là một thứ quyền pháp phổ thông trong giang hồ.

Nhưng y triển khai chiêu thức, đi một đường quyền, xem ra cũng rất oai phong, gió rít ào ào.

Lam Lan hỏi :

- Thế nào?

Tiểu Mã nói :

- Tốt lắm.

Lam Lan nói :

- Lần này anh...

Tiểu Mã ngắt lời cô :

- Lần này, tốt lắm có nghĩa là, y có thể ở nhà dưỡng sức.

Gã đại hán thứ hai tên là Vương Bình, y là đệ tử chùa Thiếu Lâm, y luyện Phục Hổ La Hán Quyền.

Tiểu Mã nói :

- Tốt lắm.

Y không đợi người khác hỏi, tự mình giải thích luôn :

- Lần này, tốt lắm có nghĩa là, hy vọng y đâm cho tôi một quyền.

Vương Bình không phải là người thâm trầm, không những vậy, y còn xem Tiểu Mã không được thuận mắt lắm.

Tiểu Mã quả mà để y đâm mười quyền tám quyền, y sẽ không khách khí tý nào.

Y nói đánh là đánh, một quyền đâm ra, chính là trọng thủ Thiếu Lâm La Hán quyền, “bình” một cái thật mạnh vào giữa ngực Tiểu Mã.

Nắm quyền vừa đánh trúng, một người bổng thét lớn lên.

Người thét lên không phải là Tiểu Mã, người thét là Vương Bình.

Người bị đâm không la, người đâm ngược lại la om sòm lên, chỉ vì tay quyền của y đâm vào ngực địch thủ như đâm vào tảng đá.

Bất cứ ai đâm tay mình vào một tảng đá, cũng phải đau chịu không thấu.

Trên đời này, người có nắm tay cứng hơn đá rồi cuộc cũng không nhiều.

Tiểu Mã nhìn Lam Lan hỏi :

- Thế nào?

Lam Lan cười khở nói :

- Xem ra y cũng nên ở nhà dưỡng sức với Tiêu Đồng.

Tiểu Mã nói :

- Tất cả hai mươi bảy người có thể đều ở nhà dưỡng sức.

Lam Lan hỏi :

- Anh không đem theo ai sao?

Tiểu Mã nói :

- Tôi không muốn đi nạp mạng.

Lam Lan hỏi :

- Anh tính đem ai theo?

Tiểu Mã nói :

- Đem theo hai người không thấy đến bữa nay.

Lam Lan hỏi :

- Ai bữa nay không thấy lại?

Tiểu Mã nói :

- Bữa nay không lại, nhưng bữa trước có lại, một tên còn có tặng cho tôi một nhát kiếm.

Lam Lan nói :

- Anh cũng cho y ném một quyền, không lẽ anh nghĩ chưa đủ sao?

Còn tính tìm y cho hả tức?

Tiểu Mã nói :

- Đúng ra tôi vốn không thích những hạng chuyên môn đi ám toán sau lưng người ta, nhưng muốn đối phó với người sói, hạng người đó lại rất thích hợp.

Lam Lan lại thở ra nói :

- Tại sao anh chọn đi chọn lại, cứ chọn trúng những cô gái?

Tiểu Mã hơi bất ngờ :

- Bọn họ đều là con gái?

Lam Lan nói :

- Không những là con gái, còn rất thơm nữa.

Tiểu Mã cười lớn nói :

- Tốt lắm, tốt quá rồi, lần này tốt lắm có nghĩa là, tốt quá đi thôi.

Lam Lan nói :

- Chỉ có một chỗ không tốt.

Tiểu Mã hỏi :

- Chỗ nào?

Lam Lan nói :

- Hiện giờ gương mặt bọn họ bị anh đánh cho sưng phù lên, người thì còn thơm, nhưng trông thì giống như Trư Bát Giới.

Bọn họ không giống Trư Bát Giới tý nào.

Một cô gái xinh đẹp mười sáu mười bảy tuổi, bất kể là đã bị đánh cho sưng mặt cả lên, nhất định không thể nào giống Trư Bát Giới.

Làm cho người ta bất ngờ nhất là, người xuất thủ hiểm độc như vậy, kiếm pháp siêu việt như vậy, lại là một cô bé mới mười bảy tuổi.

Bọn là là chị em.

Cô chị tên là Tăng Trân, cô em tên là Tăng Châu, cặp mắt của hai cô đều sáng rực như trân châu.

Thấy hai người, Tiểu Mã lập tức cảm thấy rất hối hận, y hối hận mình đâm ra sao mạnh quá.

Tăng Trân thấy y, ánh mắt lộ vẻ rất phần nộ hần học.

Cô em thì chẳng sao cả, gương mặt bị đâm cho sưng cả lên, mà vẫn còn cười hì hì không ngớt, cười thật ngọt ngào.

Đợi bọn họ đi rồi, Tiểu Mã mới hỏi :

- Hai chị em đó, cô kiếm đâu ra vậy?

Lam Lan cười nói :

- Ngay cả anh, em còn tìm ra, huống gì là bọn họ.

Tiểu Mã hỏi :

- Bọn họ là đệ tử môn phái nào vậy?

Lam Lan nói :

- Bọn họ có hỏi anh là đệ tử môn phái nào không?

Tiểu Mã nói :

- Không.

Lam Lan nói :

- Vậy thì anh cần gì phải hỏi bọn họ.

Tiểu Mã nhìn cô, bỗng cảm thấy cô gái này càng lúc càng thần bí, so với những người đàn bà y đã từng gặp còn thần bí hơn nhiều.

Lam Lan lại hỏi :

- Trừ hai chị em đó và Hương Hương, anh còn muốn đem theo ai nữa không?

Tiểu Mã nói :

- Thứ nhất, tôi muốn tìm một người lỗ tai rất thính.

Lam Lan hỏi :

- Đi đâu tìm?

Tiểu Mã nói :

- Tôi biết trong thành có một người, người khác dù có ở xa hai ba chục trượng nói thì thầm, y cũng nghe được.

Lam Lan hỏi :

- Người này là ai?

Tiểu Mã nói :

- Người này tên là Trương Lung Tử, chính là gã Trương Lung Tử làm nghề da thuộc vá giày dép trước cửa thành.

Lam Lan bỗng dưng biến thành một người có tật ở lỗ tai :

- Anh nói người này tên gì?

Tiểu Mã nói :

- Tên là Trương Lung Tử.

Lam Lan hỏi :

- Dĩ nhiên y không phải thật sự điếc.

Tiểu Mã nói :

- Y điếc thật.

Lam Lan hỏi :

- Một người điếc, còn nghe được người ta nói chuyện thì thầm ngoài xa hai mươi trượng sao?

Tiểu Mã nói :

- Tôi bảo đảm y nghe từng chữ một.

Lam Lan lại thở ra, nói :

- Xem ra, con người anh không những có tật, còn có vẻ điên nữa.

Tiểu Mã cười cười, cười rất thần bí :

- Nếu cô không tin, sao cô không kêu y lại đây thử?

Trương Lung Tử còn có cái tên là Trương Bì Đại.

Bì đại thông thường làm nghề da thuộc. Ai cần tìm bì đại vá giày, bì đại thông thường lại ngay.

Trương Lung Tử cũng lại rất nhanh.

Lúc y vào cửa, phía sau cửa có sáu người đang núp, tay người nào người nấy đều có cầm thanh la, đợi y bước vào, sáu người đồng thời cầm côn đập vào thanh la.

Sáu mặt thanh la cùng đánh lên, tiếng động cơ hồ có thể chấn vỡ màn nhĩ của một người bình thường.

Trương Lung Tử ngay cả chớp mắt cũng không.

Y quả thật là một người điếc.

Hoàn toàn điếc rạch.

Đại sảnh rất rộng, rất dài.

Lam Lan ngồi nơi một góc xa xa, cách cửa ra vào ít nhất là hai mươi trượng.

Trương Lung Tử vừa vào đến cửa là đứng lại.

Lam Lan nhìn y hỏi :

- Người làm nghề da thuộc?

Trương Lung Tử lập tức gật đầu.

Lam Lan hỏi :

- Người họ gì? Người ở đâu? Trong nhà còn có ai?

Trương Lung Tử nói :

- Tôi họ Trương. Người Hà Nam, bà vợ đã chết, con gái lấy chồng, hiện giờ chỉ còn một mình tôi.

Lam Lan ngăn người ra.

Giọng của cô rất nhỏ, vậy mà gã điếc này nghe rõ ràng, từng chữ một.

Tiểu Mã đứng sau cửa hỏi :

- Thế nào?

Lam Lan thở ra, nói :

- Tốt lắm, rất tốt.

Tiểu Mã cười lớn bước ra, nói :

- Lung huynh, mạnh giỏi chứ?

Vừa thấy Tiểu Mã, Trương Lung Tử đã biến sắc mặt, làm như y vừa gặp quỷ không bằng, quay đầu lại chạy ra ngoài.

Y chạy không xong.

Sáu gã đại hán tay cầm thanh la đang đứng chắn trước cửa.

Trương Lung Tử chỉ còn nước nhìn Tiểu Mã thở dài nói :

- Ta không mạnh giỏi. Không mạnh giỏi tý nào.

Tiểu Mã hỏi :

- Tại sao lại không mạnh giỏi?

Trương Lung Tử nói :

- Gặp phải người xui tận mạng như người, sao ta còn khá lên gì được?

Tiểu Mã cười lớn, bước lại ôm lấy vai của y, xem ra bọn họ vốn là bạn cũ, mà lại là bạn thân.

Một kẻ lẳng tử như Tiểu Mã, tại sao lại là bạn lâu năm của một người làm nghề da thuộc?

Lai lịch của gã vá giày này, chắc chắn là có chỗ nghi ngờ.

Lam Lan không hề muốn hỏi đến lai lịch của y. Chuyện cô đang nghĩ tới hiện giờ, là làm sao qua được núi, bình an qua được núi.

Núi Lang Sơn.

Cô nhin không nổi hỏi :

- Tại sao anh không hỏi thử y, có chịu đi theo chúng mình không?

Tiểu Mã nói :

- Nhất định là chịu.

Lam Lan hỏi :

- Sao anh biết?

Tiểu Mã nói :

- Y đã gặp tôi rồi, còn có cách nào khác hơn nữa?

Gương mặt của Trương Lung Tử càng lúc càng khó coi, y hỏi dò :

- Chắc các người không tính bắt ta đi qua núi Lang Sơn đâu phải không?

Tiểu Mã nói :

- Không phải phía sau còn có ba chữ.

Trương Lung Tử hỏi :

- Ba chữ gì?

Tiểu Mã nói :

- Không phải mới là lạ.

Gương mặt của Trương Lung Tử đã biến thành trắng bệch như tờ giấy trắng, y bỗng nhắm mắt lại, ngồi phịch xuống đất.

Thái độ ấy có nghĩa là, không những y không chịu đi, ngay cả nghe cũng không thèm nghe, bất kể Tiểu Mã có nói gì, y cũng không thèm nghe.

Lam Lan nhìn nhìn Tiểu Mã. Tiểu Mã cười cười, kéo tay Trương Lung Tử lại, vạch vài cái trong lòng bàn tay y, như đang vẽ bùa. Cái đạo bùa chú ấy thật là linh nghiệm.

Trương Lung Tử lập tức nhảy dựng lên, trừng mắt nhìn Tiểu Mã nói :

- Người nhất định phải đi chuyến này?

Tiểu Mã gật gật đầu.

Gương mặt của Trương Lung Tử xanh một trận, trắng một trận, rốt cuộc y thở ra một hơi nói :

- Được, ta đi, nhưng phải có điều kiện!

Tiểu Mã nói :

- Người nói đi.

Trương Lung Tử nói :

- Người đi kêu lão Bì lại đây, muốn xuống bùn thì mọi người cùng xuống một thể.

Tiểu Mã lập tức sáng mắt lên, như được bảo bối không bằng :

Lam Lan nhin không nổi lại hỏi :

- Lão Bì là ai?

Tiểu Mã nói :

- Lão Bì cũng là thợ làm da thuộc.

Lam Lan hỏi :

- Y có bản lĩnh gì?

Tiểu Mã nói :

- Không có tý bản lĩnh gì cả.

Lam Lan hỏi :

- Chút đỉnh?

Tiểu Mã nói :

- Một nửa chút cũng không có.

Lam Lan hỏi :

- Y hoàn toàn không có tý bản lĩnh gì?

Tiểu Mã gật gật đầu.

Lam Lan hỏi :

- Người không có bản lĩnh, mời lại làm gì?

Tiểu Mã nói :

- Người chân chính không có lấy một tý bản lĩnh, cô đã thấy ai chưa?

Lam Lan nghĩ một lúc nói :

- Hình như chưa từng thấy qua.

Tiểu Mã nói :

- Bởi vậy hạng người như y mới khó tìm.

Lam Lan không hiểu.

Tiểu Mã nói :

- Hoàn toàn không có tý bản lĩnh, chính là bản lĩnh lớn nhất của y, hạng người đó tìm khắp thiên hạ, cũng tìm không ra được mấy người.

Lam Lan hình như đã hiểu một chút, mà hình như cũng không hiểu lắm.

Trước mặt đàn ông, cô vĩnh viễn sẽ không hiểu được một chuyện gì, cứ như một cộng một là hai, hình như cô cũng không hiểu.

Có điều, nếu cho là cô quả thật không hiểu gì cả, sẽ sai lầm rất tai hại.

Tiểu Mã không phạm vào cái lỗi đó, vì vậy y không giải thích thêm lần

thứ hai.

Y đang hỏi Trương Lung Tử :

- Trong phòng bếp của người còn bao nhiêu rượu?

Trương Lung Tử nói :

- Ba bốn cân.

Tiểu Mã thở ra nói :

- Nếu vậy hiện tại y đã đi đâu mất, uống hết ba cân rượu rồi, y sẽ không ngồi lê ngồi lết trong phòng bếp của người ta.

Trương Lung Tử đồng ý. Nhưng Lam Lan lại muốn hỏi :

- Uống xong ba cân rượu, y sẽ đi làm gì nữa?

Tiểu Mã cười khỏ nói :

- Trời biết y sẽ đi làm gì? Uống xong rượu, y làm chuyện gì ngay cả thần tiên cũng đoán không ra.

Y nhìn Trương Lung Tử, hy vọng Trương Lung Tử chứng thực lời nói của y.

Nhưng Trương Lung Tử chẳng thèm nghe y nói gì, mắt y đang nhìn ra ngoài cửa, gương mặt lộ vẻ kỳ quái.

Đàn ông thông thường chỉ có những lúc gặp cô gái đẹp mà y động lòng mới lộ vẻ kỳ quái như vậy.

Y đang nhìn Hương Hương.

Hương Hương đang đi ngang qua sân, hồi hả bước vào, gương mặt mỹ lệ vì hứng phấn mà đỏ hồng lên, cô còn chưa vào tới phòng đã lớn tiếng nói :

- Tôi vừa nghe được một tin vui.

Lam Lan đang chờ cô nói tiếp. Trương Lung Tử cũng đang chờ. Gặp phải Hương Hương, hình như y trẻ lại đi hai mươi tuổi.

Chỉ tiếc là Hương Hương chẳng thèm liếc y nửa con mắt, cô lại nói

tiếp :

- Hôm nay trong thành có một người bản lĩnh rất cao cường lại, chúng ta mà mời được người này, chuyện gì cũng giải quyết xong được hết.

Lam Lan hỏi :

- Người bản lĩnh cao cường này là ai?

Hương Hương nói :

- Đặng Định Hầu.

Lam Lan hỏi :

- Thần Quyền Tiểu Gia Cát Đặng Định Hầu?

Hương Hương sáng rực mắt, nói :

- Lúc nãy lão Tôn về lại đây, nói rằng y đang ở Thiên Phúc lâu uống rượu, còn mời rất nhiều người khác uống với y.

Trương Lung Tử rút cuộc quay đầu lại nhìn Tiểu Mã, Tiểu Mã cũng đang nhìn y.

Hai người hình như đang muốn cười, mà cười không nổi.

Trương Lung Tử nói :

- Người đi hay là ta đi?

Tiểu Mã nói :

- Ta đi.

Hương Hương giành hỏi :

- Đi kiếm Đặng Định Hầu?

Tiểu Mã nói :

- Đi kiếm Bì hầu tử, một con khỉ mập mặt dày còn hơn là cái tường thành.

Hương Hương không hiểu, nhưng Lam Lan có vẻ hiểu :

- Không lẽ Đặng Định Hầu này lại là lão Bì mao xưng sao?

Tiểu Mã nói :

- Không phải mới là lạ.

Hương Hương hỏi :

- Đặng Định Hầu là một tay đại hiệp danh vang thiên hạ, ai mà dám mạo xưng y?

Tiểu Mã nói :

- Lão Bì dám. Uống xong ba cân rượu, thiên hạ còn chuyện gì y không dám làm?

Lam Lan nói :

- Nhưng anh mới nói lúc nãy, y chẳng có tý bản lĩnh gì, vậy thì y làm sao làm được như vậy?

Tiểu Mã nói :

- Chính vì chẳng có tý bản lĩnh gì mà chuyện gì cũng làm được. Đây chính là cái bản lĩnh lớn nhất của y.

Lão Bì không mập lấm, lại càng không giống con khỉ.

Y phục của y đàng hoàng ra dáng một tay anh tài, xem ra còn giống Đặng Định Hầu hơn cả Đặng Định Hầu.

Nhưng lúc y nhìn thấy Tiểu Mã, hình như là con chuột gặp phải con mèo. Tiểu Mã kêu đi qua hướng đông, y không hề dám qua hướng tây.

Tiểu Mã nói :

- Chúng ta lên núi Lang Sơn!

Y lập tức đồng ý ngay :

- Được, chúng ta lên ngay.

Tiểu Mã nói :

- Người không sợ sao?

Lão Bì vỗ vỗ vào ngực :

- Vì bạn bè, gươm giáo đâm xuyên hông cũng còn không sợ, huống gì là đi lên lên Lang Sơn có một chuyến.

Tiểu Mã bật cười nói :

- Hiện tại cô đã hiểu chưa?

Lam Lan cũng đang cười.

Quả thật cô đã hiểu, người này quả thật đúng là con khỉ mạp. Cô chỉ có một chỗ không hiểu :

- Tại sao lúc này các anh lại kêu y là lão Bì đại?

Tiểu Mã nói :

- Y vốn là vậy.

Lam Lan nói :

- Nhưng y xem không có vẻ như vậy.

Trương Lung Tử nói :

- Đấy chỉ là vì gã vá giày như y có chỗ khác với gã vá giày như ta.

Lam Lan hỏi :

- Khác nhau chỗ nào?

Trương Lung Tử nói :

- Y là thứ lười.

Lão Bì chẳng thấy giận dữ tí nào, y cười hì hì nói :

- Hai đứa vá giày chúng ta hợp lại một chỗ, tuy không bằng Gia Cát Lượng, so với Tào Tháo, cũng còn dư ăn.

Do đó Tiểu Mã bèn đem theo hai tên vá giày, ba cô con gái, bảo vệ một cô liễu yếu đào tơ, một người bệnh đang thoi thóp, bắt đầu một cuộc hành trình.

Nếu có ai biết bọn họ đang đi lại nơi đó, núi Lang Sơn hung hiểm còn hơn là long đàm hổ huyết, bất cứ ai cũng sẽ đổ mồ hôi dầm dề dùm cho họ.

Nhưng Tiểu Mã chẳng hề gì cả.

Người bệnh ngồi trong kiệu, kiệu kín mít không để hở gió. Y đến cả người bệnh mặt mũi ra sao cũng còn chưa thấy, đã đi liều mạng cho người ta.

Người khác sẽ cho y là một tên ngu xuẩn, nhưng chính y chẳng thêm để ý tới.

Chỉ cần y cao hứng, chuyện gì y cũng chịu làm, chẳng có chuyện gì nhảm nhò với y cả.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 02

Ba kẻ vá giày

Ngày mười hai tháng chín. Giữa trưa. Trời đẹp.

Trời xanh ngắt, không vẩn tý mây.

Hai chiếc kiệu nhỏ, ba con lừa, từ cổng phía tây ra khỏi thành. Như hệt là cả một nhà húng chí rủ nhau ra ngoài thành du ngoạn.

Lão Bì đại đi hiên ngang ở đằng trước, chính là đại ca, ba cô em gái cưỡi lừa che mặt đi theo sau, cha và mẹ ngồi trong kiệu, Tiểu Mã và Trương Lung Tử chính là tùy tùng theo chót.

Một tên tùy tùng trẻ, một lão tùy tùng già, ăn mặc còn rách rưới hơn cả kiệu phu.

Lam Lan hỏi Tiểu Mã tại sao không chịu mặc đồ mới vào, Tiểu Mã trả lời rất gọn ghẽ :

- Tôi không thích.

Y không thích làm điều gì, dù có chặt đầu, y cũng chẳng chịu làm.

Đoàn người đi trên đường dĩ nhiên không khỏi làm người khác chú ý, bọn họ cũng đang chú ý người khác.

Bọn họ chú ý từng người một, ngay cả Lam Lan đôi khi cũng mở hý

màn cửa, lưu ý những người qua lại.

Người trên đường cũng chẳng có gì để chú ý, bởi vì nơi đây còn chưa tới Lang Sơn.

Nơi đây là Long môn.

Long môn là một cái trấn nhỏ, nằm trên đường yếu lộ đến Lang Sơn.

Người có đầu óc thanh tĩnh, thần trí khỏe khoắn nhất định không nghĩ đến chuyện đi Lang Sơn, dù có bị ác mộng cũng không nằm mộng thấy mình lên Lang Sơn.

Vì vậy những người đi tới cái trấn nhỏ này, không phải là kẻ điên khùng cũng là kẻ có chứng tật thần kinh, không phải là cùng cực, thì cũng là ác quỷ.

Vì vậy cái trấn nhỏ này dĩ nhiên rất hoang lương xơ xác, những người còn ở trong trấn, không phải là không muốn bỏ đi, mà là bỏ đi không được.

Người ta bỏ đi không được, bởi vì nếu không phải quá nghèo, thì là quá già yếu.

Một bà già rụng hết cả răng, mở tiệm ăn dột nát đến ngay cả son nôi cũng muốn thủng đáy, trên tường viết đầy các món ăn các loại rượu, “đường thối bài cốt lưu dẫn tử”, Thiệu Hưng, Trúc Diệp Thanh lâu năm, cái gì cũng có.

Thật ra, gọi gì cũng chẳng có, trừ những người bị bệnh nghèo đến nơi, chẳng ai lại nơi đây ăn cơm.

Nhưng kỳ lạ thay, hôm nay lại có bảy tám người khách lại ăn. Xem ra không nghèo, mà còn có vẻ rất khí phái.

Bảy tám người đó hình như là có ước hẹn nhau trước. Đúng giữa trưa, lập tức từ bốn phương tám hướng dồn lại, ai ai cũng rất khẩn cấp, nhưng không ai nhận ra ai.

Bảy tám người ngồi trong một gian nhà xiêu vẹo, trên những chiếc ghế xiêu vẹo, người này trừng mắt nhìn người kia, đao kiếm đeo trên người, ánh mắt nhìn nhau đầy vẻ thù địch.

Bảy tám người đều kêu một tô miến thịt, nửa cân rượu mạnh, bởi vì, ngoài hai món đó ra, nơi đây chẳng còn gì khác hơn.

Miến đã bày ra bàn từ lâu, rượu cũng đã được đem ra, có điều chẳng thấy ai nâng ly, chẳng thấy ai đụng đũa.

Bởi vì nước canh trong tô còn muốn dơ hơn cả nước rửa chén, rượu còn chua hơn cả giấm, bà già chẳng còn thấy bóng hình ở đâu, tiền thì đã thu kỹ càn đàu vào đó.

Bà già chẳng gốc tý nào.

Bà ta đã biết mấy người này không phải lại đây ăn miến uống rượu.

Những người này đến đây làm gì?

Bà ta đoán không ra, bà ta cũng chẳng thèm đoán, tuy bà ta vừa nghèo lại vừa già lão, bà ta còn muốn sống thêm được ngày nào hay ngày đó.

Đã quá trưa, gương mặt của những người này đã lộ vẻ nóng nẩy, nhưng ai nấy vẫn còn ngồi im lìm ở đó.

Bỗng nhiên có tiếng vó ngựa vang lên, bảy tám người đó thò cổ nhìn ra ngoài.

Một con ngựa chạy như bay lại, trên lưng ngựa một người vai thật rộng, eo lưng thon, bàn tay thì lớn chân thì dài, mặc bộ đồ màu lam rất bó vào người, bên hông lòi lên một chỗ, không biết y giấu thứ binh khí gì trong người.

Thấy người đó, mọi người đều nhìn qua, rồi quay đầu đi chỗ khác, hiển nhiên, bọn họ đang đợi một người, nhưng không phải người này.

Người này vừa vỗ vào đầu ngựa một cái, con ngựa lập tức ngừng vó.

Ngựa vừa ngừng lại, người này đã thấy đứng ở trong tiệm của bà già, chẳng ai thấy y làm cách nào xuống ngựa.

Cặp giò của y không những đã dài, con người của y cũng rất đặc biệt. Không những chân dài, mặt cũng dài, cặp mắt tam giác lấp loáng, nhìn qua một lượt rồi bỗng nói :

- Ta biết các ngươi là ai, ta cũng biết các ngươi tới đây làm gì.

Không ai trả lời, cũng chẳng ai quay đầu lại nhìn y nửa con mắt, làm như sợ một khi nhìn thấy y, tròng mắt sẽ bị lọt ra ngoài.

Gã chân dài cười nhạt nói :

- Các ngươi cũng biết ta là ai, lại đây làm gì.

Y bỗng đưa chân lên đá một cái, chân của y tuy dài, nhưng chân có dài tới bao nhiêu, cũng dài không tới được năm thước.

Tuy căn nhà này xem ra thấp như vậy, nhưng cũng cao tới hai ba trượng.

Nào ngờ y tùy tiện đá một cái, nóc nhà bỗng nhiên bị thủng đi một cái lỗ lớn.

Mọi người đều biến sắc, nhưng vẫn ngồi yên đó.

Cát bụi trên trần nhà rơi lả tả xuống trên đầu trên thức ăn, bọn họ vẫn không có tí phản ứng.

Gã chân dài ngồi xuống, ngồi đối diện với một gã đại hán râu xồm đáng điệu kiêu hãnh, y lạnh lùng nói :

- Nửa năm nay, ngươi làm ăn mấy cú lớn ở Hà Đông, thu nhập chắc cũng không tệ.

Gã đại hán vẫn không phản ứng gì, hai bàn tay gân guốc đang nắm

chặt lấy cây đao để trên bàn.

Gã chân dài nói :

- Từ nay trở về sau, người có gì phiền phức, ta chiếu cố cho người, người làm ăn chuyện người, chúng ta chia ba bảy.

Gã đại hán rút cuộc cũng liếc y một cái :

- Người chỉ muốn ba phần?

Gã chân dài nói :

- Người thu ba phần, ta thu bảy phần.

Gã đại hán phì cười, chính lúc y bắt đầu cười, thanh đao đã rút ra khỏi vỏ, ánh đao lóe lên, chém vào cổ gã chân dài. Nhát đao ấy trầm mà mãnh liệt, xuất thủ hiểm độc, thanh đao ấy không biết đã chém rơi bao nhiêu đầu lâu.

Gã chân dài không thấy cử động, ít ra là nửa thân trên không cử động, thân hình gã đại hán bỗng bay lên, vượt qua đầu hai ba người, đùng mạnh vào bức tường, cả gian nhà rung lên như muốn sập.

Thanh đao của y tuy nhanh, cặp giò của gã chân dài càng nhanh hơn, tùy tiện ở dưới bàn đá một cái, lập tức đá bay gã đại hán nặng cả trăm cân ra xa mấy trượng.

Gã chân dài lạnh lùng nói :

- Đây là Truy Phong Đoạt Mệnh Vô Ảnh Thoái của ta, còn ai muốn ném thử mùi vị không?

Không ai trả lời, thậm chí ngay cả hơi thở cũng không nghe thấy.

Gã chân dài nói :

- Vậy thì từ nay về sau, các người làm ăn chuyện gì, đều đem lại đây chia cho ta...

Bỗng nghe phía sau có người lạnh lùng nói :

- Ba phần cho bọn chúng, còn bảy phần cho ta.

Gã chân dài biến sắc, thân hình rụt lại, cặp giò dài ngoẵng đã liên hoan đá ra.

Chỉ nghe hai tiếng cách cách vang lên, người của y đã bay ra ngoài cửa, rớt nặng nề xuống giữa đường cái.

Bức rèm ở cửa sau hình như có gió thổi nhẹ, đong đưa qua lại, không ai thấy đã có người đi qua đó.

Nhưng giọng nói lúc nãy còn vang lên ở cửa trước bây giờ lại cất lên ở cửa sau :

- Triệu đại tu tử giữ thêm hai phần về nhà trị thương, những người còn lại chia ba bảy, giao trước đi trước.

Một gã thanh niên ngồi gần cửa sau lập tức đi vào trước nói :

- Nửa năm nay tôi làm mười ba chuyến, tổng cộng ba ngàn năm trăm lượng, nhưng tôi ăn nhậu dĩ điểm mất sạch đi một nửa.

Giọng nói có vẻ cười cợt :

- Tên tiểu tử nhà ngươi biết tiêu tiền lắm đấy.

Gã thanh niên nói :

- Phần còn lại tôi đều đem hết lại đây, toàn bộ xin giao hết cho lão nhân gia.

Giọng nói ấy hỏi :

- Không đủ thì sao?

Gã thanh niên nói :

- Ông nói sao thì tôi chịu vậy.

Giọng nói ấy bảo :

- Tốt, có lý. Xem ra ngươi cũng thật thà lắm, ta chỉ đòi một thứ trên người của ngươi.

Gã thanh niên bước ra, gương mặt đầy những máu me, má bên phải của y đã bị cắt đi một miếng thịt.

Chiếc kiệu đi đằng trước bỗng ngừng lại, lão Bì bỗng đứng từ đằng trước lớn bước đi ngược về phía sau, bình thời y đi đứng rất chững chạc, rất có khí phái, ít người thấy y có dáng vội vã như vậy.

Tiểu Mã hỏi :

- Ngươi gặp quỷ sao vậy?

Lão Bì nói :

- Quỷ còn chưa gặp, nhưng người thì gặp rất nhiều.

Tiểu Mã hỏi :

- Gặp ai?

Lão Bì nói :

- Chương Trường Thoái.

Tiểu Mã nói :

- Tên này không khả ái hơn quỷ bao nhiêu.

Trương Lung Tử hỏi :

- Hắn ở đâu?

Lão Bì nói :

- Nằm ngay giữa đường cái.

Trương Lung Tử hỏi :

- Nằm giữa đường cái tính làm gì thế?

Lão Bì hỏi lại :

- Ngươi có biết bà già mở cái quán rượu rách nát ở đấy không?

Trương Lung Tử biết, con đường này bọn họ đã đi qua hơn một lần.

Lão Bì nói :

- Ta vừa đi đến nơi đó, hắn đang bay ra khỏi quán rượu của bà già, rớt xuống ngay giữa đường.

Tiểu Mã hỏi :

- Sau đó rồi sao?

Lão Bì nói :

- Sau đó không động dậy tí nào nữa.

Tiểu Mã hỏi :

- Tại sao không động dậy?

Lão Bì nói :

- Bởi vì hiện giờ hắn chẳng còn cái chân nào.

Tiểu Mã chau tít mày lại.

Truy Phong Đoạt Mệnh Thoái của Chương Trường Thoái, y có biết qua, làm cho Chương Trường Thoái biến thành không có chân, trong giang hồ không có mấy tay.

Tiểu Mã hỏi :

- Hiện tại còn có ai trong quán rượu của bà già?

Lão Bì nói :

- Còn có bảy tám người.

Tiểu Mã hỏi :

- Có ai chúng ta nhận ra không?

Lão Bì nói :

- Có một người.

Tiểu Mã hỏi :

- Ai?

Lão Bì nước ực nước miếng, biểu tình trên gương mặt làm như vừa mới nuốt phải năm cân hoàng liên.

Nhưng Tiểu Mã lại sáng mắt lên, hỏi :

- Có phải là Thường Lão Dao không?

Lão Bì gật gật đầu, biểu tình trên gương mặt làm như vừa mới nuốt phải trái trứng thối.

Tiểu Mã thì lại hứng khởi lên, so với bắt được bảo bối còn cao hứng hơn mười lần.

Lão Bì giảnh nói trước :

- Người lại tìm y, ta sẽ bỏ về.

Tiểu Mã hỏi :

- Người còn đi được chỗ nào nữa?

Lão Bì nói :

- Muốn ta ở lại, người phải chịu đáp ứng cho ta một điều kiện.

Tiểu Mã nói :

- Người nói đi.

Lão Bì nói :

- Người nói y xa ta ra một chút, càng xa càng tốt, y mà lại gần ta một trượng, dù ta chạy không khỏi, ta sẽ đưng đầu vào đầu đó chết ngay.
Tiểu Mã bật cười.

Màn cửa trong chiếc kiệu được mở hé một kẽ hở chút xíu, một cặp mắt mỹ lệ đang nhìn bọn họ đăm đăm :

- Thường Lão Dao là ai?

Tiểu Mã nói :

- Thường Lão Dao cũng là một người làm nghề da thuộc.

Trong quán rượu, bảy người bây giờ chỉ còn thừa hai người.

Hai người vốn là tay hảo hán giang hồ rất oai phong, hiện giờ lại giống như hai con dê non đang chờ làm thịt, mặt mày nhẩn nhó ra chiều sầu khổ.

Người trong rèm cửa đã cất tiếng hỏi :

- Sao các người còn chưa chịu vào?

Hai người nhìn nhau, làm như muốn nhường người kia vào trước, hình như biết chắc vào đó là chỉ còn đường bị làm thịt.

Giọng nói trong rèm lại càng lạnh lùng :

- Có phải các người muốn ta ra ngoài mời vào phải không?

Một người tuổi trẻ hơn rút cuộc thu hết can đảm đứng dậy.

Người có tuổi hơn bỗng kéo y lại, hạ giọng hỏi :

- Kỳ này người không có đủ tiền giao?

Người trẻ tuổi gật gật đầu.

Người có tuổi hơn hỏi :

- Còn thiếu bao nhiêu?

Người trẻ tuổi nói :

- Thiếu nhiều lắm.

Người có tuổi thở ra, nói :

- Ta cũng không đủ, còn thiếu nhiều lắm.

Y bỗng cắn chặt răng, móc trong người ra một tập ngân phiếu, nói :

- Thêm vào của ta, chắc người sẽ đủ, người giữ hết luôn đi!

Người trẻ tuổi vừa kinh hãi vừa mừng rỡ nói :

- Còn người thì sao?

Người có tuổi cười khỏ :

- Nhanh cũng một nhát đao, chậm cũng một nhát đao, dù gì ta cũng già rồi, không...

không sao cả.

Người trẻ tuổi nhìn y, lộ vẻ cảm động, bỗng lấy trong người ra một tập ngân phiếu nói :

- Thêm vào của ta, chắc người sẽ đủ, người giữ đi.

Người có tuổi nói :

- Nhưng người...

Người trẻ tuổi gượng cười nói :

- Ta biết người còn có bà vợ đứa con, dù gì ta cũng chỉ tro tro một người, không sao cả!

Hai người rưng rưng nước mắt, đều không chú ý cửa trước bỗng có thêm một người.

Tiểu Mã đang đứng trước cửa nhìn bọn họ, hình như y cũng cảm động muốn rơi nước mắt, y còn chưa kịp mở miệng, người trong rèm đã mở miệng mắng lên :

- Vương bát đản, con mẹ thằng này, con mẹ mày, tổ tiên mẹ nội mày, con mẹ nó, mắt mặt con mẹ mày!

Một câu mắng lên, bao gồm hết bao nhiêu là các thứ mắng chửi của mọi nơi, thậm chí còn có lối chửi của người vùng biển.

Một người tàn bạo lạnh lùng như y, bỗng nhiên mở miệng ra chửi một phen, đã làm cho người ta kinh ngạc, càng làm cho người ta kinh ngạc hơn là câu nói của y tiếp theo đó :

- Hai đứa rùa con các người mau mau rút khỏi mắt của ta, rút càng xa càng tốt, càng nhanh càng tốt!

Người trẻ tuổi và người có tuổi cùng ngăn người ra, không phải là vì sợ quá, mà là sung sướng quá.

Y muốn bọn họ rút, so với bỗng dưng người ta đem lại cho không bọn họ một gian nhà còn húng chí hơn nhiều, thật là còn húng chí hơn trên trời bỗng rơi xuống hai cục vàng khối, húng chí đến mức độ họ không dám tin tưởng là sự thật.

Tiểu Mã tin. Tiểu Mã tin vào người đó.

Tiểu Mã nói :

- Y để các người đi, các người còn chưa muốn đi sao?

Hai người đó đến lúc này mới nhìn thấy Tiểu Mã, người có tuổi áp úng hỏi :

- Y thật tình để chúng tôi đi sao?

Tiểu Mã nói :

- Các người có nghĩa khí, tại sao y không có nghĩa khí?

Hai người đó không tin được.

Tiểu Mã nói :

- Các người đừng sợ y mắng chửi, chỉ có những lúc y thấy mình có đủ nghĩa khí, y mới mở miệng chửi.

Hai người nhìn nhau, rồi nhìn Tiểu Mã, rồi lập tức đi ngay.

Không phải là đi, mà là chạy trốn, chạy trốn còn nhanh hơn gấp mười một con ngựa bị quất cho ba trăm sáu chục roi vào mông.

Tiểu Mã bật cười. Sau rèm không nghe có tiếng động gì.

Tiểu Mã cười nói :

- Không ngờ rằng con heo ốm nhách lột da róc xương như người còn có lúc bị cảm động.

Người trong rèm nhìn không nổi mở miệng :

- Con heo ốm nhách là người, không phải là ta.

Tiểu Mã cười lớn.

Người trong rèm lại nói :

- Người còn ốm, còn giống heo hơn ta.

Tiểu Mã cười lớn nói :

- Ít ra ta còn có một điểm hơn người.

Người trong rèm biết rồi mà cứ hỏi :

- Chỗ nào?

Tiểu Mã nói :

- Gặp phải ta, người phải đi theo.

Y lại giải thích :

- Theo ta tuy xui thật, nhưng không theo ta còn xui xẻo hơn.

Không ai muốn mình bị xui xẻo quá, vì vậy, hai gã da thuộc lại biến thành ba gã da thuộc: một gã vá giày, một gã lười biếng, một gã lột da.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 03

Gặp người sói lần đầu tiên

Mười hai tháng chín, buổi chiều.

Trời đẹp.

Nắng mùa thu diễm lệ vô cùng.

Ánh mặt trời chiếu thẳng vào song cửa, làm cho quán rượu xiêu vẹo của bà già xem ra càng thêm đổ nát, cũng làm cho Lục Nhân Bì

Thường Lão Dao xem ra càng đáng sợ.

Thường Lão Dao thường thường được gọi là Thường Lục Bì. Quả thật y thường thường đi lột da người khác.

Vừa thấy y, lão Bì đã lập tức đi tuốt đằng xa, không những còn hơn ngoài một trượng, hình như y rất sợ Thường Lục Bì sẽ lột da y ra.

Bất cứ ai gặp phải Thường Lục Bì, đều không khỏi có cảm giác sợ hãi là da mình đang bị lột ra. Thật tình y là một người trông rất đáng

sợ.

Người y lùn tịt, ốm nhách, khô khan, toàn thân da thịt cộng lại chưa chắc đã được bốn lạng.

Nhưng y còn dễ sợ hơn là một người khổng lồ nặng ba trăm tám mươi tám cân, y trông giống như một cây đao... một cây đao nặng bốn lạng, còn đáng sợ hơn cây đao nặng ba trăm tám mươi tám cân. Huống gì cây đao ấy, cái lưỡi vừa mỏng vừa bén, không những vậy đã rút ra khỏi vỏ... Bất cứ ai gặp phải con người như y, đều nhất định sẽ có cái cảm giác đó. Nhất là cặp mắt của y.

Cặp mắt của y lúc nhìn vào người nào, người đó thông thường sẽ có cảm giác hình như có cây đao đang đâm vào người mình... đâm vào chỗ dễ đau nhất trong người.

Hiện tại Lam Lan đang có cái cảm giác đó, bởi vì Thường Lục Bì đang nhìn cô lom lom.

Lam Lan là một cô gái rất xinh đẹp, không những vậy còn rất hấp dẫn, đủ để kéo một người từng gặp qua cô một lần, từ ba trăm dặm kéo lại trước mặt cô.

Có điều cô đã phát hiện ra, ánh mắt của người đàn ông này không phải là đồng một loại.

Ánh mắt người đàn ông khác, chỉ bất quá muốn lột y phục cô ra, ánh mắt của người đàn ông này, chỉ bất quá muốn lột da cô ra.

Ánh mắt muốn lột y phục ra, đàn bà còn có thể chịu được, tùy tiện người đàn bà nào cũng có thể chịu được... chỉ cần không lột ra thật sự, là còn chịu được.

Ánh mắt muốn lột da ra, đàn bà có vẻ chịu muốn hết nổi, tùy tiện loại đàn bà nào cũng chịu hết nổi.

Vì vậy Lam Lan đang nhìn Tiểu Mã hỏi :

- Thường tiên sinh có phải cũng bằng lòng đi theo chúng ta qua núi Lang Sơn?

Tiểu Mã đáp :

- Y nhất định bằng lòng.

Lam Lan hỏi :

- Anh chắc không?

Tiểu Mã nói :

- Chắc.

Lam Lan hỏi :

- Sao chắc được?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì y làm cho Chương Trường Thoái biến thành người không có chân.

Lam Lan hỏi :

- Chương Trường Thoái cũng là người sói?

Tiểu Mã nói :

- Không phải.

Trương Lung Tử nói :

- Hắn chỉ bắt quá la bờ ruột của Liễu Đại Thoái.

Lam Lan hỏi :

- Liễu Đại Thoái là ai?

Trương Lung Tử nói :

- Người sói có đực có cái, Liễu Đại Thoái là con sói cái hung hãn nhất trong bọn.

Lam Lan cười nói :

- Chân dài đối với chân to, cũng thật là trời sinh một cặp xứng đôi.

Tiểu Mã nói :

- Vì vậy “chân dài” biến thành “không có chân”, Liễu Đại Thoái nhất định tức giận ghê gớm, dù Thường Lão Dao không chịu lên Lang Sơn, Liễu Đại Thoái cũng sẽ xuống núi tìm y.

Lam Lan đảo chuyển tròn mắt nói :

- Y lên Lang Sơn không phải là đem dê vào hang cọp, tự lọt vào lưới sao?

Tiểu Mã nói :

- Thường Lão Dao không phải là dê, cũng không phải lão Bì, y đã dám đụng vào Chương Trường Thoái, nhất định đã có chủ ý muốn biến Liễu Đại Thoái thành không có chân luôn.

Trương Lung Tử nói :

- Thường Lão Dao trước giờ mau mắn lẹ làng, nhỏ cở nhỏ tận gốc, nhất định không để hậu hoạn.

Thường Lục Bì này giờ chỉ lắng nghe, gương mặt không lộ vẻ biểu tình gì, y bỗng nói :

- Mười vạn lượng bạc, hai bình rượu ngon.

Y không thích nói nhiều, y nói chuyện trước giờ ít có ai hiểu.

Lam Lan không hiểu, nhưng cô nhận ra Tiểu Mã và Trương Lung Tử hiểu.

Trương Lung Tử nói :

- Đây chính là điều kiện của y.

Lam Lan hỏi :

- Muốn y đi Lang Sơn, phải đưa cho y trước mười vạn lượng bạc, hai bình rượu ngon?

Trương Lung Tử nói :

- Đúng vậy.

Y lại bổ sung :

- Tiền bạc không được thiếu một lượng, rượu nhất định phải là thứ thượng hảo hạng.

Thường Lão Dao ra giá, trước giờ chưa hề có mặc cả.

Tiểu Mã nói :

- Nhưng những thứ đó không phải y muốn cho chính mình, y không thích uống rượu.

Trương Lung Tử nói :

- Y muốn tiền, nhưng lại thích chỉ dùng cách riêng của mình.

Cách y thích dùng nhất, chính là, hắc đạo nước hắc đạo.

Tiểu Mã nói :

- Vì vậy, y muốn những thứ đó, nhất định là dành cho người nào khác.

Lam Lan hỏi :

- Cho ai?

Tiểu Mã không trả lời, Trương Lung Tử cũng không... bởi vì bọn họ không ai biết.

Lam Lan cũng không hỏi thêm, càng không nghĩ ngợi, lập tức đứng dậy bỏ ra ngoài. Lúc cô trở lại, cô đem theo tập ngân phiếu mười vạn lượng bạc, và hai bình Nữ Nhi Hồng thượng hảo hạng.

Cô là đàn bà, nhưng cô làm chuyện còn mau mắn lạ lùng hơn đa số đàn ông.

Thường Lục Bì chỉ nhìn cô một thoáng, không nói tiếng nào, đưa tay ra cầm lấy hai bình rượu, hai ngón tay kẹp tờ ngân phiếu, đứng dậy bỏ đi. Không phải là ra ngoài, mà là vào trong nhà, vào trong gian phòng ba già đang ở.

Một gian phòng vừa dơ vừa bừa bộn, vừa cũ nát, vừa nhỏ, bà già đang nằm ngủ trên một cái phản đặt ở một góc phòng, cả người co ro lại thành một đống.

Thường Lục Bì bước vào, đặt tờ ngân phiếu và hai bình rượu xuống cái bàn xiêu vẹo để trước cái lò sưởi cũ kỹ, y bỗng cung kính hướng bà già vái dài xuống.

Trước giờ chưa ai thấy y đối với người nào cung kính đến thế.

Bà già cũng lộ vẻ kinh ngạc, người lại rúc thêm vào một cái, xem ra không những kinh ngạc mà còn sợ hãi.

Thường Lục Bì nói :

- Ngân phiếu giá trị mười vạn lượng, rượu là thứ Nữ Nhi Hồng để hai chục năm nay.

Bà già hình như không hiểu y đang nói gì.

Thường Lục Bì nói :

- Vẫn bối họ Thường, tên là Thường Vô Ý, trong nhà bày hàng thứ ba.

Bà già bỗng hỏi y :

- Cha người có phải là Thường Mạn Thiên không?

Thường Vô Ý nói :

- Phải.

Bà già bỗng ngồi thẳng người lại, bỗng lại trước cái bàn, chặt võ nắp bình rượu gửi một cái, cặp mắt mệt mỏi lác thàn lập tức sáng rực lên.

Chỉ trong một khoảnh khắc, bà già đã rụng hết cả hàm răng này bỗng biến thành một người khác hẳn, không những trẻ đi rất nhiều, mà còn đầy vẻ oai nghiêm tự tín, tàn bạo và trấn định không sao tả được.

Biến đổi đó không những kinh hồn mà còn đáng sợ.

Thường Vô Ý chẳng kinh ngạc, cũng chẳng sợ hãi, làm như chuyện đó vốn nhất định sẽ xảy ra như vậy.

Bà già ngồi xuống lại, ngân phiếu trên bàn đã biến đâu mất tiêu.

Thường Vô Ý tuy chẳng có tí biểu tình gì trên mặt, ánh mắt đã lộ vẻ hy vọng.

Chỉ cần bà ta chịu thu mười vạn lượng bạc, sự tình xem ra có mời hy vọng.

Bà già nói :

- Rượu này ngon.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Bà già nói :

- Ngồi xuống đây uống với ta.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Bà già nói :

- Uống rượu phải công bình, người một bình ta một bình.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Y kéo cái bàn cũ kỹ lại, ngồi đối diện với bà già, chặt võ cái nắp bình rượu thứ hai.

Bà già nói :

- Ta uống một miếng, người uống một miếng.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Bà già ôm bình rượu lên uống một hớp, Thường Vô Ý cũng ôm bình rượu lên uống một hớp. Một hớp thật dài, uống xong một hớp, ánh

mắt của bà già lại càng sáng rực thêm.

Uống tới hớp thứ hai, gương mặt già nua đã có tý đỏ hồng. Bà ta nhìn Thường Vô Ý một hồi, nói :

- Không ngờ thằng bé nhà ngươi cũng có ý tứ lắm đấy.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Bà già nói :

- Ít nhất là có ý tứ hơn cha ngươi.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Bà già lại uống thêm hớp nữa, lại nhìn y lom lom cả nửa ngày, bỗng hỏi :

- Ngươi tính theo bọn chúng lên Lang Sơn?

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Bà già nói :

- Cha ngươi chết rồi, đại ca ngươi, nhị ca ngươi cũng chết rồi, người trong nhà ngươi cũng hầu như đã chết gần hết cả.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Bà già hỏi :

- Ngươi không tính chết chứ?

Thường Vô Ý nói :

- Không.

Bà già phì cười, cái miệng mở ra hầu như không còn một cái răng trong đó :

- Ta lấy tiền của ngươi, uống rượu của ngươi, ta cũng không muốn ngươi chết.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Bà già nói :

- Nhưng ngươi đòi lên Lang Sơn, ta cũng không dám bảo đảm ngươi còn sống sót trở về!

Thường Vô Ý nói :

- Tôi biết.

Bà già nói :

- Trên Lang Sơn, có đủ các thứ các dạng sói, có sói ban ngày, sói ban đêm, có sói quân tử, sói tiểu nhân, có sói không ăn thịt người, còn có sói ăn thịt người thật.

Bà ta lại uống thêm một hớp rượu :

- Trong các loại sói đó, người có biết loại nào đáng sợ nhất không?

Thường Vô Ý nói :

- Sói quân tử.

Bà già lại bật cười nói :

- Xem ra, không những người có điểm ý tứ, còn không ngốc tý nào. Những thứ quân tử đạo mạo, bất kỳ ở đâu cũng đáng sợ nhất.

Bà già nói :

- Lão đại của bọn sói quân tử được gọi là Quân Tử, gã này trông giống như một tên thư sinh học rộng, làm bất kỳ chuyện gì cũng rất quy củ, nói chuyện rất ôn tồn khách khí, người không biết ý, gặp mặt nhất định sẽ cảm thấy y rất đáng bội phục, rất đáng thân cận.

Bà ta bỗng vỗ vào bàn một cái, lớn tiếng nói :

- Nhưng gã đó quả thật chẳng phải là con người, đáng phải bị chặt đầu đi ba vạn bảy ngàn tám trăm sáu chục lần.

Thường Vô Ý yên lặng ngồi nghe.

Bà già lại uống thêm vài hớp nữa, cơn giận mới tiêu đi được phần nào, bà ta lại nói :

- Trừ những thứ sói ấy ra, hiện tại trên núi còn có thêm một loại sói nữa.

Thường Vô Ý hỏi :

- Loại gì?

Bà già nói :

- Chính là sói cười, còn được gọi là sói mê.

Hai cái tên đó nghe thật là kỳ quái.

Cái loại sói đó chắc chắn là cũng kỳ quái rồi.

Bà già nói :

- Bọn chúng tuổi tác không lớn lắm, đa số thuộc vào đời thứ hai, sinh ra số mạng đã chú định là người sói, phải sống trên núi cả đời.

Thường Vô Ý hiểu bà ta nói gì.

Con cái người sói, trừ Lang Sơn ra, còn có nơi nào khác để mà đi?

Thiên hạ tuy lớn vậy, nhưng nhất định không còn chỗ nào khác cho họ sinh tồn.

Bởi vì người sói trước giờ không để cho ai được sinh tồn.

Có điều bọn họ còn trẻ.

Những người trẻ tuổi dù gì cũng lương thiện hơn một chút, bao nhiêu thứ khổ não trong lòng không có chỗ phát tiết, đối với đời sống của chính mình lại rất tuyệt vọng, vì vậy bọn họ biến thành một lũ người kỳ quái.

Bà già nói :

- Bọn chúng chẳng màng đến bất cứ chuyện gì, ăn uống tùy tiện,

mặc quần áo rách nát, có lúc vô duyên vô cớ giết người, có lúc cũng biết cứu người. Chỉ cần người đừng đụng đến bọn chúng, thông thường bọn chúng cũng không làm gì người, vì vậy...

Thường Vô Ý nói :

- Vì vậy tốt nhất tôi đừng nên chọc vào bọn chúng.

Bà già nói :

- Tốt nhất người làm như chẳng thấy gì, dù bọn chúng có cởi quần áo nhảy lộn cù mèo trước mặt người, tốt nhất người làm như chẳng thấy gì. Bởi vì trong bọn đó, rất có nhiều tên có thể nói là cao thủ một thời của bọn chúng. Nhất là ba đứa con trai của lão sói Bốc Chiến, và hai đứa con gái của lão sói Quân Tử.

Thường Vô Ý nói :

- Nghe nói trên Lang Sơn có bốn tay đầu mục, Bốc Chiến và Quân Tử là hai người trong bọn?

Bà già gật gật đầu, nói :

- Có điều, bọn họ chẳng biết làm sao được với con cái của mình.

Thường Vô Ý hỏi :

- Trừ Bốc Chiến và Quân Tử ra, còn hai người kia là ai?

Bà già nói :

- Một tên là Liễu Kim Liên, là một con sói cái.

Thường Vô Ý hỏi :

- Liễu Kim Liên chính là Liễu Đại Thoái?

Bà già cười tít mắt lại nói :

- Con sói cái này vừa dâm vừa hung dữ, thù nhất kẻ nào gọi mẹ ta là Đại Thoái, mẹ ta mà biết người giết thẳng chồng của mẹ, không chừng bắt người lại thay thế, lúc đó người chết đi còn sung sướng hơn!

Thường Vô Ý đang uống rượu, y lấy bình che mặt mình lại.

Mặt y đã thấy biến sắc.

Y không thích nói đùa kiểu này tý nào.

Bà già nói :

- Còn có một tên là Pháp Sư, là một gã hòa thượng, chẳng niệm kinh cũng chẳng ăn chay.

Thường Vô Ý hỏi :

- Hắn ăn gì?

Bà già nói :

- Chỉ ăn thịt người... thịt người còn tươi.

Một bình rượu đã gần uống xong, bà già đã tít cặp mắt lại, hình như tùy thời tùy lúc sẽ lăn quay ra ngủ.

Thường Vô Ý vội vã hỏi tiếp :

- Nghe nói bốn người đó còn chưa hẳn là thủ não chân chính trên Lang Sơn.

Bà già nói :

- Ủ.

Thường Vô Ý hỏi :

- Thủ não chân chính là ai?

Bà già nói :

- Người không cần hỏi.

Thường Vô Ý hỏi :

- Tại sao?

Bà già nói :

- Bởi vì người không gặp được y đâu, ngay cả người trên Lang Sơn cũng ít khi gặp y.

Thường Vô Ý hỏi :

- Trước giờ y không tự mình xuất thủ sao?

Bà già nói :

- Tốt nhất người đừng hy vọng y xuất thủ.

Thường Vô Ý nhin không nổi phải hỏi :

- Tại sao?

Bà già nói :

- Bởi vì y mà xuất thủ, người chỉ có đường chết.

Thường Vô Ý lại đưa bình rượu che mặt.

Bà già nói :

- Ta biết trong bụng người chắc không phục đâu, ta cũng biết võ công của người không tệ, có điều so với Châu Ngũ Thái gia, người còn xa lắc.

Bà ta lại thở ra nói :

- Ngay cả ta so với y cũng xa lắc, nếu không tại sao ta phải ở đây chịu khổ?

Bà ta lại đây, có phải là ngồi chờ cơ hội giết Châu Ngũ?

Thường Vô Ý không hỏi.

Y không bao giờ thích đi thám thính bí mật của người khác.

Bà già lại nói :

- Không những y là ông vua trên núi, chỉ cần y cao hứng lên, tùy tiện đi đến đâu cũng có thể xưng vương. Giang hồ hiện nay, cao thủ hầu như không có ai võ công bằng y.

Giọng nói của bà ta nghe ra không có vẻ gì là phẫn nộ và oán hận, ngược lại còn ra chiều ngưỡng mộ vô cùng.

Bà ta lại bắt đầu uống rượu tiếp, một hơi đã uống cạn sạch bình rượu, ánh mắt rốt cuộc cũng sáng lên được chút xíu.

Bình rượu của Thường Vô Ý cũng cạn sạch.

Bà già nhìn y, bỗng nói :

- Tại sao người không hỏi, ta và Châu Ngũ có liên hệ ra sao?

Thường Vô Ý nói :

- Bởi vì tôi không muốn biết.

Bà già hỏi :

- Thật tình không muốn biết?

Thường Vô Ý nói :

- Bí mật của người khác, tôi biết để làm gì?

Bà già lại nhìn y lom lom một hồi, thở ra nhè nhẹ một hơi nói :

- Người quả là đứa bé rất ngoan, ta thích người.

Bà ta bỗng móc trong người ra thứ gì đó nhét vào tay Thường Vô Ý nói :

- Cho người cái này, nhất định người có chỗ xài.

Cái vật gì đó bà ta móc ra, chính là một đồng tiền đã bị mài nhẵn, trên mặt có một nhát chém.

Thường Vô Ý nhìn không nổi hỏi :

- Cái này xài ra sao?

Bà già nói :

- Nó cứu được mạng người.

Thường Vô Ý hỏi :

- Cứu mạng ai?

Bà già nói :

- Cứu mạng các người.

Bà ta lại giải thích :

- Nếu các người gặp phải một người bàn tay trái có bảy ngón, đưa đồng tiền này cho y, tùy tiện người muốn y làm gì, y đều sẽ đáp ứng.

Thường Vô Ý hỏi :

- Người này thiếu bà một món nợ ân tình?

Bà già gật gật đầu, nói :

- Chỉ tiếc là chưa chắc người đã gặp được y, bởi vì y là loại sói đêm, trời sáng không bao giờ xuất hiện.

Thường Vô Ý nói :

- Tôi có thể chờ trời tối đi tìm y.

Bà già nói :

- Người nhất định không được đi tìm y, phải để y đi tìm người.

Biểu tình của bà ta rất nghiêm trọng :

- Trước mặt những người sói khác, nhất định không được đề cập đến y.

Thường Vô Ý còn muốn hỏi tới, bà già đã ngủ mất. Bỗng ngủ ngay ra

đó.

Thường Vô Ý đành phải rón rén đi ra, đợi y ra khỏi phòng, người của bà già lại co rúc lại thành một đống, xê vào trong một góc, bà ta lại biến thành một mồi, già yếu, kinh hãi, hoảng sợ không thể tả.

Thường Vô Ý ngồi xuống, ngồi đối diện với Lam Lan. Cặp mắt sắc bén như lưỡi dao, đầy những tia máu đỏ.

Y đã quá say.

Trước giờ y rất ít uống rượu, tửu lượng của y không tới đâu cả.

Lam Lan nói :

- Các người nói gì trong đó, bên ngoài này bọn tôi đều nghe cả.

Thường Vô Đạo biết.

Y vốn hy vọng bọn họ đều nghe được hết, đỡ mất công y phải lập lại.

Lam Lan nói :

- Cái vị bà bà này rốt cuộc là ai vậy?

Thường Vô Ý nói :

- Là một bà bà.

Lam Lan chớp mắt, nói :

- Tôi nghĩ bà ta phải là một nhân vật tiền bối trong võ lâm, không những vậy võ công còn rất cao cường.

Thường Vô Ý bỗng quay người lại nhìn đăm đăm vào Tiểu Mã hỏi :

- Cô ta là người của người?

Tiểu Mã không thể phủ nhận.

Nhưng dĩ nhiên y cũng không thể thừa nhận.

Thường Vô Ý nói :

- Nếu cô ta là người của người, người phải bảo cô ta câm miệng lại.

Lam Lan giành hỏi :

- Nếu tôi không câm miệng lại thì sao?

Thường Vô Ý nói :

- Ta sẽ cho cô câm miệng lại.

Lam Lan câm miệng.

Thường Vô Ý nói :

- Lần này chúng ta lên núi, không phải là đi du sơn ngoạn thủy, chúng ta đi đùa giỡn với tính mạng, vì vậy...

Tiểu Mã nói :

- Vì vậy người có điều kiện.

Thường Vô Ý nói :

- Không phải là điều kiện, là quy tắc, quy tắc mà mọi người đều phải

tuân theo.

Mọi người đang lắng tai nghe.

Thường Vô Ý nói :

- Từ bây giờ trở đi, đàn ông không được đụng tới đàn bà, cũng không được uống rượu.

Ánh mắt của y sắc lạnh như đao :

- Nếu có người nào phạm phải quy luật, bất kể là ai, ta sẽ lột da người đó ra.

Lang Sơn hình thể không hung hiểm gì cả, hung hiểm chính là người trên núi.

Có điều trên núi hình như không có cả một bóng người, ít nhất cho đến bây giờ, bọn họ còn chưa thấy người nào.

Bây giờ đã gần tới hoàng hôn.

Ánh tịch dương chiếu đầy núi non, điểm lệ như một bức họa.

Thường Vô Ý ngừng lại trên một tảng đá bằng phẳng nói :

- Chúng ta nghỉ tạm nơi đây.

Lập tức có người mở miệng hỏi :

- Hiện tại nghỉ ngơi có hơi sớm chăng?

Người hỏi chính là Hương Hương.

Cho đến bây giờ, sơn thể vẫn còn rất bằng phẳng, vì vậy các cô còn đang cười đùa.

Phong tư của cô ưu tú cao quý, ánh mắt của Trương Lung Tử ít khi rời khỏi người cô.

Nhưng Thường Vô Ý chẳng thèm nhìn cô đến nửa con mắt, y cũng chẳng trả lời cô.

Trương Lung Tử nói :

- Hiện tại cũng không coi là quá sớm nữa.

Hương Hương nói :

- Nhưng bây giờ trời vẫn còn chưa tối.

Trương Lung Tử nói :

- Trời tối, ngược lại bọn ta phải đi cho mau nữa là khác.

Hương Hương hỏi :

- Tại sao phải chờ trời tối mới hồi hả đi?

Trương Lung Tử nói :

- Bởi vì trời tối rồi sẽ dễ tìm chỗ phòng vệ, không những vậy, sói đêm ở đây dễ đối phó hơn sói ngày một chút, huống gì...

Thường Vô Ý bỗng ngắt lời y hỏi :

- Cô ta là người của người?

Trương Lung Tử rất muốn gặt đầu, nhưng y chỉ có thể lắc đầu.

Thường Vô Ý bước lại trước mặt Hương Hương, đưa bàn tay ra vỗ nhẹ vào đầu con lừa cô đang cưỡi, con lừa lập tức ngã ngựa ra.

May mà cô phản ứng còn nhanh nhẹn, còn nhảy xuống đất kịp, nhưng cái miệng của cô đã câm lại.

Tiểu Mã bật cười.

Thường Vô Ý quay lại nhìn y lom lom hỏi :

- Người cười gì?

Tiểu Mã nói :

- Cười người.

Thường Vô Ý sa sầm nét mặt hỏi :

- Ta buồn cười lắm sao?

Tiểu Mã nói :

- Người nào thích làm chuyện buồn cười, bất kể là ai, cũng đều rất buồn cười.

Y không đợi Thường Vô Ý mở miệng, lập tức nói tiếp :

- Không muốn cho trời mưa, không muốn cho người ta đi cầu, đều là chuyện buồn cười, không muốn cho đàn bà nói chuyện cũng vậy.

Thường Vô Ý nhìn y lom lom, đồng tử thu nhỏ lại.

Tiểu Mã vẫn còn cười cợt nói :

- Nghe nói da lừa cũng quý giá lắm, sao người còn không lột da nó ra đi.

Thường Vô Ý bước lại, bước lại chỗ Tiểu Mã.

Tiểu Mã vẫn đứng yên đó, không tiến mà cũng không lùi.

Bỗng nghe Trương Lung Tử kêu khẽ :

- Người sói đã lại.

Người sói rốt cuộc đã đến, ba tên. Xem ra họ như những dã nhân của thời hoang sơ lập địa, đứng dưới cây cổ thụ xa thật xa, cách chỗ tảng đá hơn bảy tám trượng.

Trương Lung Tử hạ giọng nói :

- Nhất định đây là sói ăn thịt người.

Hương Hương hỏi :

- Bọn họ ăn thịt người thật sao?

Giọng của cô run rẩy, cô sợ muốn chết, sợ những người sói ăn thịt người đó, mà cũng sợ Thường Vô Ý.

Nhưng cô vẫn còn phải mở miệng ra hỏi.

... Muốn các cô con gái không mở miệng, thật tình không phải là chuyện dễ dàng.

Trương Lung Tử nói :

- Bọn họ cũng không hẳn là muốn ăn thịt người, ít ra bọn họ dám ăn thịt người thế thôi.

Lão Bì đã lâu lắm chưa mở miệng ra, nãy giờ vẫn đứng ở xa xa, lần này nhin không nổi cũng mở miệng nói :

- Tôi biết bọn họ thích ăn thịt loại người nào nhất.

Hương Hương hỏi :

- Loại... loại người nào?

Lão Bì nói :

- Đàn bà.

Y lại cười rồi nói tiếp :

- Nhất là loại đàn bà nhìn thì dễ coi, mà ngửi thì thơm.

Mặt của Hương Hương trắng bệch ra, mặt của Trương Lung Tử cũng xanh lè.

Tiểu Mã lập tức kéo tay y nói :

- Ba vị nhân huynh bên kia hình như đang nói gì đó.

Trương Lung Tử nhắm mắt lại, y chỉ nhắm mắt lại một lúc rồi lại mở ra.

Dáng điệu của y cũng biến đổi hẳn, xem ra y không còn là một gã vá giày vừa dơ dáy vừa bần cùng.

Y bỗng biến thành một người đầy quyền oai.

Y đối với những chuyện mình làm đầy vẻ tự tin... người không có lòng tin, làm sao có được quyền oai!

Mọi người đều câm miệng lại, nhìn vào y.

Hương Hương cũng đang nhìn y.

Y cũng biết, nhưng lần này y không nhìn Hương Hương, chỉ nhìn vào cái miệng của ba người sói đang lầm bầm.

Cái miệng của ba người đó đang mấp máy, nhưng mắt của y không chớp tý nào.

Một hồi thật lâu, y mới mở miệng :

- Mấy con dê béo này chắc điên rồi, dám lên cả Lang Sơn.

- Bọn chúng còn cười cả lừa lên, xem ra không những điên quá cỡ, còn béo quá nữa.

- Có điều hình như trong bọn còn có vài tên cứng cựa.

- Người nhìn ra được ai?

- Cái tên âm dương quái khí, như một cái thầy ma, nhất định khó chơi.

- Còn có tên tướng tá cao ráo, xem ra có vẻ thần khí lắm, nhất định là dân bảo tiêu.

- Cái lão già bần cùng đang trừng mắt nhìn mình, hình như sợ quá muốn đàn cả người ra.

- Bất kể ra sao, nhân số bọn chúng cũng nhiều hơn mình, tốt hơn chúng ta nên đi tìm người giúp một tay.
- Mấy hôm nay dê béo lên núi cũng không ít, mọi người ai ai cũng có chuyện làm ăn, mình đi tìm ai bây giờ?
- Bất kể ra sao, bọn chúng có chạy đi đâu cũng không thoát, chuyện này mình thấy trước, dù gì mình cũng kiếm được vài phần.
- Ta chỉ muốn ba cô con gái kia.
- Nếu để cho lão sói dâm kia gặp phải, chỉ sợ người chẳng chia được lấy một phần.
- Đợi bọn họ dùng xong rồi, ta sẽ xơi thịt có được không?
- Vậy thì chắc không sao.
- Tốt nhất người nên làm một nửa nướng, một nửa xào, lâu lắm rồi ta chưa ăn được món thịt nào ngon như thế này.
- Nhất định ta sẽ dành cho người ba bát lớn, cho người sinh bụng ra mà chết.

Những lời nói đó dĩ nhiên không phải nói cho Trương Lung Tử nghe, y chỉ bắt quá thuật lại những lời họ nói.

Ba người cười lớn một hồi rồi đi mất, Thường Vô Ý không lộ vẻ biểu tình gì, lão Bì thì lộ vẻ đắc ý ra mặt.

Hương Hương thì đã sợ quá muốn té xỉu ra mặt đất.

Trong hai chiếc kiệu, có một người đã bắt đầu ho lên sù sụ, thở dốc một hồi.

Còn chiếc kiệu kia, Lam Lan nhin không nổi đã thò đầu ra hết nhìn Tiểu Mã đến nhìn Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý thì lại nằm xuống, nằm ngủ trên tảng đá, ngủ ngay một giấc ngon lành.

Y đã nói muốn nghỉ ở đây, là nghỉ ngay tại nơi đây.

Tiểu Mã nói :

- Nơi này thật tốt.

Lam Lan nói :

- Nhưng... nhưng em thấy chỗ này có vẻ như là một cái bia cho người ta bắn vào.

Tảng đá nằm trên cao, bốn bề trống lỗng, ngay cả một chỗ để núp tránh tên cũng không có.

Tiểu Mã nói :

- Chính vì chỗ này giống như một cái bia, tôi mới nói nó là chỗ tốt.

Lam Lan không hiểu.

Cô tính hỏi, cô nhìn Thường Vô Ý, rồi câm miệng lại.

May mà Tiểu Mã đã giải thích :

- Nơi đây bốn bề trống lỗng, bất kể có người nào lại, chúng ta đều có

thể thấy ra được ngay.

Trương Lung Tử nói :

- Huống gì bọn họ còn chưa kịp thời tìm ra người trợ giúp, đợi bọn họ tìm tới nơi, trời đã tối, bọn ta cũng đã đi mất.

Trời còn chưa tối.

Bọn họ còn chưa đi, cũng còn chưa thấy ai, nhưng bọn họ nghe có tiếng người.

Một thứ tiếng không giống tiếng người, có vẻ giống như tiếng heo bị chọc tiết hơn.

Nhưng cái tiếng ấy lại do người phát ra.

... Mấy hôm nay dê béo lên núi không ít, hiện tại có phải đã có mấy con dê đã bị gặp phải độc thủ?

Tiểu Mã đã ngồi xuống, y lại nhảy bật dậy.

Thường Vô Ý còn nằm đó, cặp mắt còn đang nhắm, nhưng y bỗng nói :

- Ngồi xuống.

- Người nói ai ngồi xuống?

Thường Vô Ý nói :

- Người.

Tiểu Mã hỏi :

- Tại sao người muốn ta ngồi xuống?

Thường Vô Ý nói :

- Bởi vì không phải người lại đây để xen vào chuyện người khác.

Tiểu Mã nói :

- Tiếc là trời sinh ta cứ muốn đi xen vào chuyện người khác.

Thường Vô Ý nói :

- Vậy thì người đi đi.

Tiểu Mã nói :

- Dĩ nhiên là đi.

Thường Vô Ý nói :

- Ta có thể bảo đảm một chuyện.

Tiểu Mã hỏi :

- Chuyện gì?

Thường Vô Ý nói :

- Người chết rồi nhất định không có ai đi thu xác cho người.

Tiểu Mã nói :

- Ta thích được chôn vào bụng người khác, ít nhất ta cũng sẽ được cơ hội được chôn vào bụng người khác.

Thường Vô Ý nói :

- Chỉ tiếc là người ta chỉ muốn ăn thịt đàn bà con gái.

Tiểu Mã nói :

- Thịt của ta cũng rất mềm.

Y đã chuẩn bị đi.

Có điều, y còn chưa kịp đi, đã có người lại.

Bên trái tảng đá, có một khu rừng.

Khu rừng rất rậm rạp, cách tảng đá chừng hơn mười trượng.

Lúc này tiếng kêu như heo bị chọc tiết, chính là từ bên đó vọng lại.

Hiện tại đã có mấy người từ trong rừng chạy ra.

Mấy người đó trên người đầy những máu me, có người bị cụt tay, có người bị cụt chân.

Bọn họ chạy ra đến nơi, còn đang la lên thê thảm, tiếng rú còn chưa dứt, bọn họ đã ngã âm ra đó.

Ngã ngay dưới tảng đá.

Thấy người chết mà không cứu, dù có chặt đầu Tiểu Mã, y cũng không chịu làm.

Y là người đầu tiên nhảy xuống, cũng chỉ có y là người nhảy xuống.

Thường Vô Ý vẫn còn nằm đó.

Lam Lan còn ngồi yên trong kiệu.

Lão Bì tuy vẫn còn đang đứng, nhưng hình như y đã ngủ, ngủ còn ngon hơn cả Thường Vô Ý.

Hương Hương nhìn Trương Lung Tử.

Trương Lung Tử còn chưa ngủ, vì vậy y chỉ còn nước mặt dày mày dạn nhảy xuống.

Y là kẻ điếc, nhưng y không phải là kẻ ngốc, dù y có muốn giả làm kẻ ngốc cũng không xong.

Bởi vì y biết Hương Hương đang nhìn y.

Lỗ tai của y tuy điếc đặc, cặp mắt của y vẫn còn sáng như mắt mèo.

Tám người đang nằm ngổn ngang dưới tảng đá, có người đang lăn lộn rên la, có người đang quờ quạng rên rỉ.

Có người không những không lăn lộn được, ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích không nổi.

Người nào cũng đầy máu me trên thân mình.

Máu tươi đỏ lòm, đỏ thật ghê sợ.

Tiểu Mã muốn lại cứu người bị cụt tay trước, lại muốn cứu người bị cụt chân trước, rồi lại muốn cứu người ra máu nhiều nhất trước.

Thật tình y không biết nên cứu ai trước.

May mà lúc này Trương Lung Tử đã nhảy xuống.

Tiểu Mã hỏi :

- Người xem mình phải làm sao đây?

Trương Lung Tử nói :

- Cứu người bị thương nhẹ nhất.

Tiểu Mã không phản đối.

Y biết Trương Lung Tử nói rất hợp lý, chính y cũng nghĩ như vậy, có điều trái tim y hơi mềm.

Người bị thương nhẹ nhất, sẽ có hy vọng cứu sống được, chỉ có người sống mới nói ra được cảnh ngộ của họ.

Thảm ngộ của người khác, có lúc chính là kinh nghiệm quý báu của mình.

Kinh nghiệm lúc nào cũng rất hữu dụng.

Người bị thương rất nhẹ, nhưng tuổi tác không còn trẻ.

Máu của y chảy ra ít nhất, những nếp nhăn trên mặt của y lại nhiều nhất.

Tiểu Mã xúc y ngồi dậy, tát cho y hai bạt tai trước.

Tát tai không phải là vì phần nộ hay oán hận, có lúc cũng là vì thương.

Có lúc cũng để cho một người bừng tỉnh lại.

Hai cái bạt tai đánh xong, người này quả nhiên mở mắt ra, tuy chỉ hé một đường chỉ, nhưng cũng coi như là đã mở mắt ra.

Tiểu Mã hỏi :

- Các người ở đâu lại?

Người này thở hổn hển một hồi, rên rỉ nói :

- Người sói... người sói... đòi tiền... đòi mạng...

Y không trả lời vào câu hỏi, Tiểu Mã đành phải hỏi lại :

- Các người tự xưng sao lên núi Lang Sơn làm gì?

Người này nói :

- Bởi vì... bởi vì... bởi vì... ta muốn làm thịt người.

Y nói liên tiếp ba câu “bởi vì”, Tiểu Mã đang lắng tai nghe chăm chú.

Y chờ Tiểu Mã đang chăm chú nghe, trong lúc nói năm chữ “ta muốn làm thịt người”, y cũng đồng thời xuất thủ.

Không những y xuất thủ, bảy người kia cũng đồng thời xuất thủ, bốn người đối phó một người, tám người đối phó hai người.

Người bị chặt cụt tay vốn là người một tay, người bị chặt cụt chân vốn là người một chân.

Máu vốn rất đỏ hồng, đổ đến mức không còn giống máu.

Tám người đồng thời xuất thủ, tám người đều rất muốn một chiêu lập tức lấy mạng của bọn họ.

Tám người trên tay đều có vũ khí, bốn cây đao nhỏ, hai cây đoản

đao, một cây Thiết Hộ Thủ có gai tua tủa, còn có một cây tiêu thương hiểm thấy trong chốn giang hồ.

Tiêu thương có nghĩa là mũi thương giống như mũi tiêu, và cũng là mũi tiêu rất giống mũi thương, vừa có thể cầm trong tay làm vũ khí, mà cũng có thể ném ra thành ám khí.

Bình khí họ dùng rất ngắn.

Một tắc ngắn một tắc hiểm.

Huống gì lúc bọn họ xuất thủ, là lúc đối phương tuyệt đối không thể nào ngờ được.

May mà Tiểu Mã còn có nắm tay.

Y đâm ra một quyền ngay chính giữa cái mũi chĩa nhọn nhiều nhất của người đó, nắm tay còn lại cũng đâm ra một quyền vào cái mũi không có nhọn của một người khác.

May mà y còn có chân.

Y đá một chân vào một người cụt tay dùng cây đoản đao. Đợi đến lúc gã cụt chân cầm cây tiêu thương đâm tới, cũng chính là lúc y nghe tiếng xương mũi hai người kia vỡ vụn.

Hai bàn tay y vỗ vào nhau, chặn đầu mũi thương lại, cặp mắt nhìn trừng trừng vào gã cụt chân. Y còn chưa kịp động thủ, đã nghe có mùi hôi thúi nồng nặc.

Cái gã cụt chân có bao nhiêu đồ thối tha chưa bài tiết ra, bây giờ sợ quá đều ra cả một đám.

Tiểu Mã không hề lo lắng cho Trương Lung Tử.

Trương Lung Tử lổ tai điếc đặc còn hơn gỗ đá, nhưng tay chân伶俐 còn hơn cả mèo.

Y đã nghe có tiếng xương vỡ vụn từ bốn người kia.

Vì vậy y chỉ trừng mắt nhìn gã cụt chân hỏi :

- Người là người trên Lang Sơn?

Gã cụt chân lập tức gật đầu.

Tiểu Mã hỏi :

- Người là sói ăn thịt người hay là sói quân tử?

Gã cụt chân nói :

- Tôi... tôi là sói quân tử...

Tiểu Mã cười nói :

- Hắn là quân tử con mẹ nó thật sao?

Y đang cười, nắm tay đã đâm vào chỗ không quân tử tí nào của cái vị quân tử đó.

Cái vị sói quân tử ấy không la lên được tiếng nào đã lịm người rũ xuống đất.

Tám người vốn đang nằm ngổn ngang trên mặt đất bây giờ cũng đã

nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Lần này ngã xuống rồi, dù cho Hoa Đà sống lại, cũng khó mà cứu bọn họ bỏ dậy.

Tiểu Mã nhìn Trương Lung Tử.

Trương Lung Tử nói :

- Xem ra hình như chúng ta bị gạt.

Tiểu Mã cười cười.

Trương Lung Tử nói :

- Có điều hiện tại, chân chính bị gạt lại là bọn họ.

Tiểu Mã cười lớn nói :

- Đây không chừng bởi vì bọn chúng đều là quân tử.

Trương Lung Tử hỏi :

- Quân tử có phải là dễ bị người ta gạt hơn không?

Tiểu Mã nói :

- Quân tử thường thường thích người khác bị gạt.

Bọn họ đang cười, cười lớn.

Trên tảng đá thì ngay cả một tiếng động cũng không có.

Tiểu Mã ngưng bật tiếng cười, Trương Lung Tử cũng cười hết nỗi.

Đây chẳng qua chỉ là kế điệu hổ ly sơn... người dám nhảy xuống, ít ra so với người không nhảy xuống, lá gan có phần lớn hơn.

Nghề cao, người có gan lớn.

Người to gan, công phu thường thường rất giỏi.

Bọn họ nhảy xuống, những người còn lại trên tảng đá không chừng đã bị phải độc thủ.

Lần này Trương Lung Tử là người đầu tiên nhảy lên. Y quên không chớp mắt của Hương Hương nhìn y lúc này.

Y vừa nhảy lên lập tức thấy ngay chớp mắt của Hương Hương.

Chớp mắt còn đang mở lớn, mở lớn ra, trong chớp mắt mỹ lệ đang mở lớn ra đó có một nét biểu tình thật kỳ dị.

Thân thể của bất cứ người nào, chỗ có biểu tình nhiều nhất thông thường đều là gương mặt.

Gương mặt của bất cứ người nào, chỗ có biểu tình nhiều nhất thông thường đều là chớp mắt.

Ánh mắt của bất cứ người nào, thông thường đều có nhiều thứ biểu tình, có lúc bi thương, có lúc hoan hỉ, có lúc lãnh đạm, có lúc sợ hãi.

Ánh mắt của Hương Hương lúc này đang chứa một biểu tình, nhất định không thể có ngôn ngữ gì hình dung ra được.

Bởi vì có một thanh đao đang kề vào cổ của cô.

Cô là một cô bé xinh đẹp nhỏ tuổi, cái cổ của cô trắng ngần, mềm mại, trơn láng. Cổ của cô rất nhỏ.

Thanh đao kè vào cổ của cô không nhỏ tí nào... thanh quý đầu đao nặng ba mươi bảy cân không thể nào nhỏ được, bàn tay cầm thanh đao lại càng thô bạo.

Trái tim của Trương Lung Tử chìm hẳn xuống.

Vật dĩ loại tự.

Câu nói ấy có nghĩa là...

Rồng với rồng, gió với gió, vương bát đi với vương bát, bạn bè của đám chuột nhất định biết đào hang.

Tiểu Mã không phải là người tốt... Ít ra về một vài phương diện, y không phải người tốt.

Y thích đánh lộn, thích phá phách, y đánh lộn như người ta ăn cơm.

Trương Lung Tử là bạn của Tiểu Mã, chỉ trong một khoảnh khắc vừa rồi, y còn đánh ngã gục bốn người.

Dĩ nhiên không chỉ vì y thấy một thanh quý đầu đao nặng ba mươi bảy cân mà sợ đến độ hồn phi phách tán.

Thanh quý đầu đao ấy kè vào cổ của bất cứ người nào, trái tim của y nhất định không thể chìm hẳn xuống.

... Chỉ có những người chân chính bị sợ quá, trái tim mới chìm hẳn xuống.

Trái tim y chìm hẳn xuống, bởi vì ngoài thanh quý đầu đao ấy, y còn thấy có bảy tám thanh quý đầu đao nữa kè vào cổ của mỗi người.

Quý đầu đao có nặng có nhẹ.

Thanh quý đầu đao kè vào cổ Hương Hương, dù không nhẹ nhất, cũng nhất định không phải nặng nhất.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 04

Đánh nhau với sói

Lưỡi quý đầu đao rất nặng, cán thì nhỏ, một nhát đao chém xuống, chính như một cây trùy nện rầm xuống.

Quý đầu đao ít khi nào chặt xuống chỗ khác, quý đầu đao thường thường chặt vào cổ.

Một nhát đao chém xuống, đầu lập tức rơi, nhất định không cần phải nhát thứ hai.

Nhất là lưỡi đao kè vào cổ Thường Vô Ý. Dĩ nhiên con đao đó nặng nhất. Thường Vô Ý vẫn còn đang ngủ.

Mười tám thanh quỹ đầu đao, mười chín người. Người sói.
Một người trong tay không có đao, nhưng lại cầm trong tay một cái dọc tẩu còn dài hơn cả đao.
Trương Lung Tử biết người đó là ai.
Y đã có gặp qua sói già Bốc Chiến một lần, cách ăn mặc, khí phách, thần khí của người đó, giống hệt Bốc Chiến, như đúc một lò ra.
Vì vậy, chứng tật gì của Bốc Chiến, gã này đều học đầy đủ, nhưng Bốc Chiến khí phách ra sao, gã này cả đời chắc cũng học không xong.
Trương Lung Tử nói :
- Người là con trai của Bốc Chiến, hay là đệ tử của y?
Gã đó chẳng thèm nhìn y nửa con mắt, chỉ nhìn đăm đăm vào Tiểu Mã.
Tiểu Mã đã nhảy lên tảng đá, y cười cười nói :
- Ta xem hấn chỉ bất quá là cháu chít gì của lão sói già đó.
Trương Lung Tử cười lớn.
Dĩ nhiên y làm bộ cười, thật ra, trong bụng y chẳng có tí gì là muốn cười.
Nhìn thấy thanh quỹ đầu đao kề trên cổ một người đàn bà mình thương, bất kỳ ai cũng chẳng thấy khoan khoái tí nào.
Huống gì y đã nghe tiếng từ lâu, những người sói thuộc hạ của Bốc Chiến rất kiêu hấn dũng mãnh, không sợ chết, giết người lại càng xông xáo, giết không chớp mắt.
Làm bộ cười lên như vậy, đại khái cũng cho có vẻ khó nghe một chút, không những vậy còn chọc tức đối thủ.
Gã này vẫn tỉnh bơ, cũng chẳng thèm để ý đến y, vẫn còn nhìn Tiểu Mã lom lom hỏi :
- Người họ Mã?
Tiểu Mã gật gật đầu.
Gã này nói :
- Người là gã Tiểu Mã Phấn Nộ?
Tiểu Mã nói :
- Còn người? Có phải người tên là Tiểu Cầu đội lốt sói không?
Gã này có cặp mắt tam giác, gương mặt hình tam giác, y tức quá gương mặt trắng bệch cả ra, nhưng còn làm bộ ra vẻ khí phách vô cùng, phong độ vô cùng. Y lạnh lùng nói :
- Ta biết lai lịch của người.
Tiểu Mã nói :
- Thế à?
Gã này nói :
- Người là người của Loạn Thạch Cương miền Đông Bắc.

Tiểu Mã nói :

- Đúng như vậy rồi sao?

Gã này nói :

- Nghe nói tay quyền của người rất cứng, người đã đánh cho Bành Lão Hồ một trận nằm lăn ra bò dậy không nổi.

Tiểu Mã hỏi :

- Có phải người cũng tính thử?

Gã này cười nhạt nói :

- Hiện tại, tuy Loạn Thạch Cương đã tan nát, tính qua tính lại, chúng ta cũng là đồng đạo với nhau, vì vậy ta mới đặc biệt khách khí một chút với người.

Tiểu Mã nói :

- Thật ra, người cũng chẳng cần khách khí lắm.

Gã này nghinh mặt lên nói :

- Ta là Thiết Tam Giác.

Nhìn bản mặt và cặp mắt hình tam giác của y, Tiểu Mã phì cười :

- Cái tên cũng không sai lắm.

Thiết Tam Giác nói :

- Nhưng tên của người lại gọi sai rồi.

Tiểu Mã nói :

- Vậy sao?

Thiết Tam Giác nói :

- Thật ra người phải nên gọi là trướng ngốc mới đúng, bởi vì thật tình người ngu ngốc không chịu được.

Y lấy dọc tẩu chỉ chỉ chung quanh hỏi :

- Người đếm xem chúng ta có bao nhiêu lưỡi đao?

Tiểu Mã chẳng cần phải đếm lại.

Thình lình bỗng dưng phải bao nhiêu đó quỷ đầu đao, bất cứ ai cũng phải đếm thàm một hồi.

Y đã đếm xong từ lâu.

Thiết Tam Giác nói :

- Người xem thử bao nhiêu lưỡi đao bây giờ đang kè vào chỗ nào?

Tiểu Mã chẳng cần phải nhìn lại, y đã thấy rõ ràng.

Thường Vô Ý, Hương Hương, Tăng Trân, Tăng Châu, Lão Bì, thêm vào bốn gã khiêng kiệu, người nào cũng có một thanh đao kè vào cổ. Còn lại chín thanh đao, bốn thanh đặt sát lên kiệu, năm thanh đưa ra đề phòng bốn hướng.

Bọn họ hành động lần này rất có kế hoạch, trước tiên dùng tám người nằm lăn lóc phía dưới tảng đá làm phân tán lực lượng đối phương, sau đó thình lình từ nơi khác xông lại tập kích.

Tiểu Mã chỉ không hiểu một điều, Thường Vô Ý không phải kẻ đui, cũng không phải kẻ điếc, tại sao y lại để cho lưỡi đao kề vào cổ mình?

Y nhìn ra được hình như chuyện này còn có thâm ý gì, vì vậy y dùng cách dằng dụa với Thiết Tam Giác.

Nhưng Trương Lung Tử thì có vẻ chịu không nổi rồi, dáng điệu của Hương Hương xem ra càng lúc càng đáng thương.

Thiết Tam Giác nói :

- Mười tám lưỡi đao kề vào cổ bạn bè của ngươi, vậy mà ngươi còn đứng đó múa tay múa chân, nói bậy nói bạ, ngươi thử xem, có phải ngươi còn ngu ngốc muốn chết đi được không?

Tiểu Mã thừa nhận đành hoảng :

- Có, tôi ngu muốn chết luôn.

Y lại cười cười nói tiếp :

- Muốn chết người khác luôn.

Thiết Tam Giác cũng cười, cười lớn.

Dĩ nhiên y cũng đang làm bộ cười, y cười còn khó nghe hơn cả

Trương Lung Tử :

- Ngươi nói cũng đúng. Quả thật ngươi ngu ngốc đến nỗi người khác cũng muốn chết luôn.

Tiếng cười bỗng ngưng bật, gương mặt tam giác lại vênh lên, y lạnh lùng nói :

- Hiện tại ngươi có thể làm một người chết thử, thậm chí ta còn có thể cho ngươi chọn một người.

Y lấy dọc tẩu chỉ vào Hương Hương nói :

- Ngươi xem cô ta được không?

Tiểu Mã nói :

- Rất tốt.

Trương Lung Tử lập tức nóng ruột lên :

- Rất tốt nghĩa là sao?

Tiểu Mã thở ra :

- Rất tốt có nghĩa là, tính mạng của cô ta rất tốt, không ai được lấy đi.

Trương Lung Tử thở phào một cái, Thiết Tam Giác thì cười nhạt.

Tiểu Mã lại thở ra :

- Chỉ tiếc đao của người khác kề vào cổ của cô ta, người khác muốn lấy mạng hay không lấy mạng cô ta, ta chẳng có cách nào làm được gì cả.

Thiết Tam Giác nói :

- Ngươi nói chuyện cũng thông minh đấy.

Tiểu Mã nói :

- Có một chuyện ta còn chưa hiểu rõ ràng.
Thiết Tam Giác nói :
- Người có thể hỏi thử.
Tiểu Mã nói :
- Mấy lưỡi đao của các người hình như đều rất nhanh phải không?
Thiết Tam Giác nói :
- Nhanh quá chừng.
Tiểu Mã nói :
- Đao nhanh như vậy, muốn chém đầu người ta, hình như cũng không khó gì.
Thiết Tam Giác nói :
- Không khó tý nào.
Tiểu Mã nói :
- Tại sao các người còn chưa chém cho rồi?
Thiết Tam Giác nói :
- Người nghĩ sao?
Tiểu Mã nói :
- Có phải dạo này các người ăn no không có chuyện gì làm, tính rững mớ với bọn họ chẳng?
Thiết Tam Giác nói :
- Rững mớ kiểu đó chẳng thích thú tý nào.
Tiểu Mã nói :
- Không lẽ các người tính lấy bọn họ ra uy hiếp ta, bắt ta phải làm chuyện gì sao?
Thiết Tam Giác nói :
- Lần này người đoán đúng rồi đó.
Tiểu Mã nói :
- Người muốn ta làm gì?
Thiết Tam Giác nói :
- Ta chỉ muốn hai nắm tay của người thôi.
Tiểu Mã nhìn nhìn hai nắm tay của mình, nói :
- Hai nắm tay này chỉ biết có đánh đập người ta, người đòi chúng làm gì?
Thiết Tam Giác nói :
- Muốn cho người khỏi đánh đập người ta.
Tiểu Mã nói :
- Các người có mười tám thanh đao ở đó, không lẽ còn sợ hai nắm tay của ta?
Thiết Tam Giác nói :
- Cẩn thận vẫn là tốt hơn.

Tiểu Mã nói :

- Có phải các người muốn ta chặt hai nắm tay này giao cho các người, khỏi mất công ta tìm các người làm phiền?

Thiết Tam Giác nói :

- Người nói cũng không hoàn toàn đúng, nhưng ý tứ cũng không sai bao nhiêu.

Tiểu Mã cười nói :

- Được, cho thì cho!

Câu nói còn chưa thốt ra xong, người của y đã xông lại, nắm tay đã gần đụng tới mũi của Thiết Tam Giác.

Thiết Tam Giác không phải là không thấy nắm tay của y đánh lại.

Y thấy rất rõ ràng.

Nhưng y không làm sao tránh khỏi.

Nắm tay đâm vào mũi không kêu lớn lắm, xương mũi bị gãy cơ hồ không có một tiếng động.

Có điều cái mùi vị đó không dễ chịu tí nào.

Thiết Tam Giác chỉ thấy mặt mình nhói lên kịch liệt, cặp mắt đầy những ngôi sao. Y lộn người đi một vòng, lớn tiếng hô :

- Giết!

Tiếng “giết” vừa la lên, chín thanh đao lập tức chém mạnh xuống.

Trương Lung Tử cũng xông lại, chuẩn bị chụp tay gã đang kẻ đao trên cổ Hương Hương, sau đó cho y một đấm.

Nhưng y chẳng cần phải động thủ tí nào.

Y còn chưa kịp xông lại, gã đại hán cầm thanh quý đầu đao đã la lên thảm thiết, đau quá muốn gập cả người lại.

Gập người lại rồi, bèn ngã gục xuống, ngã gục xuống rồi bèn lăn lộn trên mặt đất.

Cái cô Hương Hương xem ra vừa sợ hãi vừa đáng thương đó, vẫn còn đứng yên một chỗ không sao cả, cô đưa mắt nhìn gã đại hán, ra vẻ rất đồng tình, dịu dàng nói :

- Xin lỗi, đáng lý ra tôi không nên đá vào chỗ đó, có điều ông cũng đừng khó chịu, chỗ đó bị đá đi, cũng đỡ phiền phức cho ông lắm.

Trương Lung Tử kinh ngạc nhìn cô, nhìn muốn sưng sờ ra.

Cái cô con gái vừa ôn nhu vừa nhu nhược đó, xuất thủ e còn nhanh hơn cả y.

Đợi đến lúc y đi nhìn chỗ khác, mười chín người sói đã hết mười bảy tên nằm ra mặt đất.

Một người máu me đầy mặt, nguyên cả lớp da trên khuôn mặt của y đã bị lột muốn hết sạch.

Người đó dĩ nhiên là kẻ lúc nãy muốn chém Thường Lục Bì.

Hai người chết nhanh nhất là những kẻ lúc nãy đứng gần chiếc kiệu của Lam Lan.

Bọn họ tự đứng nhũn người xuống, khắp người không thấy có thương tích gì.

Chỉ có một chấm đỏ ở huyệt mi tâm.

Hai người còn chưa chết đang đứng bên cạnh chiếc kiệu của người bệnh, có điều cây đao trong tay chẳng thấy còn chém nổi xuống.

Thường Vô Ý lạnh lùng nhìn bọn họ.

Hai chân của họ đang run rẩy không ngừng, có một người còn ướn nhẹp cả quần.

Thường Vô Ý nói :

- Về nói với Bốc Chiến, y muốn làm gì, hãy tự mình lại đây làm.

Nghe nói tới chữ về, hai người đó mừng còn hơn là thi đỗ trạng nguyên, lập tức vắt giò lên chạy.

Thường Vô Ý nói :

- Trở lại.

Nghe nói tới hai chữ “trở lại”, một người kia cũng ướn nhẹp luôn cả quần.

Thường Vô Ý hỏi :

- Các người có biết ta là ai không?

Hai người cùng lắc đầu.

Thường Vô Ý nói :

- Ta chính là Thường Lục Bì.

Lúc bắt đầu nói câu đó, y đưa mũi giày hất thanh quỷ đầu đao trên mặt đất lên.

Nói xong câu, gương mặt của hai người đã thiếu đi một mảnh da.

Tiểu Mã đang thở ra.

Thường Vô Ý hỏi :

- Người thở than gì?

Tiểu Mã nói :

- Ta cứ tưởng bọn chúng đem người ra tiêu khiển, bây giờ ta mới biết, thì ra người đang lấy bọn chúng ra tiêu khiển. Không lẽ người cho là bọn ta cũng như người, ăn no không có chuyện gì làm hay sao?

Thường Vô Ý cười nhạt.

Tiểu Mã hỏi :

- Tại sao người không xuất thủ sớm hơn một tý?

Thường Vô Ý nói :

- Bởi vì ta không ngốc đến độ muốn người khác bị bỏ mạng.

Tiểu Mã hỏi :

- Ai bỏ mạng?

Thường Vô Ý nói :

- Không chừng là người đấy.

Tiểu Mã cũng đang cười nhạt.

Thường Vô Ý nói :

- Người động thủ chậm đi một chút, chúng ta nhất định sẽ thái bình hơn được một chút.

Tiểu Mã hỏi :

- Bây giờ chúng ta không thái bình sao?

Thường Vô Ý đóng miệng lại, ánh mắt sắc bén như lưỡi đao thì đưa về chỗ vách núi mé bên phải.

Ánh tịch dương đã tàn lụn, màn đêm buông xuống.

Phía sau vách núi có bảy người chậm chậm bước ra, đi đứng rất văn nhã, thái độ cũng rất văn nhã.

Đi trước cả bọn là một người ăn mặc kiểu nho y, đầu đội mũ cao, trong tay phe phẩy một cây quạt.

Trên cây quạt phẳng phất thấy có tám chữ :

- Đình đình quân tử, ôn văn như ngọc.

Đêm còn chưa khuya lắm. Người này ra dáng văn nhã bước lại, tới trước tảng đá, xếp cây quạt lại, rồi chào rạp xuống đất.

Sáu người sau lưng cũng theo y chào rạp xuống.

Nhiều lễ mạo vào người ta không trách móc mình, người ta đã cung kính với mình như vậy, mình cũng chẳng lẽ nào đi đâm cho y một cái.

Lão Bì là người đầu tiên nhảy ra trước mặt cười và nói :

- Mọi người chưa quen biết nhau, các hạ làm gì mà đa lễ thế?

Gã nho sĩ mặc áo trắng đội mũ cao ấy mỉm cười nói :

- Bèo nước gặp nhau, cũng là có duyên, hận không có rượu khoản đãi quý khách, không tận được tình hữu nghị của chúng tôi.

Lão Bì nói :

- Không sao cả, không sao cả.

Gã nho sĩ mặc áo trắng đội mũ cao nói :

- Tại hạ là Ôn Lương Ngọc.

Lão Bì nói :

- Tại hạ họ Bì.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Tại hạ nghe tiếng Bì đại hiệp đã lâu, Thường tiên sinh, Mã công tử,

và Trương lão tiên sinh, tại hạ lại càng hâm mộ vô cùng, chỉ hận không có dịp được gặp mặt, hôm nay được dịp, cũng là an ủi cả một đời.

Y chỉ nhìn bọn họ qua một lần đã biết lai lịch đầu đuôi của mỗi người. Trái tim của Tiểu Mã chùng xuống, bởi vì y đã nghĩ ra được người này là ai.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Nghe nói lệnh đệ của Lam cô nương có bệnh trong người, tại hạ thật lấy làm nóng ruột.

Tiểu Mã nhin không nổi nói :

- Xem ra tin tức của người cũng linh thông quá nhỉ?

Ôn Lương Ngọc cười cười nói :

- Chỉ tiếc là nơi đây không phải đất lành, bọn chúng tôi cũng ít có người tốt, các vị muốn qua được núi này bình an, sợ không phải là chuyện dễ dàng, không dễ dàng tí nào.

Tiểu Mã nói :

- Đây là chuyện của chúng ta, hình như không liên quan gì đến người.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Không chừng tại hạ có thể ráng tận sức mình đưa các vị bình an qua núi.

Lão Bì lập tức giành nói :

- Tôi vừa gặp là biết ngay các hạ là một vị quân tử, nhất định sẽ nói những câu tốt lành như thế.

Ôn Lương Ngọc thở ra một hơi dài nói :

- Tại hạ thật có lòng làm việc thiện, nhưng khổ nỗi không đủ sức.

Tiểu Mã hỏi :

- Muốn sao thì sức lực của người mới đủ?

Ôn Lương Ngọc nói :

- Nơi đây khổ nạn chập chùng, muốn qua được núi, đại khái phải mở một con đường mới phải.

Tiểu Mã hỏi :

- Con đường này làm sao thì mở ra được?

Ôn Lương Ngọc lại cười cười nói :

- Nói ra thì cũng chẳng có gì là khó, chỉ cần...

Tiểu Mã hỏi :

- Rốt cuộc người muốn gì?

Ôn Lương Ngọc hững hờ nói :

- Chỉ bất quá mười vạn lượng vàng, một song quyền đầu, một bàn tay thế thôi.

Tiểu Mã cười nói :

- Vàng thì không sao, quyền đầu với tay thì lại khác.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Quả thật có chỗ khác.

Tiểu Mã hỏi :

- Người muốn quyền đầu ra sao? Bàn tay thế nào?

Ôn Lương Ngọc nói :

- Thân thể da thịt, là của cha mẹ ban cho, nhất định không thể làm thương tổn, vì vậy...

Tiểu Mã nói :

- Vì vậy người muốn giành giật quyền đầu người khác, lột da người khác.

Ôn Lương Ngọc không phủ nhận, y mỉm cười nói :

- Chỉ cần các vị đáp ứng tại hạ mấy chuyện đó, tại hạ bảo đảm lệnh đệ của Lam cô nương sẽ qua núi bình an trong vòng ba ngày, còn không...

Y lại thở ra :

- Còn không tại hạ thật tình có muốn mà không làm gì được.

Tiểu Mã cười lớn.

Y không cố ý cười lớn, y đang cười thật tình.

Y bỗng phát hiện ra một chuyện... bọn ngự quân tử này không những khả ố, mà còn buồn cười nữa.

Ngự quân tử ở bất cứ nơi nào cũng đều như vậy.

Nhưng Ôn Lương Ngọc không hề biến sắc, y nói :

- Các vị cứ từ từ suy nghĩ, sáng sớm hôm sau tại hạ sẽ lại nghe các vị hồi âm.

Tiểu Mã cố ý ra vẻ rất nghiêm trang nói :

- Nhất định người phải lại nghe.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Đêm cũng khuya lắm, tiền đồ hung hiểm, nếu các vị muốn bình an qua đêm, xin hãy ở lại đây thì hơn.

Y lại vái dài một cái, xòe quạt ra, từ từ bỏ đi.

Sáu người theo sau cũng vái dài một cái, ra đi mà vẫn có vẻ ôn nhã, không có tí gì giận dữ.

Nhưng Tiểu Mã thì đã giận quá muốn chết đi được, y hần học hỏi :

- Tại sao hần không động thủ?

Thường Vô Ý nói :

- Nếu hần động thủ thì người làm gì hần?

Tiểu Mã nói :

- Chỉ cần hần động thủ, ta bảo đảm cái mũi của hần không còn giống

cái mũi nữa.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói :

- Lúc đó, người của người chắc cũng không giống người.

Trương Lung Tử giành hỏi :

- Gã đó là sói quân tử?

Thường Vô Ý nói :

- Gã đó chính là sói quân tử.

Trương Lung Tử hỏi :

- Người đã thấy bọn họ từ lâu?

Thường Vô Ý nói :

- Lúc đó các người đang bận ở phía sau cứu người, cứu mạng của chính các người.

Trương Lung Tử nói :

- Người cố ý dăng co với bọn thủ hạ của Bốc Chiến, chỉ vì người biết có bọn chúng ở đây, sói quân tử sẽ không lại?

Thường Vô Ý nói :

- Đó là quy củ trên Lang Sơn.

Trương Lung Tử thở ra nói :

- Xem ra so với mấy thanh quý đầu đao, bọn sói quân tử còn khó đối phó hơn nhiều.

Y lại nhin không nổi hỏi tiếp :

- Nhưng hiện tại bọn thủ hạ Bốc Chiến đã bỏ đi rồi, tại sao hán còn chưa động thủ?

Thường Vô Ý nói :

- Bây giờ là lúc nào?

Trương Lung Tử nói :

- Bây giờ là ban đêm.

Thường Vô Ý nói :

- Sói quân tử không bao giờ động thủ ban đêm.

Trương Lung Tử hỏi :

- Đó cũng là quy củ trên Lang Sơn?

Thường Vô Ý nói :

- Đúng vậy.

Lão Bì ở tuốt đằng xa, bỗng thở ra nói :

- May mà hán không muốn quyền đầu hay bàn tay gì của ta.

Y đứng rất xa, nhưng y vừa nói xong, Thường Vô Ý đã lại sát ngay trước mặt y.

Gương mặt của lão Bì lập tức biến đổi, y muốn cười gượng một tiếng, mà hình như da mặt đã cứng đơ ra.

Nhìn mặt Thường Vô Ý, y sợ còn hơn là nhìn phải quỷ sống.

Thường Vô Ý nhìn y lom lom, lạnh lùng nói :

- Bọn chúng không muốn quyền đầu của ngươi, bàn tay của ngươi, nhưng ta muốn.

Lão Bì nói :

- Ngươi... ngươi...

Thường Vô Ý nói :

- Không những ta muốn bàn tay ngươi, ta còn muốn lột da ngươi.

Lão Bì vốn rất cao ráo, nhưng bây giờ y bỗng rụt người lại còn nửa khúc.

Thường Vô Ý hững hờ nói tiếp :

- Chỉ tiếc là bàn tay của ngươi chẳng ai thèm, da của ngươi cũng chẳng ai thèm.

Y xoa người đi, Lam Lan đã xuống kiệu, y chẳng thèm nhìn lão Bì nữa con mắt.

Lão Bì vẫn chưa đứng thẳng người lại được.

Lam Lan bước lại đỡ y đứng lên, dịu dàng nói :

- Cám ơn ông lắm, lúc này hai lưỡi đao kia xém tý nữa đã chém vào trong kiệu tôi ngồi, nếu mà không có Đoạt Mệnh Châm của ông, chỉ sợ tôi không còn sống tới bây giờ.

Lão Bì dụi dụi mũi, rồi lại dụi mắt, nói :

- Chuyện đó cô nói ra làm gì nữa, tôi chẳng muốn bọn họ biết.

Lam Lan nói :

- Tôi biết ông giữ kín không lộ ra, nhưng ơn cứu mạng, tôi không thể không cảm kích không nói.

Cô đưa bàn tay trắng ngần mủm mỉm ngất lấy một đóa hoa bằng trân châu trên mái tóc :

- Đây là một chút ý tứ, xin ông nhất định thu giữ cho.

Đóa hoa làm bằng ba mươi tám hạt trân châu nạm thành, hạt nào hạt nấy lớn nhỏ như nhau.

Lão Bì vốn muốn từ chối, nhưng vừa nhìn một cái, bàn tay thò ra muốn đẩy đã tiếp lấy đóa hoa nắm chặt trong tay.

Y là người biết của, y đã nhìn ra đóa hoa này trị giá đủ để y tiêu xài ăn chơi ba tháng liền.

Nhưng Tiểu Mã lộ vẻ kinh ngạc, không phải vì lão Bì nhận đóa hoa, mà là những lời Lam Lan vừa nói.

Người kinh ngạc không phải chỉ có một mình Tiểu Mã.

Trương Lung Tử nhìn nhìn lão Bì, rồi lại nhìn hai cái xác trên mặt đất, chính giữa mi tâm có chấm đỏ :

- Ngươi học cái thứ này lúc nào thế? Tại sao ta chưa từng thấy ngươi sử dụng qua?

Lão Bì ho khan vài tiếng, ngẩng cao cổ lên nói :

- Đây là thứ ám khí trí mệnh, trước mặt bạn bè làm sao giờ ra?
Không tới lúc cực chẳng đã, ta không bao giờ sử dụng.

Lam Lan thở nhẹ ra :

- Ông thật là một người bạn tốt.

Không biết cô vô tình hay hữu ý liếc Thường Vô Ý một cái, gương mặt của Thường Vô Ý không một chút biểu tình.

Lam Lan nói :

- Mười vạn lượng vàng, tôi có thể bỏ ra được, nhưng điều kiện cái vị Ôn quân tử ấy đưa ra tôi không thể đáp ứng.

Lần này cô quay đầu qua hỏi Thường Vô Ý :

- Bây giờ trời đã tối, chúng ta bắt đầu đi được chưa?

Thường Vô Ý gật gật đầu.

Tiểu Mã hỏi :

- Ai mở đường đằng trước?

Thường Vô Ý nói :

- Người.

Tiểu Mã hỏi :

- Người đoạn hậu?

Thường Vô Ý nói :

- Đúng vậy.

Tiểu Mã hỏi :

- Còn Trương Lung Tử?

Thường Vô Ý nói :

- Y theo người.

Lão Bì giảnh nói :

- Ta cũng theo Tiểu Mã.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói :

- Người đã có một thân ám khí siêu đẳng như vậy, phải ở giữa điều độ.

Lão Bì nói :

- Dù sao ta cũng không ở phía sau.

Thường Vô Ý cười nhạt.

Tiểu Mã nói :

- Có gì lộn xộn, mọi người phải lập tức đổ dồn lại hai chiếc kiệu.

Thường Vô Ý cười nhạt nói :

- Không chừng bọn họ cũng chẳng cần...

Y nói chưa dứt lời, bỗng có hai cái bóng người từ mặt đất nhảy xổ lại.

Thiết Tam Giác chưa chết.

Còn một người khác bị Tiểu Mã đâm bễ mũi cũng chưa chết, lỗ mũi không phải là chỗ trí mệnh.

Tiểu Mã không phải là kẻ thích giết người.

Người bệnh trong kiệu lại ho lên.

Hai cái bóng nhảy lên, xông về chiếc kiệu đó, chỉ cần uy hiếp được người bệnh trong chiếc kiệu đó, tất cả người còn lại sẽ đều bị uy hiếp.

Thiết Tam Giác tuy không tránh được cái đâm của Tiểu Mã, công phu của y không phải tệ, không những thân pháp nhanh tuyệt, nhắm cũng đúng tuyệt.

Hiện tại Tiểu Mã, Trương Lung Tử, Thường Vô Ý đều rất xa chiếc kiệu đó, trong bọn chỉ có ba người đó là đáng sợ.

Thiết Tam Giác chọn đúng cơ hội tốt nhất.

Cây dọc tẩu trong tay của y làm bằng thép ròng, đầu lớn bằng nắm tay, đánh trúng vào đầu ai, hay đánh trúng vào chỗ huyết đạo nào, cũng đều là cú trí mệnh.

Đồng bạn của y đã chụp được thanh quý đầu đao.

Ánh đao lóe lên, chém xả vào kiệu.

Thanh quý đầu đao nặng ba mươi bảy cân, chém từ trên cao chém xuống, chiếc kiệu có làm bằng gỗ tốt, cũng bị bổ làm đôi.

Người trong kiệu lại càng ho dữ dội, xem ra nhất định không tránh thoát được trận tấn công của bọn họ.

Tiểu Mã và Thường Vô Ý xuất thủ có nhanh đến bao nhiêu, bây giờ cũng không còn kịp.

Thiết Tam Giác xuất thủ lần này chắc hẳn không thể nào trật được. Có điều y tính trật lất.

Chính ngay lúc đó, từ trong bóng chiếc kiệu, có hai luồng kiếm quang bay ra như điện xẹt.

Một lưỡi thuận theo quý đầu đao lướt lên, lập tức nghe có tiếng la thảm thiết.

Máu tươi bắn lên tung tóe, bàn tay cầm đao của gã đó đã bị chặt đứt, kiếm quang lại lóe lên, lưỡi kiếm đã đâm xuyên qua ngực. Nhát kiếm ấy không những gọn ghẽ, mà còn nhanh và chuẩn, không những vậy mà còn hiểm độc hung hãn không tả được.

Hoa? tinh bắn lên tứ phía, tinh tinh tinh ba tiếng vang lên, cây dọc tẩu đã đưa lên đỡ mấy nhát kiếm liên tiếp.

Thiết Tam Giác rốt cuộc không phải là một người dễ đối phó, gót chân của y chạm vào cây gỗ ngang của chiếc kiệu, thân hình y tá sức búng lên không.

Cường địch đang bao vây chung quanh, y làm sao còn dám ham

đánh, y đang tính bỏ chạy.

Nào ngờ kiếm quang lúc đó đã tới ngay háng của y, ánh kiếm lại lóe lên, lưỡi kiếm đã xuyên qua đũng quần.

Nhát kiếm ấy còn ác độc, còn chuẩn, còn hung hiểm hơn.

Thiết Tam Giác rú lên một tiếng thảm thiết như sói tru, y tới chết cũng không ngờ được, người sử chiêu đó là một cô bé mười sáu tuổi.

Mũi kiếm còn đang nhỏ máu.

Hai cô con gái đang đứng vai sát vai, mảnh khăn sa đen che mặt nhẹ tay động trong gió đêm.

Bàn tay cầm kiếm của các cô vững như bàn thạch.

Các cô còn đang cười ngôn nghẽn.

Đối với các cô, giết người hình như là một trò chơi thích thú.

Đấy không chừng các cô tuổi tác còn quá nhỏ, còn chưa hiểu được thế nào là giá trị sinh mạng một con người.

Tiếng cười của các cô nghe thật dễ thương, nụ cười lại càng yêu kiều mỹ lệ.

Thường Vô Ý lạnh lùng nhìn các cô, y bỗng nói :

- Hảo kiếm pháp.

Tăng Trân nhoẻn miệng cười nói :

- Không dám.

Tăng Châu thì trề môi ra nói :

- Chỉ tiếc là chúng ta còn đánh chưa lại gã Tiểu Mã kia. Mặt của ta còn bị y đánh sưng vù lên.

Xem thần tình các cô, nghe giọng nói các cô, chẳng qua chỉ là hai cô bé. Hai cô bé còn nhỏ tuổi như vậy làm sao mà học được thứ kiếm pháp lão luyện cay độc như vậy?

Thường Vô Ý nói :

- Người nào truyền thụ kiếm pháp cho các người?

Tăng Châu nói :

- Ta cứ không nói cho người biết đấy.

Tăng Trân cười ngặt nghẽo nói :

- Nghe nói người còn bản lĩnh hơn cả Tiểu Mã, sao người nhìn không ra lai lịch kiếm pháp của chúng ta?

Thường Vô Ý cười nhạt, bỗng đứng ngay trước mặt các cô, y xuất thủ như điện, đưa tay ra đoạt lấy thanh kiếm trên tay các cô. Y sử dụng môn công phu Không Thủ Nhập Bạch Nhận, còn giáp vào bảy mươi hai thế Tiểu Cầm Nã Thủ.

Môn công phu này cho dù y chưa luyện đến mức đăng phong, trong giang hồ cũng không mấy ai thắng được y.

Hai cô nương nhỏ tuổi cười ngồn nghẽn, ưỡn ngực tới, hai thanh kiếm dáo vào sau lưng.

Tiểu cô nương tuy chỉ là tiểu cô nương, trước ngực hai chỗ vẫn là nhô lên lồ lộ.

Thường Vô Ý tuy là vô ý, hai bàn tay cũng không thể nào chụp tới bộ ngực các cô.

Tăng Trân cười tươi nói :

- Đây là kiếm của ta, sao người lại giành giật?

Tăng Châu nói :

- Đàn ông gì lớn đầu mà còn lại giành giật đồ của con nít, không biết xấu hổ sao?

Tăng Trân nói :

- Lêu lêu lêu, mắc cỡ chết đi được.

Thường Vô Ý xanh lè mặt mày, nói không ra lời.

Nào ngờ hai cô con gái thân hình xoay qua một cái, kiếm quang chọt chia ra, như hai con rắn độc đâm vào hai bên sườn của y. Công phu Không Thủ Nhập Bạch Nhận của Thường Vô Ý tuy lợi hại, nhưng xuất kỳ bất ý, y cũng không dám đưa ra giật lấy kiếm của các cô.

May mà y cũng còn né tránh kịp.

Hai cô con gái được thể làm tới, một bên trái, một bên phải, liên thủ tấn công, trong chớp mắt đã công ra ba thế, ba nhát kiếm không những nhanh nhẹn hiểm độc, phối hợp lại càng tuyệt diệu, nhát cuối cùng như hai làn sóng bạc giao chéo nhau, mắt thấy ngực của Thường Vô Ý đã sắp bị kiếm xuyên qua lút cán.

Nào ngờ thân hình của Thường Vô Ý khẽ nghiêng qua, hai thanh kiếm đã bị y dùng nách kẹp lại.

Chiêu thế đó sử dụng thật tuyệt diệu, thật nguy hiểm. Hai cô gái dùng hết sức lực ra cũng không lay chuyển được thanh kiếm bị kẹp trong nách của y.

Tăng Trân trề môi lên, hình như đã muốn khóc tới nơi. Tăng Châu thì đã nước mắt tầm tã.

Nhưng hai cô vẫn cứ ráng dùng sức thu kiếm lại; Nào ngờ hai nách của Thường Vô Ý bỗng thả tung ra, hai cô con gái lập tức bổ nhào ra đằng sau, té nằm soài ra mặt đất, các cô bèn ỳ ra không chịu ngồi dậy.

Tăng Châu thút thít nói :

- Người lớn ăn hiếp con nít, không biết xấu hổ, không biết xấu hổ.

Tăng Trân lúc này chưa thấy có giọt nước mắt, bây giờ đã khóc âm

cả lên.

Trong kiệu, tiếng ho đã ngừng lại, một người vừa thở dốc vừa nói :

- Câm miệng.

Tuy y chỉ nói có hai tiếng, hình như đã dùng hết tận sức lực cả toàn thân, hơi thở lại càng dồn dập.

Hai tiếng đó thốt ra tuy yếu ớt, nhưng lại như búa chú không bằng, xem ra rất linh nghiệm.

Hai cô con gái lập tức nín lại, đưa tay chùi nước mắt, đứng khép nép qua một bên.

Thường Vô Ý còn đang đứng đó nhìn chiếc kiệu, hình như nhìn muốn xuất thần. Chỉ tiếc là y chẳng thấy được gì cả.

Bức màn trên kiệu được che kín mít, ngay cả một lỗ hở thông gió cũng không có. Người trong kiệu lại bắt đầu ho sù sụ lên.

Người này rốt cuộc là ai? Y bị bệnh gì? Thường Vô Ý không hỏi.

Cuối cùng y quay người lại, chậm chậm bước về chỗ lúc nãy, Tiểu Mã và Trương Lung Tử đang chờ y ở đó.

Tiểu Mã hỏi :

- Người có nhận ra kiếm pháp của bọn họ không?

Thường Vô Ý không nói gì.

Tiểu Mã nói :

- Ta cũng không nhận ra.

Y đang cười khở :

- Kiếm pháp kiêu đó ta nhìn đã không ra, ngay cả thấy của chưa từng thấy qua.

Trương Lung Tử nói :

- Đây không phải là kiếm pháp phái Vũ Dương.

Tiểu Mã nói :

- Dĩ nhiên là không phải.

Trương Lung Tử nói :

- Cũng không phải là Điểm Thương, Côn Luân, Nam Hải, Hoàng Sơn.

Tiểu Mã nói :

- Phí lời.

Đúng là phí lời. Kiếm pháp của bảy đại kiếm phái, bọn họ đều nhìn qua là nhận ra ngay.

Trương Lung Tử lại nói :

- Không phải phí lời.

Tiểu Mã nói :

- Thế nào?

Trương Lung Tử nói :

- Ngay cả chúng ta cũng không thấy qua thứ kiếm pháp này, người khác đại khái chắc cũng chưa từng thấy qua.

Tiểu Mã nói :

- Ừ.

Trương Lung Tử nói :

- Vì vậy kiếm pháp này không chừng chưa bao giờ xuất hiện trong giang hồ.

Tiểu Mã đang lắng tai nghe, Thường Vô Ý cũng đang lắng tai nghe.

Trương Lung Tử lại nói :

- Nhưng cái lối hiểm độc cay chua này rất lão luyện, chắc chắn là đã có từ lâu rồi.

Tiểu Mã nói :

- Có lý.

Trương Lung Tử nói :

- Người truyền thụ thứ kiếm pháp này cho họ, dĩ nhiên là một tay cao thủ tuyệt đỉnh.

Tiểu Mã nói :

- Nhất định là vậy.

Trương Lung Tử nói :

- Cao thủ trước giờ chưa từng xuất hiện trong giang hồ có được mấy người?

Tiểu Mã nói :

- Không mấy ai.

Trương Lung Tử nói :

- Vì vậy nếu chúng ta ngồi nghĩ kỹ lại, chắc chắn sẽ nghĩ được ra.

Lam Lan đã bước vào kiệu, lão Bì, Hương Hương và hai cô gái nhỏ tuổi đứng ở xa xa, không dám lại gần bọn họ. Có điều bọn họ nói chuyện vẫn còn hạ giọng xuống.

Trương Lung Tử hạ giọng còn thấp hơn nói :

- Cái món Đoạt Mệnh Châm cũng không phải là của lão Bì phóng ra.

Tiểu Mã đồng ý.

Trương Lung Tử nói :

- Cái cô Lam cô nương của người cố ý nói là của y, chỉ vì cô ta biết lão Bì sẽ thuận thủy thối châu, lập tức thừa nhận ngay.

Tiểu Mã cười nói :

- Chuyện hay như vậy dĩ nhiên y sẽ không từ chối. Nếu không, dù quả thật là y làm, y cũng thà chết không chịu nhận của mình.

Trương Lung Tử nói :

- Ám khí không phải của y phóng ra, vậy thì ai phóng ra?

Tiểu Mã cố ý không nói gì, để y tiếp tục.

Trương Lung Tử nói :

- Tại sao Lam cô nương lại đùn chuyện đó vào cho y, không những vậy còn tặng cho y đóa châu hoa trị giá ít nhất là mấy trăm lượng bạc?

Tiểu Mã nói :

- Không chỉ có mấy trăm, ít nhất là hai ba ngàn lượng.

Trương Lung Tử nói :

- Tại sao cô ta làm như vậy? Có phải mắt của cô ta có chứng tật gì? Đi nhìn lộn qua người khác?

Tiểu Mã nói :

- Ta bảo đảm cho ngươi, cặp mắt cô ta không có bệnh tật gì cả.

Trương Lung Tử thở phào một hơi nói :

- Vậy thì chuyện này chỉ có duy nhất một cách giải thích.

Tiểu Mã nói :

- Ngươi nói thử xem.

Trương Lung Tử nói :

- Ám khí do chính cô ta phóng ra, có điều cô không muốn người khác biết mình là cao thủ, để che dấu hành tung của mình, đành phải giao thành tích cho lão Bì nhận lãnh.

Tiểu Mã nói :

- Có lý.

Trương Lung Tử nói :

- Người truyền phụ kiếm pháp cho hai cô bé, rất có thể là cô ta.

Tiểu Mã nói :

- Rất có thể.

Trương Lung Tử nói :

- Tại sao cô ta lại muốn che dấu hành tung của mình? Biết võ công cũng không phải là chuyện gì mất mặt hay phạm pháp?

Tiểu Mã nhìn y, một hồi thật lâu, mới nhẩm nha nói :

- Ta cũng muốn hỏi một câu.

Trương Lung Tử đang nhìn miệng của y.

Tiểu Mã nói :

- Cô ta làm gì, có quan hệ gì tới ngươi không?

Trương Lung Tử không nói gì nữa, quay ngoắt đầu đi, Tiểu Mã quay đầu qua nhìn Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý không lộ nét biểu tình gì, y chỉ nói một chữ :

- Đi!

Đêm đã khuya.

Con đường núi đã dần dần khó đi. Không còn cưỡi lừa được.

Hương Hương và chị em Tăng Trân thủy chung vẫn đi theo sát chiếc kiệu, lão Bì thì loanh quanh bên bọn họ, hình như muốn tìm cơ hội xán vào. Thật ra, lão Bì cũng chẳng phải là thứ quỷ háo sắc gì, y chỉ bất quá là một kẻ háo sắc thông thường thế thôi.

Tiểu Mã cũng không phải không nghĩ đến Lam Lan. Tuy chuyện của Lam Lan không có quan hệ gì đến Trương Lung Tử, nhưng đại khái ít nhiều gì cũng có tý quan hệ với y.

... Tại sao Lam Lan muôn che dấu võ công của mình?

... Em trai của cô rốt cuộc là hạng người gì? Tại sao không bao giờ thò mặt ra?

Y không nghĩ tiếp, bởi vì y phát hiện ra có ba người đang từ con đường trước mặt đi lại.

Màn đêm thăm thẳm, nhưng ánh trăng đã lên cao tròn trịa, chiếu xuống rõ ràng dưới đất.

Ba người đó hai đàn bà một đàn ông. Đàn ông mặc quần đùi đi một đôi giày cỏ, đầu tóc bù xù như ổ chim, xa thật xa đã có thể ngửi thấy mùi mồ hôi trên người của y. Tiểu Mã đoán chừng, y đã mười ngày nay chưa tắm rửa gì cả.

Nhưng hai người đàn bà lại ôm rịt vào tay y, làm như sợ y bỏ chạy đâu mất.

Bọn họ rất trẻ, không những trẻ mà còn rất đẹp.

Bọn họ mặc đồ cũng rất tùy tiện, một người mặc một chiếc váy có xẻ hai bên, đi một bước, lại lòi cái đùi ra.

Đùi của cô trắng nõn, trơn dài, và rắn chắc, thậm chí ngay cả Tiểu Mã cũng ít thấy cặp đùi nào hấp dẫn như vậy.

Còn người kia, tuy không bày đùi ra, vạt áo lại mở tung, bộ ngực nhô cao lúc thấy lúc không.

Dáng điệu của ba người đều có vẻ đùa bỡn, hình như chẳng màng đến chuyện gì khác.

Nơi đây là Lang Sơn.

Nhưng xem dáng điệu của bọn họ, hình như có vẻ là đang tản bộ trong vườn hoa nhà mình.

Lúc Tiểu Mã đang nhìn bọn họ, bọn họ cũng đang nhìn Tiểu Mã, nhất là cô gái có cặp đùi đẹp kia, cặp mắt dính chặt như keo vào mặt Tiểu Mã.

Tiểu Mã quay mặt đi. Y không phải là người sợ chuyện, y cũng không phải là quân tử, chẳng qua y chưa quên lời nói của bà già trong quán :

... Trên núi có một lũ người trẻ tuổi, gọi là sói cười, còn được gọi là sói mê.

... Bọn họ có lúc giết người, có lúc cứu người. Chỉ cần người đừng đi chọc chúng, thông thường bọn chúng sẽ không lại quấy phá người.

Tiểu Mã không muốn gây chuyện, bọn họ quả nhiên cũng không đụng gì tới Tiểu Mã, cũng chẳng nhìn tới người khác nữa mắt.

Ba người nắm tay nhau, đi thơ thẩn qua khu rừng bên cạnh đường.

Lão Bì còn đang nhìn trừng trừng vào cặp đùi trắng ngọc ngà kia, gã đàn ông bỗng quay lại trừng mắt nhìn y một cái, ánh mắt như một lưỡi đao sắc bén, nhìn lão Bì muốn rùng cả mình lên.

Cô gái có cặp đùi đẹp thì quay đầu lại nhìn y cười một cái, cười cho y muốn mềm cả người ra.

Đúng lúc bọn họ vừa biến vào trong khu rừng, hai bên đường bỗng xuất hiện hơn ba mươi người mặc áo đen.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 05

Đánh nhau ban đêm

Sói đêm đã đến.

Chỉ ở trong bóng tối mới chịu xuất hiện, dù là người hay dã thú, đều có vẻ thần bí và đáng sợ.

Người chỉ ở trong bóng tối mới xuất hiện, ít nhiều gì cũng có chỗ muốn giấu diếm người khác.

Bọn họ mặc đồ đen, đi giày đen, che mặt bằng vải đen, mỗi người có một cặp mắt như sói, người nào cũng cử động rất nhanh nhẹn kiêu hãnh.

Nhưng người đi cuối cùng lại là một người bị thọt chân.

Y cử động rất vụng về, đi đứng rất chậm chạp, nhưng y vừa bước ra, giống y như một cây đao vừa tuốt vỏ, tự nhiên mà đem theo một luồng sát khí.

Tiểu Mã dẫn đầu, Thường Vô Ý đoạn hậu, vòng vây đã bắt đầu nhỏ lại.

Chị em Tăng Trân, Tăng Châu đã nắm lấy chui kiếm.

Cặp mắt của lão Bì loạn chuyển, làm như muốn mở đường thoát thân.

Gã thọt chân từ từ bước lại, ho khẽ hai tiếng, mọi người ngỡ là y

đang tính nói gì.

Nào ngờ y ho lên hai tiếng, bao nhiêu các thức các dạng vũ khí ám khí, bay ào ào như mưa lại chỗ bọn Tiểu Mã. Có đao, có kiếm, có thương, có luyện tử thương, có liên châu tiễn, thậm chí còn có mê hồn hương.

Các thứ vũ khí hạ tam lam trong giang hồ, trong một khoảnh khắc nhỏ bé đó đều đã xuất hiện cả ra.

Mỗi thứ vũ khí hay ám khí đều nhắm vào chỗ yếu hại, nếu trúng phải, không chết cũng bị tàn phế.

May mà trong bọn, không có cao thủ nhiều lắm.

Chị em họ Tăng vung kiếm lên tấn công, bàn tay trắng nước như ngọc của Hương Hương cũng rút từ eo lưng ra một thanh nhuyễn đao dài một trượng bảy tám thước.

Hai người dùng mê hồn hương đã bị Tiểu Mã nhảy lại trước, hai nắm tay đâm bẻ mũi cả hai.

Thường Lục Bì thân hình phiêu hốt như quỷ mị, người nào đụng phải y lập tức bị ngã gục xuống.

Có điều các thức các dạng vũ khí ám khí cứ tiếp tục như nước triều đập vào, đợt này tới đợt khác.

Lưỡi kiếm đầy những máu tươi, dưới ánh trăng, lấp loáng sáng rực. Bọn họ rút cuộc chỉ là những cô bé, bàn tay đã từ từ mềm nhũn, đã bắt đầu thở hổn hển.

Lão Bì thì đang la ó không ngừng, không biết là đã bị thương gì hay chưa.

Tiểu Mã và Trương Lung Tử đã xông lại đứng trước chiếc kiệu của bệnh nhân và Lam Lan.

Mấy gã đại hán khiêng kiệu tay vung thiết bổng, tuy đánh vỡ đầu hết mấy người, rút cuộc chính mình cũng bị đánh ngã.

Trương Lung Tử nói :

- Cầm tặc phải cầm đầu xỏ trước!

Cây đao hình dạng quái lạ của y, quả thật rất giống đồ nghề làm da thuộc.

Y đánh nhát đao tà tà qua, một cánh tay đã bị rụng xuống đất.

Tiểu Mã nói :

- Người muốn ta đối phó với gã thọt chân trước?

Trương Lung Tử gật gật đầu.

Gã thọt chân này giờ đang đứng ngoài thông tay nhìn, bỗng ho lên hai tiếng :

- Lui.

Y vừa nói lui xong, những người áo đen còn chưa ngã lập tức thoái

vào trong bóng đêm.

Gã áo đen thọt chân đã đi mất từ lâu.

Chiến trường này giờ còn đang đầy những máu me xương thịt tan nát, bỗng biến thành yên lặng như tờ.

Nếu không có những người chết hay bị thương nằm dưới đất, chẳng ai tin có chuyện gì vừa mới xảy ra.

Hương Hương và chị em họ Tăng ngồi phệt ra, ngồi ngay trên vũng máu, thở hổn hển không ngớt.

Lão Bì hình như cả người đã mềm ra như sợi bún, lão nằm ỳ ra luôn chẳng thèm ngồi dậy.

Chỉ nghe Lam Lan trong kiệu nói ra :

- Bọn họ đã đi hết?

Tiểu Mã nói :

- Ừ.

Lam Lan hỏi :

- Chúng ta bị thương mấy người?

Thường Vô Ý nói :

- Ba người.

Người bị thương là hai gã khiêng kiệu và Tăng Trân, lão Bì tuy la lớn nhất, nhưng chẳng có tý thương tích gì trên người.

Lam Lan nói :

- Chỗ tôi có thuốc chữa thương, đưa giùm cho bọn họ.

Cô thò bàn tay từ trong màn cửa ra, trên tay có một cái bình bằng ngọc.

Bàn tay cô còn trắng hơn cả ngọc.

Tiểu Mã đưa tay đón lấy, bàn tay cô bỗng nắm tay y bóp nhẹ. Dù có ngàn lời vạn lời cũng không sánh được cái nắm tay nhẹ nhàng đó.

Trong lòng y bỗng dâng lên một thứ cảm tình thật vi diệu, bao nhiêu gian khổ và nguy hiểm, hình như cũng đã được đền bù.

Hình như cô cũng hiểu được y đang nghĩ gì.

Cô chỉ dịu dàng nói :

- Anh cảm ơn bạn bè anh dùm em.

Cô không cảm ơn y.

Cô chỉ bắt quá nhờ y cảm ơn bạn bè của y dùm.

Bởi vì không cần phải nói tiếng cảm ơn với y, hai người đã coi như là một. Tiểu Mã tiếp lấy bình ngọc, trong lòng bỗng tràn đầy yêu thương.

... Một kẻ lãng tử không nơi nương tựa, chỉ cần được một chút xú chân tình, là vĩnh viễn không bao giờ quên.

Nhưng trời đất đang đượm đầy vẻ bi thương và thê thảm.
Một vầng trăng tròn mà chưa hẳn tròn lấm treo lơ lửng trên trời cao,
ánh trăng chiếu vàng vọt trên bãi chiến trường đầy những máu me.
Hương Hương thở phào ra nói :
- Bất kể ra sao, chúng ta cũng đã đuổi bọn họ đi hết rồi.
Trương Lung Tử nói :
- E rằng chưa chắc đâu.
Hương Hương biến sắc hỏi :
- Chưa chắc? Không lẽ bọn họ còn trở lại nữa?
Trương Lung Tử không trả lời.
Y hy vọng bọn họ quả thật đã thoái lui, rất tiếc y biết sói đêm không phải là thứ dễ dàng bị đuổi đi như thế.
Thường Vô Ý thần tình cũng rất nặng nề, y nói :
- Băng bó thương tích xong, lập tức xông về phía trước.
Tăng Trân nói :
- Chúng ta cũng nên nghỉ ngơi một lát rồi đi.
Thường Vô Ý nói :
- Cô muốn chết, cứ việc một mình chết.
Tăng Trân câm miệng.
Hai gã khiêng kiệu đang giúp nhau băng bó thương tích, một người trong bọn nói :
- Lão Ngưu thương tích nặng lắm, dù có đi được, cũng không cách nào khiêng kiệu được.
Thường Vô Ý lạnh lùng nói :
- Người không có bệnh không nhất định phải cần ngồi kiệu.
Lam Lan nói :
- Nhất định phải ngồi.
Thường Vô Ý hỏi :
- Cô không có chân?
Lam Lan nói :
- Có.
Thường Vô Ý hỏi :
- Vậy sao cô không đi bộ?
Lam Lan nói :
- Bởi vì dù tôi xuống đi bộ, chiếc kiệu này cũng không thể bỏ lại.
Thường Vô Ý không nói gì nữa.
Y đã hiểu ra, chiếc kiệu này có thứ đồ nhất định phải mang theo.
Tiểu Mã nói :

- Thật ra đây cũng chẳng phải là một vấn đề, chỉ cần là người, nhất định sẽ biết khiêng kiệu.

Lão Bì lập tức giành nói trước :

- Ta không biết.

Tiểu Mã nói :

- Người học được mà.

Lão Bì nói :

- Sau này ta sẽ học.

Tiểu Mã nói :

- Không cần phải chờ sau này, ngay bây giờ người học được rồi, không những vậy ta còn bảo đảm người học là biết ngay.

Lão Bì nháy mắt lên, la lớn :

- Không lẽ người bắt ta khiêng kiệu?

Tiểu Mã hỏi :

- Người không khiêng còn ai khiêng?

Lão Bì nhìn y, nhìn Trương Lung Tử, rồi nhìn nhìn Hương Hương và chị em họ Tăng.

Còn Thường Vô Ý thì ngay cả nhìn y cũng không dám nhìn.

Y đã thấy y chẳng chỉ huy được ai trong những người đó, vì vậy người khiêng kiệu chỉ còn là y.

Chuyện gì không sửa đổi được, còn muốn ráng sửa cho được, chỉ có kẻ ngốc mới đi làm.

Lão Bì không phải là kẻ ngốc.

Y lập tức đứng dậy, cười nói :

- Được, người bảo ra khiêng, ta sẽ khiêng, ai bảo mình là bạn bè nhỉ?

Tiểu Mã cũng bật cười nói :

- Có lúc ta thấy con người của người thật là thông minh mà cũng thật là dễ thương.

Lão Bì nói :

- Chỉ tiếc người là đàn ông, nếu không...

Câu nói ấy y không nói được hết.

Y không phải là kẻ ngốc, nhưng hiện tại y sợ quá muốn ngốc cả người ra!

Từ trong bóng tối lại có một đám người mặc đồ đen bước ra, lần này nhân số còn nhiều hơn lần trước.

Gã thọt chân cũng đã xuất hiện, đứng ở gốc cây cổ thụ ở tít đằng xa.

Trương Lung Tử lớn tiếng nói :

- Tại hạ là Trương Loan Dao, tính ra cũng là người cùng một đường, các hạ...

Gã áo đen thọt chân hình như cũng là kẻ điếc, chẳng nghe y nói gì, chỉ ho lên hai tiếng.

Tiếng ho vừa vang lên, bao nhiêu thứ vũ khí ám khí đều bay lại cùng một lượt.

Lần này, vũ khí và ám khí càng nhiều, xuất thủ càng hiểm độc, trong bọn đã có thêm nhiều cao thủ.

Thường Vô Ý cười nhạt một tiếng, bỗng rút từ trong người ra một thanh kiếm.

Một thanh nhuyễn kiếm.

Tuy là nhuyễn kiếm, y đưa lên vẩy một cái, lập tức đứng thẳng ra, tinh quang chói lọi, hàn khí bức lên mi mắt.

Y không có ý định dùng thanh nhuyễn kiếm, y cũng không muốn ai thấy nó.

Nhưng hiện tại, y đã quyết tâm hạ sát thủ!

Trận chiến này dĩ nhiên càng hung hiểm càng thảm liệt.

Chị em nhà họ Tăng kiếm pháp tuy hiểm độc lão luyện, nhưng hai người đều đã bị thương tích đầy mình.

Lão Bì cũng bị ăn một nhát đao, nhát đao chém vào sau lưng y, máu chảy đầm đìa, thương tích thật không nhẹ, không thấy y la hét gì nữa.

Thanh loan đao của Trương Lung Tử chém ngang, lại chém xéo, nhát nào chém ra, lập tức máu đổ.

Có điều thanh kiếm của Thường Vô Ý lại càng dễ sợ.

Những người áo đen gặp phải y, đao kiếm quyền cước dĩ nhiên chẳng có tí công hiệu gì, nhưng có lúc tự nhiên lặn xuống ra.

Lúc lặn ra, trên người không thấy có thương tích gì, chỉ có một điểm màu đỏ ở huyệt mi tâm.

Chẳng ai thấy ám khí bay từ đâu lại.

Cái thứ ám khí Đoạt Mệnh Truy Hồn đó, hình như là từ bóng tối âm u, từ địa ngục bay lại.

Gã thọt chân đứng xa xa nhìn, cho đến lúc hai tên thuộc hạ dũng mãnh nhất của gã cũng bị chết không rõ ràng vì thứ ám khí đó, gã mới vẩy tay hô khẽ :

- Lui.

Sói đêm lập tức lại biến vào màn đêm, ánh trăng càng lạnh lẽo, xác chết trên mặt đất càng nhiều.

Lần này Lam Lan không còn hỏi bên mình bị thương bao nhiêu người.

Chính cô cũng đã xuống kiệu. Lúc này cô ngồi trong kiệu nhìn ra, đã biết người của mình không còn ai không bị thương.

Bọn họ sử dụng toàn là những chiêu thức liều mạng, sói đêm cũng có người không dám liều mạng.

Chỉ có Thường Vô Ý còn đang đứng thẳng người ở đó, y phục trên người tuy nhiên đầm đầy những máu, nhưng không phải là máu của y.

Lúc bọn sói đêm rút lui rồi, thanh kiếm trên tay của y cũng không còn thấy đâu.

Hương Hương tựa người vào chiếc kiệu, ánh mắt đầy vẻ kỳ quái, ngập ngừng hỏi :

- Bọn... bọn họ còn lại nữa không?

Cô nói chưa hết câu, người cô đã ngã xuống.

Trương Lung Tử lập tức xông lại, đưa một tay đỡ lấy cô, còn tay kia bắt mạch.

Thường Vô Ý nói :

- Cô ta không chết đâu, chỉ bất quá trúng phải mê hồn hương.

Trương Lung Tử thở phào một tiếng nói :

- Lúc nãy rõ ràng thấy Tiểu Mã đánh tên đầu tiên là kẻ dùng mê hồn hương, còn đập tan nát cái ông thối, tại sao cô ta còn bị mê đảo vậy?

Thường Vô Ý lạnh lùng nói :

- Sao người không hỏi thử cô ta xem?

Dĩ nhiên Trương Lung Tử chẳng thể nào hỏi được.

Hương Hương không những đã mê man, mà ngay cả gương mặt đã biến thành xám xịt.

Gương mặt của Trương Lung Tử cũng khó coi vô cùng, y nhin không nổi lại hỏi :

- Có ai biết cô ta trúng phải thứ mê hồn hương gì không?

(Thiếu mất hai trang ở đây) Bọn họ đi được một khoảng xa.

... Đi xa, nhưng lại không thoát nổi bóng tối.

Màn đêm vẫn buông trùm.

Tiểu Mã vác chiếc kiệu đi nhanh như bay, Lam Lan nãy giờ vẫn đi theo bên cạnh y.

Không những đi theo y, còn đang nhìn y, ánh mắt đầy vẻ tôn kính và ái luyến.

Trương Lung Tử chỉ quan tâm có một người, cứ một lát lại đến gần kiệu thăm hỏi Hương Hương ra sao.

Hương Hương vẫn còn chưa ra sao cả.

Bệnh nhân ngồi chiếc kiệu bên kia đã hết ho, hình như y đã ngủ mất.

Lam Lan nói nhỏ :

- Xem kiệu này chắc bọn họ không còn lại nữa đâu.

Tiểu Mã nói :

- Ủ.

Lam Lan nói :

- Nhưng chúng ta cũng phải tìm nơi nào nghỉ ngơi chút xíu, nếu không mọi người chẳng còn ai chịu nổi nữa.

Cô bỗng nhoẻn miệng cười nói :

- Dĩ nhiên là trừ anh ra, này giờ anh làm như mình là người bằng sắt thép vậy.

Tiểu Mã đang chùi mồ hôi.

Y chẳng phải là người làm bằng sắt thép.

Chính y cũng biết, sớm muộn gì mình cũng sẽ có lúc ngã gục xuống.

Nhưng y không nói, cũng không thể nói.

Lam Lan ngần ngừ một lúc, bỗng hỏi y :

- Nếu em gã cho anh, anh có chịu không?

Tiểu Mã câm miệng.

Lam Lan nói :

- Không lẽ anh còn nghĩ tới cô ấy? Cô ấy là một người như thế nào?

Tiểu Mã biến sắc.

Không phải hoàn toàn bởi vì những lời cô vừa nói, mà còn vì lý do khác, y vừa thấy một người.

Y lại thấy gã áo đen thọt chân.

Con đường núi gập ghềnh trước mặt, có một tảng đá thật cao.

Gã áo đen thọt chân đứng trên tảng đá đó, cặp mắt gã lấp loáng trong bóng đêm.

Thường Vô Ý ở phía sau kiệu đã xông lại, y hạ giọng nói :

- Xông qua, hay dừng lại?

Tiểu Mã đặt chiếc kiệu xuống.

Tảng đá phía trước mặt chắn ngay giữa đường chỗ hiểm yếu nhất, một người đứng chắn ở đó thôi, bọn họ đã khó mà qua được.

Hướng gì, phía sau tảng đá, còn không biết bao nhiêu người đang núp ở đó.

Tăng Trân nói :

- Tôi chỉ muốn làm thịt cái tên vương bát đản đó!

Tăng Châu nói :

- Người còn làm gì được sao?

Tăng Trân trả lời rất sẵn sàng :

- Được!

Tăng Châu nói :

- Chúng ta có xông lại không?

Tăng Trân nói :

- Đi!

Hai chị em bỗng từ hai bên kiệu xông lại, kiếm đã tuốt trần trên tay.

Người trẻ tuổi chẳng bao giờ sợ chết.

Bọn họ không những trẻ, mà còn con nít nữa.

Con nít lại càng không sợ chết.

Hai đứa con nít, hai thanh kiếm, đang tính xông qua tảng đá, làm thịt gã áo đen thọt chân.

Người khác muốn kéo hai cô lại cũng đã quá muộn.

Gã áo đen thọt chân chấp hai tay sau lưng, đứng trên tảng đá cười nhạt.

Tăng Trân nói :

- Chúng ta chặt hấn ra, xem hấn còn cười không cho biết.

Tăng Châu nói :

- Hấn cười còn khó coi hơn cả vịt, ta thà chết còn hơn nhìn hấn cười.

Các cô mà bị chết, dĩ nhiên là chẳng còn thấy gì.

Các cô làm vậy có khác gì đi nạp mạng đâu.

Các cô rõ ràng là đi nạp mạng.

Gã áo đen thọt chân tuy chưa xuất thủ, nhưng xem thần tình, khí thế của y, bất cứ ai cũng phải nhận ra, y là một tay cao thủ, không những vậy, còn là cao thủ trong các cao thủ.

Y đứng trên tảng đá chỗ hiểm yếu nhất, không những vậy còn đứng trên nhìn xuống.

Phía sau tảng đá nhất định còn có thủ hạ của y.

Các cô còn chưa kịp xông lên, chỉ nghe xẹt một tiếng, một bóng người từ bên cạnh các cô vụt qua, rồi đứng sững lại.

Các cô còn chưa kịp thấy rõ ràng người đó là ai, đã đụng vào người y.

Người đó chẳng quay đầu lại.

Nhưng chị em họ Tăng đã thấy sau lưng của y, chỉ cần nhìn sau lưng của y, ai ai cũng nhận được ra được đó là người nào.

Y là người rất ốm, ốm nhách, cái lưng hơi có tý khòm khòm, nhưng cái eo thì rất thẳng.

Cánh tay y rất dài, thông xuống không chừng tới đầu gối.

Bất kể sau lưng y có chuyện gì xảy ra, y rất ít khi quay đầu lại.

Người này chính là Thường Vô Ý.

Tăng Châu la om sòm lên :

- Người tính làm gì thế?

Tăng Trân nói :

- Người có chứng tật gì không vậy?

Thường Vô Ý không nói gì, cũng không quay đầu lại.

Y đang nhìn lom lom vào gã áo đen thọt chân đứng trên tảng đá.

Gã áo đen thọt chân còn đang cười nhạt, y bỗng hỏi :

- Người nhất định có chứng tật gì.

Thường Vô Ý không mở miệng.

Gã áo đen nói :

- Người cứu bọn họ, bọn họ lại đi chửi người, người không có chứng tật gì, có ai lại đi làm chuyện như vậy?

Thường Vô Ý không mở miệng.

Gã áo đen nói :

- Thật ra người cứu hay không cứu họ cũng vậy thôi, các người chắc chắn là chết cả bọn rồi.

Thường Vô Ý bỗng nói :

- Người có tay, tại sao không xuống đây động thủ với ta?

Gã áo đen nói :

- Bởi vì ta chẳng phải làm vậy.

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, trong bóng tối bỗng hiện ra một trăm gã áo đen... không một trăm, thì cũng đến bảy tám chục.

Gã áo đen thọt chân nói :

- Thanh kiếm của người rất nhanh.

Thường Vô Ý lại từ chối mở miệng.

Gã áo đen thọt chân nói :

- Không những vậy người còn có thanh kiếm rất tốt.

Thường Vô Ý không phủ nhận.

Bất kỳ ai cũng không thể không thừa nhận, thanh kiếm ấy quả thật là một thanh kiếm tốt rất khó gặp.

Gã áo đen thọt chân nói :

- Hai nắm tay của gã khiêng kiệu kia cũng là một song quyền đầu tốt lắm.

Quyền đầu của Tiểu Mã không tốt.

Quyền đầu của Tiểu Mã thích đánh đập người khác quá, nhất là thích đâm vào mũi người ta, cái thói quen đó không tốt.

Nhưng quyền đầu của y quả thật quá nhanh, quá cứng.

Gã áo đen thọt chân nói :

- Nhưng các huynh đệ của ta, còn muốn thử lại quyền đầu và khoái kiếm của các người.

Y lại đang ho lên.

Tiếng ho đó dĩ nhiên là không giống tiếng ho của bệnh nhân trong kiệu.

Nghe tiếng ho của y, chị em họ Tăng lập tức biến hẳn sắc mặt.
Tuy các cô không sợ chết, nhưng hai trận chiến ác liệt lúc này, các cô còn chưa quên.
Ít ra hiện tại còn chưa quên nổi.
Tiếng ho vừa vang lên, chính là ám hiệu của trận chiến thứ ba sắp sửa khai màn.
Trận này dĩ nhiên sẽ còn hung hiểm, còn khốc liệt hơn nữa.
Sau trận chiến này, còn bao nhiêu người sống sót?
Không ngờ chính đang lúc y vừa ho lên, xa xa bỗng nghe có tiếng gà gáy.
Gã áo đen thọt chân thần tình biến đổi, y vẫy mạnh tay, bọn sói đêm đang chuẩn bị tính xông lại, động tác lập tức khựng lại.
Dưới dãy núi xa xa đã thấy có sương mù từ từ bốc lên.
Trong chỗ mây mù mê mạn đó, bỗng nghe có một thứ âm nhạc kỳ dị vang lên, tiết phách nhanh rõ mà khích liệt, đầy những nhiệt tình như lửa.
Bất cứ người nào tâm tình dù đang chán nản tới đâu, nghe thấy tiếng nhạc đó đều không khỏi phấn chấn tinh thần.
Gã áo đen thọt chân trên tảng đá chẳng còn thấy đâu.
Sói đêm lại biến vào trong bóng đêm.
Bốn bề gà gáy om sòm, bình minh đã gần tới, nhưng xem ra màn đêm vẫn còn tối mịt.
Bình minh hôm nay tại sao lại đặc biệt đến sớm hơn mọi bữa?
Tiếng nhạc còn đang tiếp tục.
Tiểu Mã buông bàn tay đang nắm chặt ra, mới phát giác rằng lòng bàn tay mình đầy cả mồ hôi.
Lam Lan thở phào ra một hơi thật dài.
Bất kể ra sao, một đêm gian khổ vất vả, xem ra cũng đã qua rồi.
Gương mặt của Thường Vô Ý tuy vẫn không một chút biểu tình, đồng tử đang thu nhỏ lại cũng đã từ từ giãn ra.
Y rút cuộc quay đầu lại, lập tức phát hiện ra chị em họ Tăng đang nhìn y lom lom với cặp mắt sáng rực.
Tấm khăn che mặt của các cô đã bị rút ra từ hồi nào.
Thương tích trên mặt các cô còn chưa lành, nhưng cặp mắt mỹ lệ đang đượm đầy nhu tình và cảm kích.
Hai người bỗng xông lại hai bên Thường Vô Ý, mỗi người mỗi bên, hôn vào má y một cái.
Tăng Trân nói :
- Thì ra ông không phải là người xấu.
Tăng Châu nói :

- Ông cũng không phải là người gỗ.
Thường Vô Ý rút cuộc cũng có biểu tình trên gương mặt, chẳng ai biết được đó là thứ biểu tình gì.
Tiểu Mã bật cười.
Lam Lan cũng bật cười.
Hai người nhìn nhau, ánh mắt đầy nhu tình mật ý.
Sinh mạng rút cuộc vẫn là một thứ gì rất quý giá.
Kiếp người rút cuộc cũng đầy những tình cảm ấm áp và yêu thương.
Tiểu Mã nói :
- Mặt của y tuy lạnh lùng, trái tim lại nóng.
Lam Lan nhìn y, ánh mắt lại càng thêm nhu mì, cô nói :
- Hình như anh cũng không khác y nhiều cho lắm.
Thường Vô Ý bỗng lạnh lùng nói :
- Mọi người chẳng có ai chết, chẳng có ai cụt chân, tại sao còn không đi về phía trước?
Tăng Trân nhoẻn miệng cười nói :
- Bây giờ ông ta có hung dữ đến bao nhiêu, tôi cũng chẳng sợ.
Tăng Châu nói :
- Bởi vì bây giờ chúng ta đã biết, ông ta làm điều bộ hung dữ như vậy, chẳng qua là cố ý làm cho người ta xem thôi.
Tuy các cô hạ thấp giọng xuống, còn cố tình nói vừa đủ cho Thường Vô Ý nghe.
Đợi Thường Vô Ý nghe xong, các cô đã chạy mất ra xa xa.
Tiểu Mã cười lớn, vác chiếc kiệu lên, y vừa nhấc chiếc kiệu lên, tiếng cười bỗng ngưng bật lại.
Y bỗng phát hiện ra có ba cặp mắt đang ở trong bóng tối đang nhìn trừng trừng vào mình.
Ba cặp mắt như sói, sắc bén, phảng phất còn đượm đầy vẻ dục vọng một cách lạ kỳ.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 06

Ác chiến

Có sinh mệnh là có dục vọng.
Nhưng dục vọng cũng có nhiều loại, có thứ dục vọng làm con người thăng hoa, có thứ dục vọng lại làm con người bị hủy diệt.

Cái thứ dục vọng trong ba cặp mắt ấy, chính là thứ làm cho con người bị hủy diệt.
Không những hủy diệt người khác, mà còn hủy diệt chính mình!
Con người tại sao lại muốn đi hủy diệt chính mình?
Có phải bọn họ đã đánh mất chính mình chẳng?
Tiểu Mã đã nhìn ra họ chính là ba người lúc nãy đã đi ngang qua con đường trước mặt bọn họ.
Gã thanh niên tóc dài áo quần lôi thôi lếch thếch.
Cặp đùi dài rắn chắc mỹ lệ.
... Tại sao bọn họ đi rồi còn trở lại?
Tiểu Mã cố ý không nhìn bọn họ. Thật ra, trong bụng y cũng không phải là không muốn nhìn nhìn cặp đùi để coi đó.
Nhưng y có thể khống chế được chính mình.
Qua một lần kinh nghiệm đầy những thống khổ và dằn vặt trong tình cảm, y đã không còn là gã thiếu niên dễ bị xung động, bất cố nhất thiết nữa.
Nhưng cô gái có cặp đùi đẹp còn đang nhìn y, cô ta bỗng lớn tiếng gọi :
- Ê!
Tiểu Mã nhin không nổi hỏi :
- Cô đang gọi ai?
Cô gái có cặp đùi đẹp nói :
- Anh!
Tiểu Mã nói :
- Tôi không biết cô.
Cô gái có cặp đùi đẹp nói :
- Tại sao tôi nhất định phải biết anh rồi mới gọi?
Tiểu Mã ngẩn người ra.
Không ai sinh ra là đã quen biết nhau. Cô ta nói thế, không phải là không có đạo lý.
Cô gái có cặp đùi đẹp lại gọi :
- Ê!
Tiểu Mã nói :
- Tôi không phải tên Ê.
Cô gái có cặp đùi đẹp lại gọi :
- Anh tên gì?
Tiểu Mã nói :
- Người khác ai cũng gọi tôi là Tiểu Mã.
Cô gái có cặp đùi đẹp lại gọi :
- Tôi lại thích gọi anh là Ê, chỉ cần anh biết tôi đang gọi anh là được

rồi.

Tiểu Mã lại dần mặt ra.

Người và người xưng hô với nhau, vốn không có quy luật, nếu đã có người gọi được y là tiên sinh, công tử, các hạ, thì tại sao cô ta không gọi y được là Ê?

Tuy cô gái này có tư tưởng và hành vi rất quá khích, nhưng cô không giống những người khác, hình như cô có cái lối của riêng cô.

Cô gái có cặp đùi đẹp lại gọi :

- Ê!

Tiểu Mã lần này đáp lại :

- Cô gọi tôi có chuyện gì?

Cô gái có cặp đùi đẹp nói :

- Gọi anh đi với tôi.

Tiểu Mã hỏi :

- Tại sao muốn tôi đi với cô?

Cô gái có cặp đùi đẹp nói :

- Bởi vì tôi thích anh.

Câu nói ấy lại càng làm người ta giật mình.

Tiểu Mã tuy là người trước giờ khoát đạt, nghĩ gì nói đó, nhưng ngay cả y cũng không ngờ cô nói ra câu đó.

Lam Lan bỗng nói :

- Y không đi được với cô.

Cô gái có cặp đùi đẹp nói :

- Tại sao?

Lam Lan nói :

- Bởi vì ta cũng thích y, còn thích hơn cô thích.

Câu nói ấy cũng làm cho người ta giật mình. Những lời đối thoại đó thường thường có thể làm người ta xúm lại đánh nhau.

Nào ngờ cô gái có cặp đùi đẹp cảm thấy câu nói ấy rất có lý, còn hỏi ngược lại :

- Y đi chắc chị đau lòng lắm phải không?

Lam Lan nói :

- Nhất định sẽ đau lòng muốn chết.

Cô gái có cặp đùi đẹp thở ra nói :

- Đau lòng không tốt, tôi không thích làm người khác đau lòng.

Lam Lan nói :

- Vậy thì cô đi thôi.

Cô gái có cặp đùi đẹp nói :

- Chị và anh ấy cùng đi với chúng tôi.

Lam Lan hỏi :

- Tại sao lại đi theo cô?

Cô gái có cặp đùi đẹp nói :

- Bởi vì chỗ chúng tôi ở là một nơi rất khoái lạc, đến đó, các người nhất định sẽ khoái lạc vô cùng.

Gã thiếu niên tóc dài mở miệng nói :

- Nơi chúng tôi chỉ có vui cười, không có câu thúc, chỉ có âm nhạc, không có...

Tiểu Mã bồng ngất lời của y :

- Âm nhạc?

Âm nhạc từ đâu xa lắm vẫn còn tiếp tục vang lại.

Tiểu Mã hỏi :

- Đây là âm nhạc của các người sao?

Gã thiếu niên tóc dài nói :

- Sáng sớm tể lễ nhất định phải có âm nhạc.

Lễ và nhạc vốn không thể tách rời.

Tiểu Mã nổi tính hiếu kỳ lên, lại hỏi :

- Các người tể gì vậy?

Gã thiếu niên tóc dài nói :

- Mặt trời.

Tiểu Mã hỏi :

- Trời còn đang tối, ở đâu ra mặt trời?

Gã thiếu niên tóc dài nói :

- Hôm nay chúng ta làm lễ có hơi sớm hơn bình thường một tý.

Gã thiếu niên tóc dài cười lên một tiếng, vỗ vào đầu của cô gái có cặp đùi đẹp nói :

- Bởi vì cô ta thích người.

Tiểu Mã lập tức hiểu ngay.

Âm nhạc tể lễ của bọn họ trôi lên, là biểu hiệu cho trời vừa sáng.

Bọn sói đêm giống như là âm hồn, đêm vừa hết là bọn họ cũng đều biến đi.

Lam Lan giành nói :

- Cho là cô cứu chúng ta kỳ này, y cũng không thể theo cô.

Cô gái có cặp đùi đẹp nói :

- Còn chị thì sao?

Lam Lan nói :

- Nơi đây không có ai đi theo cô.

Cô gái có cặp đùi đẹp nói :

- Tôi không thích ép ai cả, nhưng nếu các người lại, bất cứ ai tôi cũng hoan nghênh.

Giọng nói của cô đầy vẻ dụ hoặc :

- Các người chỉ việc đi theo tiếng nhạc, là tìm ra được chúng ta, tìm được những khoái lạc bình sinh các người chưa từng bao giờ hưởng thụ, tôi bảo đảm các người sẽ không hối hận đâu.

Cô quay người lại, chỗ xẻ trên váy hở ra, bày nguyên cặp đùi dài mỹ lệ của cô.

Cặp mắt của lão Bì muốn nổ ra, ngay cả tròng mắt cũng muốn rớt luôn xuống đất.

Còn một cô gái nữa thì bước lại trước mặt chị em Tăng Trân Tăng Châu.

Nãy giờ cô ta vẫn đang nhìn hai chị em.

Ánh mắt của cô hình như có ma lực làm cho người ta không thể kháng cự được, chị em họ Tăng bị cô nhìn mê mẩn tâm thần.

Lúc cô bước lại trước mặt hai chị em, hai người ngay cả nhúc nhích cũng không nhúc nhích tý nào, cô bèn ôm lấy hai người, ghé tai vào nói mấy câu.

Bàn tay cô vỗ nhẹ nhẹ lên eo lưng của hai chị em.

Ánh mắt của hai chị em họ Tăng trở nên mơ màng, mi mắt khép lại, cho đến khi cô gái ấy đi rồi vẫn còn chưa tỉnh lại.

Hiện tại ba người đó đã đi lâu lắm rồi, Lam Lan mới thở nhẹ ra một hơi nói :

- Hai cô con gái ấy quả thật là ma nữ.

Tiểu Mã bật cười nói :

- Còn cô thì sao?

Lam Lan không để ý tới ý, cô quay qua hỏi chị em họ Tăng :

- Cô ta nói gì với các người?

Tăng Trân đỏ mặt nói :

- Cộ.. cô ta hỏi chúng tôi có phải là xử nữ không?

Bọn họ dĩ nhiên còn là xử nữ.

Lam Lan hỏi :

- Cô ta còn nói gì nữa?

Tăng Trân càng đỏ mặt thêm, ấp úng không nói được thêm gì cả.

Lam Lan còn tính ép hai cô nói, bệnh nhân trong kiệu lại bắt đầu ho lên không ngớt.

Lần này y ho thật gắt, có những thứ bệnh hay phát tác kịch liệt trước và sau bình minh.

Ánh mắt của Lam Lan lập tức chuyển thành quan hoài và lo lắng :

- Bất kể ra sao, hiện tại chúng ta cũng có thể tìm chỗ nào đó nghỉ ngơi một chút.

Cô đang nhìn Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý cũng không phản đối, y cũng nhận ra những người này

cần phải được nghỉ ngơi.

Nhưng ở một nơi núi non trên Lang Sơn như thế này, chỗ nào bọn họ có thể nghỉ ngơi được?

Nơi đây cơ hồ không có tắc đất nào là chỗ an toàn.

Lam Lan quay qua Trương Lung Tử hỏi :

- Ông đã từng qua Lang Sơn?

Trương Lung Tử gật gật đầu.

Lâu lắm rồi y đã từng qua đây, lúc đó, trên núi vẫn còn chưa có nhiều sói quá như vậy, vì vậy y còn sống sót xuống núi.

Lam Lan nói :

- Người trên núi tuy biến đổi, địa thế trên núi chắc là không chứ.

Trương Lung Tử thừa nhận.

Lam Lan nói :

- Nếu vậy, ông phải biết chỗ nào cho chúng ta tạm nghỉ ngơi một lát.

Trương Lung Tử nói :

- Tôi đang suy nghĩ.

Y đang suy nghĩ nãy giờ, nghĩ đến rất nhiều chỗ, chỉ tiếc là y không chắc được chỗ nào.

Bỗng nghe có một người nói :

- Các vị bắt tất phải nghỉ ngơi, nghĩ cho lắm cũng không ra. Nhưng tôi có thể dẫn các vị đi.

Trăng sao đã lợt lạt, phía Đông đã dần dần hiện ra một khoảng trắng đục.

Người này trong tay cầm đèn, đi phẳng phẳng từ sau tảng đá ra.

Quần áo và điệu bộ của y giống như một người làm ăn, cũng chính là người đầu tiên lộ vẻ bình thường nhất mà bọn họ đã gặp từ lúc lên Lang Sơn tới giờ.

Y xem ra rất hòa khí mà cũng rất khách khí.

Tiểu Mã hỏi :

- Người là ai?

Người này cười cười nói :

- Xin các vị yên tâm, tôi chỉ bắt quá là một người làm ăn, không phải sói.

Tiểu Mã hỏi :

- Lang Sơn cũng có người làm ăn sao?

Người làm ăn nói :

- Chỉ có một mình tôi.

Y lại cười rồi giải thích :

- Bởi vì chỉ có một mình tôi cho nên tôi mới còn sống nhăn đây.

Tiểu Mã hỏi :

- Tại sao?

Người làm ăn nói :

- Bởi vì tôi có thể làm ăn đủ các thức các dạng với các sói đại gia, nếu không có tôi đây, bọn họ sẽ có rất nhiều chuyện không được tiện lợi cho lắm.

Y lại giải thích :

- Các vị sói đại gia ấy chỉ biết giết người cướp của, không biết làm ăn.

Tiểu Mã hỏi :

- Người làm ăn ra sao?

Người làm ăn nói :

- Chuyện gì tôi cũng làm ăn được, tôi giúp bọn họ giấu của, giúp bọn họ bán ra, tôi còn giúp bọn họ tìm đàn bà.

Tiểu Mã bật cười nói :

- Chuyện đó quả thật quan trọng lắm.

Người làm ăn cười nói :

- Còn quan trọng hơn cả chuyện gì khác.

Tiểu Mã hỏi :

- Vì vậy bọn họ không nỡ giết người đi?

Người làm ăn cười nói :

- Bọn họ giết tôi, như giết một con kiến, giết con kiến thì được lợi gì đâu?

Tiểu Mã nói :

- Không có lợi gì cả.

Người làm ăn nói :

- Vì vậy mấy năm nay tôi rất bình an.

Tiểu Mã hỏi :

- Người tính đưa chúng ta đi đâu?

Người làm ăn nói :

- Thái Bình khách sạn.

Tiểu Mã hỏi :

- Lang Sơn cũng có khách sạn sao?

Người làm ăn nói :

- Chỉ có mỗi một chỗ đó.

Tiểu Mã hỏi :

- Khách sạn này ai mở ra?

Người làm ăn nói :

- Tôi mở đấy.

Tiểu Mã hỏi :

- Chỗ của người thái bình thật sao?

Người làm ăn nói :

- Chỉ cần bước vào trong khách sạn của tôi, tôi sẽ bảo đảm các vị thái bình vô sự.

Tiểu Mã hỏi :

- Người có chắc ăn không đấy?

Người làm ăn nói :

- Đây là tôi và họ đã có quy ước rất hãn hoi, ngay cả Châu Ngũ thái gia cũng đã bằng lòng.

Bất cứ ai cũng biết Châu Ngũ thái gia nói ra là mệnh lệnh, không ai dám vi phạm mệnh lệnh của ông ta.

Trước đây không có ai, sau này cũng vẫn không có ai.

Người làm ăn nói :

- Châu Ngũ thái gia có lúc cũng nhờ tôi làm vài chuyện nhỏ, không những vậy lão nhân gia cũng biết, những người muốn qua Lang Sơn nhất định phải có chuyện gấp, chẳng ai muốn ở chỗ tôi cả đời.

Tiểu Mã hỏi :

- Vì vậy bọn họ còn có bao nhiêu cơ hội.

Người làm ăn nói :

- Bởi vậy bọn họ cho tôi làm ăn một chút, bởi vì đối với bọn họ, điều đó không có gì đáng kể.

Tiểu Mã nói :

- Được, chuyện làm ăn của người như thế là xong rồi đó.

Người làm ăn nói :

- Hiện tại còn chưa xong.

Tiểu Mã hỏi :

- Còn chưa xong?

Người làm ăn cười nói :

- Không dám giấu các vị, chúng tôi ở đó chỉ đón tiếp có một hạng người, tôi còn phải xem các vị có phải là hạng người đó hay không.

Tiểu Mã hỏi :

- Hạng người gì?

Người làm ăn nói :

- Hạng người có tiền, rất có tiền.

Y lại cười rồi giải thích :

- Bởi vì ở đó thứ gì cũng mắc hơn một chút.

Tiểu Mã hỏi :

- Mắc hơn bao nhiêu?

Người làm ăn nói :

- Có người nói, chỗ của tôi ngay cả ly rượu cũng mắc hơn bên ngoài tới ba chục lần. Thật ra bọn họ Oan cho tôi.

Tiểu Mã hỏi :

- Mắc hơn bao nhiêu?

Người làm ăn nói :

- Chỉ có hai mươi tám lần.

Tiểu Mã bật cười.

Lam Lan cũng bật cười.

Người làm ăn nhìn nhìn bọn họ hỏi :

- Thế không biết các vị rốt cuộc thuộc vào hạng người nào?

Lam Lan nói :

- Thuộc hạng có tiền, rất có tiền.

Cô tùy tiện móc trong người ra một tờ ngân phiếu, trị giá một vạn lượng bạc, cô tùy tiện đưa cho người làm ăn, làm như chỉ đưa cho y một tờ giấy rách.

Tiểu Mã hỏi :

- Bao nhiêu đó đã đủ cho chúng ta ở nửa ngày chưa?

Một vạn lượng đã quá đủ để mua một toà nhà to lớn, ở trong đó năm ba trăm ngày cũng không có tí vấn đề.

Nhưng người làm ăn lại nói :

- Chỉ cần các vị ăn uống đại khái tý đỉnh, không chừng cũng được.

Tiểu Mã cười lớn :

- Hiện tại ta mới tin rằng người quả thật là người, không phải là sói.

Người làm ăn hỏi :

- Tại sao?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì chỉ có người mới nuốc người kiểu đó.

Thái Bình khách sạn quả thật rất có vẻ là một cái khách sạn.

Chỉ bất quá có vẻ vậy thôi.

Chỗ giống nhất là tấm biển đề trước cửa, trên đó có đề bốn chữ lớn

Thái Bình khách sạn.

Trừ điểm đó ra, chỗ nào khác có vẻ không giống lắm.

Chỗ không giống nhất là phòng ngủ.

Một dãy phòng xiêu vẹo, chỉ có một gã cùi lờ làm việc ở đó.

Người làm ăn nói :

- Đây là con tôi.

Dù là cùi lờ, con mình cũng cứ là tốt.

Người làm ăn nói :

- Bà vợ tôi đã bị tôi đuổi đi mất rồi. Bà vợ tôi không phải là thứ tốt

lành gì cho lắm.

Bà vợ nào cũng chỉ là thứ tốt lành của người khác.

Người làm ăn nói :

- Ở đây chúng tôi có tám phòng, còn có một phòng ăn lớn.

Phòng ăn quả thật không nhỏ lắm, ít ra so với cái phòng ngủ co rút như đậu hủ khô còn lớn hơn tý xíu.

Người làm ăn nói :

- Cơm nước của chúng tôi là thứ thượng hảo hạng, vì vậy lúc nào cũng có khách.

Đấy cũng là lời nói thật.

Hiện tại trời còn chưa sáng hẳn, nơi đây đã có khách rồi.

Chỉ có một người.

Một lão già vừa ốm yếu vừa khô khan, mặc một chiếc cẩm bào bằng lụa.

Hiện tại chỉ mới tháng chín, trời còn đang rất nóng.

Lão ta mặc một chiếc cẩm bào, không những vậy còn mặc cẩm bào ngồi uống rượu, và đã uống đầu được năm ba cân rượu rồi.

Nhưng mặt lão chẳng thấy có một giọt mồ hôi.

Gương mặt lão đang sáng rực lên.

Sáng vì lửa trong chiếc dọc tẩu!

Một cây dọc tẩu dài năm thước, so với cánh tay con nít còn muốn lớn hơn, bất cứ ai nhìn qua cũng biết nó làm bằng sắt ròng.

Đầu dọc tẩu càng đáng sợ, trong đó tiêm vào không phải là nửa cân thì cũng là sáu lạng thuốc.

Cứ theo Trương Lung Tử ngồi suy tính, cây dọc tẩu ít nhất cũng nặng hơn năm chục cân, còn Tiểu Mã thì chừng tám chín chục cân.

Cây dọc tẩu nặng như vậy, lại được một lão già ốm yếu khô khan cầm trong tay, như cầm một cọng cỏ khô.

Gương mặt sáng rực của lão tuy vàng khè ốm nhách, nhưng lại đầy khí phách oai nghiêm không tả được.

Lão ta ngồi tùy tiện ngay ra đó, khí phái trông đã rất lớn lao, rất ít người nào có thể sánh kịp.

... Bốc Chiến!

Một con sói già nhất trên Lang Sơn!

Mọi người ai ai cũng đều nhận ra lão ta là ai, cặp mắt loang loáng của lão đang nhìn lom lom vào đám người đó, lão bỗng hỏi :

- Ai là người đã giết Thiết Tam Giác?

- Ta!

Chữ đó không phải là một người nói ra, Tiểu Mã và Thường Vô Ý cùng giành nhau lãnh.

Bọn họ nhìn ra, lão sói già này lại đây để thanh toán một món nợ, họ cũng nhận ra kiếm pháp của chị em họ Tăng không địch nổi với cây dục tẩu kia.

Bốc Chiến đang cười nhạt.

Tiểu Mã giành nói :

- Ta giết không chỉ có một mình Thiết Tam Giác, người muốn thanh toán món nợ này, cứ việc lại tìm ta.

Bốc Chiến nói :

- Ta có nghe nói về người.

Tiểu Mã nói :

- Ta tên là Tiểu Mã.

Bốc Chiến lạnh lùng nói :

- Người không phải ngựa, người là con lừa.

Tiểu Mã cũng đang cười nhạt.

Bốc Chiến nói :

- Chỉ có lừa mới làm chuyện ngu xuẩn như vậy, muốn giành nợ nần người khác vào phần mình.

Lão không đợi Tiểu Mã mở miệng, lại nói tiếp :

- Người sử dụng quyền đầu, Thiết Tam Giác bị chết dưới lưỡi kiếm.

Tiểu Mã nói :

- Nhưng tạ..

Bốc Chiến lại ngắt lời y :

- Y muốn làm thịt các người, dĩ nhiên các người chỉ còn nước làm thịt y, đây vốn là chuyện công bằng.

Tiểu Mã nói :

- Không ngờ con người của người cũng nói đến hai chữ công bằng.

Bốc Chiến nói :

- Món nợ này vốn chẳng phải có gì để thanh toán, chỉ bắt quá...

Bàn tay lão nắm chặt lại :

- Chỉ bắt quá y chết cực kỳ thảm, lão già ta đây thật tình nhin không nổi muốn xem, hạng người nào đã sử thứ kiếm pháp âm hiểm độc ác ấy!

Thường Vô Ý cầm miệng lại, nhưng y rút kiếm ra.

Một thanh nhuyễn kiếm tinh quang sáng rực, hàn khí bức người, y lắc một cái, thanh kiếm đã đuổi thẳng ra.

Bốc Chiến nói :

- Hảo kiếm!

Thường Vô Ý lạnh lùng nói :

- Vốn là thanh hảo kiếm!

Bốc Chiến nói :

- Tốt! Ta chờ người.

Thường Vô Ý hỏi :

- Chờ ta?

Bốc Chiến nói :

- Chờ người ngủ một giấc, đợi người đi.

Thường Vô Ý nói :

- Người khỏi phải chờ.

Bốc Chiến nói :

- Nơi đây không phải là chỗ giết người.

Thường Vô Ý nói :

- Bây giờ ta có thể đi ra ngoài với người.

Bốc Chiến nhìn y lom lom, bỗng đứng thẳng người dậy, bước những bước lớn ra khỏi cửa.

Thường Vô Ý đã đứng ngoài cửa chờ lão.

Chị em họ Tăng còn đang mơ mơ màng màng, chuyện này hình như không dính dáng gì tới các cô.

Lam Lan hạ giọng hỏi :

- Anh xem y có sao không?

Tiểu Mã nắm chặt hai nắm tay, y ngậm miệng lại.

Trận chiến này, người nào thắng người nào thua, y hoàn toàn không biết được.

Người làm ăn nói :

- Không sao cả, có chỗ hay.

Tiểu Mã nhìn y lom lom hỏi :

- Chỗ nào hay?

Người làm ăn nói :

- Y chết chắc rồi, ít một người đi, các vị sẽ uống thêm được vài ly rượu.

Sương mù buổi sáng sớm dày đặc, ngay cả gió núi cũng thôi không tan đi.

Chiếc áo cảm bào của Bốc Chiến bị gió thổi bay lên, người của lão đứng sừng sững như hòn núi nhỏ.

Hai bàn chân của lão đứng không ra chữ đinh hay chữ bát, lão tùy tùy tiện tiện đứng đó, mà khí thế đã vô cùng hung mãnh.

Chỉ có tay hảo thủ thân trải trăm trận, giết người vô kể, mới có được cái khí thế như vậy.

Thường Vô Ý cũng không động dậy.

Đối phương còn chưa cử động, y nhất định không thể cử động trước. Bốc Chiến lại đưa dọc tẩu lên, hít một hơi thật dài, thuốc trong dọc tẩu lại cháy hồng lên.

Lão lạnh lùng đưa mắt nhìn Thường Vô Ý nói :

- Ta nhìn ra được ngươi là kẻ có hạng lắm.

Thường Vô Ý không phủ nhận.

Bốc Chiến nói :

- Vì vậy chắc ngươi cũng nhận ra, thứ thuốc trong dọc tẩu của ta, cũng là một thứ ám khí.

Thường Vô Ý nhận ra.

Thứ thuốc nóng hồi cháy như than hồng kia, thật tình còn đáng sợ hơn các thứ ám khí bá đạo nào khác.

Bốc Chiến nói :

- Ta xuất thủ nhất định không dung tình, ngươi cũng hết sức của ngươi, dùng những chiêu kiếm pháp hiểm độc ấy ra.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói :

- Ta sẽ xử ra cho ngươi xem.

Bốc Chiến nói :

- Nếu ta chết dưới lưỡi kiếm của ngươi, những bọn đồ tử đồ tôn của ta sẽ không lại tìm ngươi làm phiền.

Thường Vô Ý nói :

- Tốt lắm.

Bốc Chiến cười nhạt nói :

- Dù ngươi có lột da ta, ta cũng không oán trách gì ngươi.

Thường Vô Ý nói :

- Da của ngươi có thể để yên đó!

Bốc Chiến hỏi :

- Thế nào?

Thường Vô Ý nói :

- Bởi vì da của ngươi không dày.

Y lột da, nhưng y chỉ lột một thứ da. Da những người mặt dày!

Bốc Chiến lại nhìn y một hồi thật lâu, nói :

- Tốt lắm!

Tốt lắm!

Đây là hai tiếng cuối cùng bọn họ nói với nhau.

Chính trong khoảnh khắc đó, cây dọc tẩu dài năm thước một tấc, nặng năm mươi một cân đã vung ngang ra.

Dọc tẩu là thứ binh khí thường dùng để điểm huyết, đã huyết, chiêu thức không khác lắm với chiêu thức điểm huyết của phán quan bút.

Nhưng cây dọc tẩu của lão vừa thi triển ra, không những có oai lực của trường thương đại kích, còn có trộn lẫn chiêu thức của những thứ binh khí như thiết quải, kim thiết tiên, cự thạch.

Những tàn thuốc trong dọc tẩu tùy thời tùy lúc có thể bay ra, ánh lửa trong đầu dọc tẩu cũng làm hoa mắt địch thủ.

Tiểu Mã đang than thở trong bụng.

Chính y cũng chưa thấy cái thứ ngoại môn binh khí nào bá đạo như vậy, thật tình y đang lo dùm cho Thường Vô Ý.

Hiện tại Bốc Chiến đã công ra mười tám chiêu, nhưng Thường Vô Ý còn chưa phản công lấy một chiêu.

Cây dọc tẩu tuy chưa dính vào người y điểm nào, nhưng tình cảnh như vậy chẳng tốt gì cho y.

Kiểm pháp của y vốn chuyên về đường tấn công, tuyệt không lưu tình, bây giờ y đã bị dồn vào thế không thể nào xuất thủ được.

Một thanh nhuyễn kiếm vừa nhẹ vừa hẹp, muốn đánh vào trong những chiêu thức bá đạo như vậy, thật tình không phải là chuyện dễ dàng.

Bỗng nhiên, phùng lên một tiếng, một đám tro thuốc rực lửa tùy theo chiêu thức Thái Sơn Áp Đỉnh của cây dọc tẩu, bắn lại người Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý hình như đã bị dồn vào trong chỗ bí, thanh kiếm của y hình như đã không có cách nào đánh ra.

Nào ngờ chính tại lúc đó, y lại xuất thủ.

Thanh kiếm của y bỗng biến thành mềm mại như tơ, lưỡi kiếm đang thẳng băng bỗng biến thành vô số vòng tròn.

Vòng tròn lấp lánh, từng vòng từng vòng cuốn lại, tro thuốc lập tức bị tắt ngấm.

Lại nghe tinh lên một tiếng, kiếm quang đụng vào dọc tẩu, đốm lửa bay tứ tung, lưỡi kiếm lại thẳng ra dội ngược về lại.

Tiểu Mã lập tức hiểu ý của y.

Y nhất định phải chờ Bốc Chiến dồn mình vào chỗ chết rồi mới xuất thủ.

Cao thủ đánh nhau, có lúc cũng như hai đạo quân đối diện nhau, phải đặt mình vào trong chỗ chết để sống lại.

Bởi vì thế lực của đối phương mạnh hơn mình, khí thế mạnh hơn mình, y chỉ còn có mỗi cách đó.

Tiểu Mã trong lòng rất bội phục.

Y bỗng phát hiện ra, hai năm qua, không những Thường Vô Ý có thêm thanh kiếm tốt, kiếm pháp của y còn tăng tiến lên rất nhiều.

Kiểm chiêu chân chính cao minh, không phải ở trên thanh kiếm, mà

là ở trong lòng.

Nhát kiếm đó không dùng thế để thắng, mà là dùng xảo để thắng!

Không dùng sức để thắng, mà dùng trí để thắng.

Y đã thắng!

Lưỡi kiếm dội ra, nương theo dọc tẩu lướt tới.

Bốc Chiến tung người lên lộn một vòng, ống tay áo bay phàn phật, cây dọc tẩu nặng năm mươi cân không còn trong tay lão.

Lão không thể không buông tay ra.

Nếu không buông ra, lưỡi kiếm sẽ tước đứt bàn tay của lão.

Nhưng cao thủ đánh nhau, ngay cả binh khí còn bị rút khỏi tay, đây là một chuyện kỳ sĩ đại nhục trong đời.

Bốc Chiến hạ người xuống rồi, gương mặt đã biến không còn ra hình dạng. Ngay cả cái khí thế hùng dũng lúc nãy cũng đã biến đâu mất.

Thường Vô Ý đã dấu thanh kiếm vào eo lưng, kiếm đã bỏ vào trong vỏ.

Bốc Chiến bỗng gằn giọng nói :

- Rút thanh kiếm của ngươi ra lại!

Thường Vô Ý lạnh lùng hỏi :

- Ngươi còn muốn đánh nữa sao?

Bốc Chiến nói :

- Kiếm là để giết người, không đánh cũng giết người được.

Thường Vô Ý nói :

- Ta đã nói rồi, ngươi có thể giữ lại lớp da trên mặt, người chết rồi, làm gì còn có da để lại?

Bàn tay của Bốc Chiến tuy đang nắm chặt lại, nhưng đã không ngớt run rẩy, lão ta bỗng biến ra già lão và suy nhược.

Lão ta chỉ còn nước bỏ đi.

Tuy lão muốn chết, quả thật lão thà chết dưới lưỡi kiếm của Thường Vô Ý còn hơn, khổ nỗi Thường Vô Ý đã tra kiếm vào vỏ.

Chết, rốt cuộc cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Tuy lão đã là một người già, không còn bao nhiêu sinh mệnh thừa lại, nhưng cũng chính vì lão là một người già, lão mới hiểu sinh mệnh trân quý bao nhiêu.

Sương mù đã tan dần, thân hình của Bốc Chiến đã biến vào trong sương mù, cây dọc tẩu còn đang nằm trên mặt đất, trong đầu dọc tẩu lửa đã tắt ngấm.

Ánh mắt của Lam Lan đang sáng rực lên :

- Lần này lão đi rồi, nhất định sẽ không trở lại.

Tiểu Mã nói :

- Không những lão không trở lại, đồ tử đồ tôn gì của lão cũng sẽ

không lại.

Bọn họ đều thấy được lão sói già ấy không những có cốt đầu, mà cốt đầu còn cứng rắn lắm.

Người làm ăn đứng bên cạnh bọn họ bỗng cười nói :

- Hiện tại tuy người không ít đi, các vị vẫn còn có thể uống thêm được vài ly.

Tiểu Mã cố ý hỏi :

- Tại sao?

Người làm ăn cười và nói :

- Bởi vì kiếm pháp của vị đại gia này, tôi rất lấy làm bội phục.

Bỗng nghe sau lưng có một người nói :

- Tôi cũng bội phục lắm.

Bọn họ quay đầu lại, mới phát hiện ra, trong phòng lại có thêm một người nữa, một vị quân tử mặc nho y đội mũ cao, tay đang phe phẩy một cái quạt.

Sói quân tử rút cuộc cũng đã đến.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 07

Nghi vấn trùng trùng

Mười ba thành chín, sáng sớm.

Trời có sương mù.

Trong phòng ăn của khách sạn Thái Bình, xem ra hình như quả thật có thái bình.

Mọi người đang yên yên ổn ổn ngồi đó, dáng điệu đều có vẻ rất khách khí.

Nhất là sói quân tử lại càng khách khí.

Người không khách khí nhất là Tiểu Mã, cặp mắt đang lom lom nhìn y, nắm tay tùy lúc chuẩn bị đâm một cái ra.

Ôn Lương Ngọc hình như không thấy, y mỉm cười nói :

- Đêm qua các vị khổ cực quá.

Tiểu Mã nói :

- Hừ!

Lam Lan nhoẻn miệng cười nói :

- Khổ tuy là có khổ chút đỉnh, hiện giờ mọi người xem ra cũng có được tý thái bình.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Đặng lão bản!

Người làm ăn vội vã chạy lại, cười và nói :

- Có tiểu nhân đây.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Đi làm tý điểm tâm trước, rồi hâm chút rượu, tất cả đều tính vào sổ của ta.

Đặng lão bản nói :

- Vâng!

Tiểu Mã bỗng cười nhạt, nói :

- Đặng lão bản tuy đã có chuyện làm ăn rồi, nhưng người không làm ăn gì với bọn ta, hà tất phải đi mời khách trước?

Ôn Lương Ngọc cười nói :

- Làm ăn là làm ăn, mời khách là mời khách, tại sao lại nói lẫn lộn vào với nhau?

Tiểu Mã nói :

- Dù chuyện làm ăn không xong, người cũng cứ mời khách?

Ôn Lương Ngọc nói :

- Các vị ở xa lại, tại hạ ít nhiều cũng phải tận tình địa chủ chứ.

Tiểu Mã nói :

- Được, đem ly lớn lại đây!

Lam Lan dịu dàng nói :

- Cả đêm anh chưa ngủ, trong bụng lại chẳng có gì, tốt nhất là uống ít một chút.

Tiểu Mã nói :

- Không uống chùa không uống, uống chết thì thôi!

Ôn Lương Ngọc vỗ tay cười nói :

- Phải vậy chứ, hiện tại nếu không uống thêm chút xú, đợi đến lúc không còn quyền đầu, uống rượu không được tiện nghi lắm.

Tiểu Mã nói :

- Người muốn song quyền đầu của ta thật sao?

Ôn Lương Ngọc mỉm cười.

Tiểu Mã nói :

- Được, ta cho người!

Y vừa chưa nói hết, nắm tay của y đã dấm ra.

Quyền đầu của y không những chính xác, mà còn rất nhanh.

Nào ngờ Ôn Lương Ngọc hình như đã tính đúng y sẽ làm vậy, thân hình y lặn qua một cái, vừa người vừa ghé lặn ra ngoài tám chín thước.

Y chẳng tức giận gì, còn mỉm cười nói :

- Rượu còn chưa uống, không lẽ các hạ đã say rồi sao?

Lam Lan nói :

- Y chưa say.

Ôn Lương Ngọc không phản đối, cũng chẳng cãi cọ, y nói :

- Không chừng y chỉ bắt quá là trời sinh thích đánh đập người thế thôi.

Lam Lan cười cười, cười rất mê người, cô nói :

- Ông lại sai rồi.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Sao?

Lam Lan nói :

- Y chẳng phải thích đánh đập ai, những người nơi đây e rằng người nào cũng muốn đánh đập ông một trận!

Thường Vô Ý nói :

- Nhưng ta thì không.

Lam Lan hỏi :

- Ông thật tình không muốn?

Thường Vô Ý nói :

- Ta chỉ muốn lột da của hắn ra thôi!

Ôn Lương Ngọc cũng chẳng tức giận, cũng còn mỉm cười hỏi :

- Nghe nói lệnh đệ thương thế rất nặng?

Lam Lan nói :

- Ừ.

Ôn Lương Ngọc hỏi :

- Lệnh đệ có phải thật là em ruột của cô nương không?

Lam Lan nói :

- Ừ.

Ôn Lương Ngọc hỏi :

- Còn vị Mã công tử này cũng thế?

Lam Lan lắc lắc đầu.

Ôn Lương Ngọc hỏi :

- Nếu vậy, cái mạng của lệnh đệ, còn sánh không được với song quyền đầu của y sao?

Lam Lan nói :

- Chỉ tiếc là song quyền đầu nằm trên người của y.

Ôn Lương Ngọc cười cười nói :

- Cô nương nói vậy, không khỏi có vẻ khiêm nhượng quá.

Lam Lan hỏi :

- Tại sao?

Ôn Lương Ngọc nói :

- Công phu ám khí của cô nương tinh tuyệt, tại hạ bình sinh chưa gặp qua bao giờ!

Y nói huých tẹt ra bí mật, Lam Lan vẫn không biến sắc mặt, cô nói :

- Các hạ quả thật có nhãn lực.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Các vị tiểu muội muội bên cạnh cô nương, cũng đều là những tay cao thủ trong người đầy tuyệt kỹ, nếu muốn song quyền đầu, chỉ bất quá như thò tay vào túi lấy đồ thể thôi.

Lam Lan cũng cười cười nói :

- Nếu hiện tại chúng tôi muốn cặp quyền đầu của ông, có phải là cũng như thò tay vào túi lấy đồ không?

Ôn Lương Ngọc cười có vẻ rất thiếu tự nhiên, y nói :

- Xem ra cái chuyện làm ăn này của tại hạ không xong lắm rồi.

Lam Lan hững hờ nói :

- Hình như là vậy.

Ôn Lương Ngọc hỏi :

- Không biết chừng nào cô nương sẽ rời khỏi nơi đây?

Lam Lan nói :

- Chúng tôi cũng chẳng phải ở đây cả đời, sớm muộn gì cũng sẽ đi.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Tốt lắm, tại hạ xin cáo từ.

Y đứng dậy ôm quyền thi lễ, xòe cây quạt, đi phăng phăng ra ngoài.

Tiểu Mã bỗng hét lên một câu :

- Chờ một chút!

Y vừa hét xong, người của y đã đứng chặn trước cửa lớn.

Ôn Lương Ngọc thần sắc vẫn không thay đổi, y hỏi :

- Các hạ còn có gì dạy bảo?

Tiểu Mã nói :

- Người còn có một chuyện chưa làm.

Ôn Lương Ngọc hỏi :

- Chuyện gì?

Tiểu Mã nói :

- Trả tiền!

Ôn Lương Ngọc bật cười.

Tiểu Mã nói :

- Làm ăn là làm ăn, mời khách là mời khách, câu đó chính người đã nói ra đấy thôi.

Ôn Lương Ngọc không hề phủ nhận.

Tiểu Mã nói :

- Bất kể lời nói của người có giữ được hay không, người không trả

tiền, đừng hòng bước ra khỏi cửa.

Ôn Lương Ngọc lập tức xếp quạt lại, đi thư thả về chỗ ngồi, chậm chậm ngồi xuống, y nhần nha nói :

- Ta chỉ hy vọng người hiểu rõ một vài chuyện.

Tiểu Mã đang đứng nghe.

Ôn Lương Ngọc nói :

- Ta ngủ đầy đủ, các người chưa có thì giờ nghỉ ngơi, ta rất nhiều thì giờ, các người thì muốn vội vã qua núi. Chúng ta cứ thế mà giăng co, đối với các người không có lợi.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Nơi đây vốn là khách sạn Thái Bình, không ai được xuất thủ đả thương người. Các người mà phá quy luật ở đây, trên Lang Sơn sẽ chẳng để các người một chỗ dung thân.

Mặt mày của Tiểu Mã đã tức giận quá hoá ra đỏ gay.

Y tức giận bởi vì y biết Ôn Lương Ngọc không phải đang dọa nạt.

Đây là sự thật.

Trương Lung Tử nói :

- Người thật tình không mời khách nữa sao?

Ôn Lương Ngọc nói :

- Hiện tại các vị không còn là khách của ta, tại sao ta còn mời khách gì nữa?

Trương Lung Tử nói :

- Được, người không mời, ta mời!

Ôn Lương Ngọc cười lớn, chiếc quạt phiến vẩy mạnh, gió thổi rào rào vào mặt, chẳng ai còn mở được mắt ra.

Đợi đến lúc mọi người mở mắt ra rồi, y chẳng còn thấy dẫu.

Lam Lan nhin không nổi thở ra nói :

- Hảo công phu.

Đặng lão bản cười nói :

- Cô nương quả có nhãn lực, trừ Châu Ngũ thái gia ra, trên Lang Sơn y là người công phu giỏi nhất!

Lam Lan hỏi :

- Người đã gặp qua Châu Ngũ thái gia?

Đặng lão bản nói :

- Dĩ nhiên là gặp qua.

Lam Lan hỏi :

- Phải thế nào mới gặp được ông ta?

Đặng lão bản ngần ngừ một lúc, hỏi ngược lại :

- Cô nương muốn gặp ông ta?

Lam Lan nói :

- Nghe nói ông ta là một người rất siêu quần, không những vậy, nói một lời là ngàn vàng, vì vậy tôi đang tính...

Ánh mắt cô sáng rực :

- Nếu chúng tôi gặp được ông ta, nếu ông ta đồng ý cho chúng tôi đi, nhất định sẽ không còn ai ngăn ngại chúng tôi. Nếu chúng tôi muốn qua núi bình yên, không chừng đây mới là cách tốt nhất!

Đặng lão bản cười nói :

- Cách đó quả thật tốt lắm, chỉ có một điểm có thể sai.

Lam Lan hỏi :

- Điểm nào?

Đặng lão bản nói :

- Cô vĩnh viễn sẽ không bao giờ gặp ông ta, trên Lang Sơn nhiều nhất chỉ bất quá có năm sáu người biết ông ta ở đâu.

Lam Lan hỏi :

- Ông cũng không biết?

Đặng lão bản cười vả vả nói :

- Tôi là người làm ăn, tôi chỉ biết làm ăn thôi.

Rượu thịt đã dọn ra.

Một đĩa rau trộn, vài trái trứng chiên, mấy miếng bánh rán thường ngày, một đĩa thịt bò xào, một đĩa đậu xanh xào, thêm vào một nửa bình rượu.

Đặng lão bản cười nói :

- Bữa nay tôi đặc biệt ưu đãi, chỉ tính có một ngàn năm trăm vạn lượng thôi.

Y cười rất khoan khoái.

Bởi vì y biết mình có tính tiền bao nhiêu, người khác cũng đành phải ráng mà chịu vậy.

Tiểu Mã nhìn nhìn Trương Lung Tử hỏi :

- Người phát tài hồi nào thế, tại sao lại đi mời khách?

Trương Lung Tử cười khở nói :

- Ta chỉ bất quá muốn đuổi cái gã tiểu tử đó đi cho khuất mắt.

Bởi vì y muốn mau mau có dịp đi săn sóc cho Hương Hương.

Tiểu Mã rót cuộc cũng không nói gì nữa.

Tiểu Mã rất hiểu Trương Lung Tử, y không phải là người dễ dàng gì bị xúc cảm.

Hiện tại y đã già, nếu một người có tuổi, đi có tình ý gì với một cô gái còn trẻ, thông thường đều là chuyện rất nguy hiểm.

Nhưng Tiểu Mã không tính đi can thiệp vào chuyện đó.
Y vốn rất tôn trọng chuyện tình cảm riêng tư của người khác... bất cứ thứ tình cảm gì, chỉ cần là thật lòng, là đáng được tôn trọng.
Hương Hương đã được đem vào phòng, một căn phòng rách nát không lớn hơn chuồng một con bồ câu.
Cô còn chưa tỉnh lại.
Chị em họ Tăng đáng lý ra là người chiếu cố cho cô, nhưng chính bọn họ cũng đã đi ngủ mất.
Trương Lung Tử không ngủ, y vẫn còn ngồi bên đầu giường, yên lặng nhìn cô.
Bệnh nhân ngồi trong kiệu vẫn còn ngồi trong kiệu, bọn họ đưa chiếc kiệu thẳng vào trong phòng lớn nhất.
Theo Lam Lan nói :
- Em tôi không xuống kiệu được, y không ra được ngoài trời.
Trong phòng hình như không có gió.
Tiểu Mã vừa nằm xuống, đã nhảy bật dậy, y bỗng phát giác ra trong lòng mình có bao nhiêu tâm sự, phải tìm một người nói chuyện đỡ buồn.
Trương Lung Tử không hề có ý muốn nói chuyện với y tý nào.
Y đành phải đi tìm Thường Vô Ý.
Người khiêng kiệu ngủ phía sau nhà, vì vậy bọn họ mỗi người đều được ở một phòng.
Phòng gỗ xiêu vẹo cũ kỹ, trên giường để một tấm chăn lót cỏ.
Thường Vô Ý nằm trên giường, trừng mắt nhìn Tiểu Mã.
Bất kỳ ai cũng thấy ra, Tiểu Mã có chuyện muốn lại tìm y, nhưng người khác không mở miệng, y cũng nhất định không mở miệng.
Tiểu Mã ngàn ngùng một hồi, ngồi xuống bên cạnh giường, rốt cuộc cũng nói :
- Lần này ta kéo ngươi xuống vũng bùn.
Thường Vô Ý lạnh lùng nói :
- Kéo người khác xuống bùn, vốn là bản lãnh lớn nhất của ngươi.
Tiểu Mã cười khổ nói :
- Ta biết ngươi không trách gì ta, nhưng chính ta lại có chỗ hối hận đây!
Thường Vô Ý hỏi :
- Ngươi cũng biết hối hận?
Tiểu Mã gật gật đầu, y thở ra nói :
- Bởi vì hiện giờ tuy ta lọt vào vũng bùn, nhưng ngay cả chính mình đang làm gì cũng không biết!
Thường Vô Ý nói :

- Chúng ta đang bảo vệ một người bệnh đi qua núi chữa bệnh.
Tiểu Mã nói :
- Người bệnh rất cuộc là hạng người nào? Tại sao lại không chịu lộ mặt ra? Quả thật y không ra được ngoài trời chẳng? Hay là y chẳng thể thấy mặt người khác được?
Y lại thở ra một hơi nói :
- Hiện tại ngay cả chuyện y có bệnh hay không ta cũng còn đang nghi ngờ!
Thường Vô Ý nhìn y lom lom, lạnh lùng nói :
- Người biến thành ra đa nghi hoài nào thế?
Tiểu Mã nói :
- Mới biến tức thì.
Thường Vô Ý nói :
- Tức thì?
Tiểu Mã nói :
- Lúc này Bốc Chiến đang đánh nhau với người, ta thấy hình như sau kiệu có bóng người thoáng qua!
Thường Vô Ý nói :
- Bóng người như thế nào?
Tiểu Mã nói :
- Ta không thấy rõ lắm.
Thường Vô Ý nói :
- Y xông vào kiệu hay nhảy ra ngoài?
Tiểu Mã nói :
- Ta cũng không thấy rõ.
Thường Vô Ý lạnh lùng nói :
- Người biến thành mù mắt lúc nào thế?
Tiểu Mã cười khở nói :
- Cặp mắt của ta cũng không đến nỗi tệ hơn người, nhưng cái bóng ấy thoáng qua lẹ quá, còn lẹ hơn cả quỷ.
Thường Vô Ý nói :
- Không chừng người quả thật đã thấy quỷ.
Tiểu Mã nói :
- Vì vậy ta còn tính lại xem thử ra sao!
Thường Vô Ý nói :
- Người tính lại xem người trong kiệu rất cuộc là một người như thế nào?
Tiểu Mã nói :
- Hiện tại mọi người ai ai cũng đã đi ngủ, chỉ có Lam Lan là có thể còn ở lại trong phòng.

Thường Vô Ý nói :

- Dù cô ta có ở trong đó, người cũng có cách kéo cô ta ra khỏi đó?

Tiểu Mã nói :

- Chúng ta thậm chí có thể làm kiểu Bá Vương, cứ mở đại chiếc kiệu ra xem rồi tính sau!

Thường Vô Ý nói :

- Người quả thật muốn lại đó?

Tiểu Mã nói :

- Không đi là con chó!

Thường Vô Ý bỗng nhảy ra khỏi giường, nói :

- Không đi là Vương bát đản.

Khách sạn Thái Bình tổng cộng có tám gian phòng, phòng lớn nhất ở mé đông, ba vách đều có cửa sổ.

Cửa sổ đều đóng kín mít, ngay cả một kẻ hở cũng bị người dùng giấy bịt kín từ bên trong.

Tiểu Mã đứng ngoài gõ nhẹ vào song cửa, bên trong chẳng có tí động tĩnh.

Thường Vô Ý đã tìm được một cây trúc, lấy nước thấm ướt, từ kẻ hở của cửa sổ thọc vào, mở then cửa bên trong.

Trước hết dùng nước làm ướt, rồi rọc giấy ra mới không làm thành tiếng động. Sau đó bọn họ mở then cửa sổ.

Đối với bọn họ, đây không phải là một chuyện gì khó khăn.

Bọn họ không phải là quân tử.

Trong phòng đã được dọn dẹp rất sạch sẽ, trên giường đã thay chăn nệm mới nguyên.

Nhưng trên giường không có người.

Lam Lan không ở đây, chỉ có chiếc kiệu đang để chính giữa phòng, trong kiệu cũng không có tiếng người.

Tiểu Mã và Thường Vô Ý nhìn nhau, hai người đồng thời xông lại, xuất thủ nhanh như điện, mở bật tấm màn ra.

Bàn tay của hai người biến thành lạnh băng như đá.

Trong kiệu trống rỗng, ngay cả một cái bóng người cũng không có.

Bọn họ đánh nhau cho khổ cực, cho đầm cả máu ra, liều mạng để bảo hộ một chiếc kiệu không.

... Nếu trong kiệu không lúc nào có người, tại sao lại có tiếng ho từ trong vọng ra?

... Nếu người trong kiệu quả thật có bệnh, bây giờ lại đi đâu mất?

Thường Vô Ý sa sầm nét mặt nói :

- Lúc này không phải người thấy quỷ gì cả.

Tiểu Mã nắm chặt hai tay, nói :

- Nhưng quả thật chúng ta có thấy một nữ quý!
Thường Vô Ý hỏi :
- Lam Lan?
Tiểu Mã nói :
- Không những cô ta là một nữ quý, cô ta còn là con hồ ly tinh!
Lần này Thường Vô Ý rất đồng ý với lời nói của y.
Tiểu Mã nói :
- Người xem cô ta làm vậy là có mục đích gì?
Thường Vô Ý nói :
- Ta không nhìn ra.
Tiểu Mã nói :
- Ta cũng không nhìn ra.
Thường Vô Ý nói :
- Vì vậy hiện tại chúng ta nên quay về phòng ngủ một giấc, làm bộ như không biết chuyện này.
Quý rút cuộc cũng có lúc hiện hình ra.
Hồ ly tinh sớm muộn gì cũng có lúc lòi đuôi.
Bọn họ tìm mấy miếng giấy, bịt lại chỗ lúc này đã rọc phá ra, rồi mới rón rén mở cửa ra ngoài.
Những chuyện này, bọn họ trước giờ làm rất cẩn thận, bọn họ không phải là quân tử, cũng không phải là người tốt.

Bên ngoài cũng im lặng như tờ, Tiểu Mã rón rén đi về phòng mình, vừa mở cửa, đã ngăn người ra đó.
Trong phòng y có người.
Tấm nệm rách rưới trên giường của y đã không biết được thay lại lúc nào, bằng một tấm chăn trắng trẻo sạch sẽ.
Lam Lan đang nằm trong tấm chăn đó, nhìn y.
Người của cô hiển nhiên đang trần truồng, bởi vì y phục của cô đều được xếp trên cái ghế đầu giường.
Tiểu Mã hình như không thấy trong phòng còn có một người như vậy, y đóng cửa lại rồi bắt đầu cởi áo quần ra.
Ánh mắt của Lam Lan lại càng say sưa, cô hỏi nhỏ :
- Nãy giờ anh đang đi đâu vậy?
Tiểu Mã nói :
- Tôi uống có hơi nhiều, vì vậy phải cho ra tý đĩnh.
Lam Lan nhoẻn miệng cười nói :
- Bây giờ có thể cho ra thêm chút nữa đấy.

Tiểu Mã cố ý làm bộ không hiểu :

- Cô không ngủ trong phòng cô, lại phòng tôi làm gì vậy?

Lam Lan nói :

- Em ngủ một mình không được.

Tiểu Mã nói :

- Tôi ngủ được!

Lam Lan hỏi :

- Có phải anh đang tức giận gì? Anh đang giận ai vậy?

Tiểu Mã không mở miệng.

Lam Lan hỏi :

- Không lẽ anh cũng sợ Thường Lục Bì lột da anh sao?

Tiểu Mã không phủ nhận.

Lam Lan nói :

- Nhưng ông ta chỉ bắt quá không cho đàn ông đụng vào đàn bà, chứ không hề nói không cho đàn bà đụng vào đàn ông, vì vậy...

Cô cười càng mê hồn :

- Bây giờ em lại đụng vào anh đây.

Cô nói lại là lại, lại còn nhanh hơn gì, thân người mềm mại thơm tho của cô, bỗng nằm trong lòng Tiểu Mã hồi nào.

Cặp môi của cô hừng hực như lửa.

Tiểu Mã tính đẩy cô ra, nhưng y đổi ý... Bị người ta gạt không phải là một chuyện dễ chịu.

Đây không phải là một cách để trả thù sao.

Y báo thù rất mãnh liệt.

Đôi môi nóng bừng của Lam Lan bỗng biến thành lạnh băng, hơi thở hỗn hển đã biến thành rên rỉ.

Cô là một người đàn bà chân chính, một người đàn bà trong mộng tưởng của đàn ông.

Cô có tất cả điều kiện của một người đàn bà nên có, thậm chí còn đầy đủ hơn cả đàn ông mộng tưởng.

Đôi môi của cô nóng lên không biết bao nhiêu lần, lạnh đi không biết bao nhiêu lần.

Tiểu Mã rốt cuộc đã bắt đầu thở dốc.

Tiếng rên rỉ của cô cũng dần dần biến thành tiếng thở hỗn hển, cô vừa thở vừa nói :

- Thảo nào mà người ta nói anh là con lừa, anh quả là con lừa!

Đây là một câu nói thật thô tục, nhưng trong lúc này nói ra, lại làm cho người ta mê cả hồn.

Tiểu Mã đã mềm lòng.

... Ít ra cô chưa hề bán đứng y.

... Cô vốn có thể giao dịch làm ăn với sói quân tử.
... Nhiệt tình của cô đối với y không phải giả tạo.
Hiện tại y chỉ nghĩ đến những điểm tốt của cô.
Trong phòng yên lặng bình tĩnh, bao nhiêu khăn trương và khích động đã được tung mở ra, đây vốn là lúc trai gái dễ thông cảm với nhau nhất.
Y bỗng hỏi :
- Tại sao trong kiệu không có người?
Câu hỏi ấy vừa thốt ra, y đã cảm thấy hối hận, chỉ tiếc là lời đã thốt ra, không cách nào thu lại được.
Nhưng không ngờ rằng, Lam Lan không hề kinh ngạc, cô hỏi ngược lại :
- Có phải anh muốn xem nhị đệ của em ra thế nào không?
Tiểu Mã nói :
- Chỉ tiếc là tôi không thấy ai cả.
Lam Lan nói :
- Đây bởi vì y không ở trong chiếc kiệu mà anh lại xem!
... Cô ta biết bọn họ lại xem thử?
Tiểu Mã hỏi :
- Y ở đâu?
Lam Lan nói :
- Y ở trong chiếc kiệu trong phòng của em, y bệnh nặng lắm, em không thể không cẩn thận chút xíu.
Tiểu Mã cười nhạt.
Lam Lan nói :
- Em cố ý để chiếc kiệu không ở trong phòng tốt nhất, đem kiệu của y vào phòng em, trước khi em lại đây, em đã kêu chị em Tăng Trân Tăng Châu giữ dùm.
Tiểu Mã cười nhạt.
Lam Lan hỏi :
- Anh không tin sao?
Tiểu Mã còn đang cười nhạt.
Lam Lan bỗng nhảy bật dậy, nói :
- Được, em đem anh lại gặp mặt y!
Bất kể cô là nữ quỷ, hay là hồ ly tinh, lần này quả thật cô không nói láo tý nào.
Phòng cô quả thật có một chiếc kiệu, trong kiệu có một người.
Cô nhẹ nhàng kéo tấm màn lên, Tiểu Mã lập tức thấy người đó.

Hiện tại là tháng chín.

Trời tháng chín không lạnh lắm.

Nhưng trong kiệu chất đầy da hổ, dù trời có lạnh cách mấy, một người nằm trong đó bao nhiêu là da hổ, cũng phải nóng cả người lên.

Người này còn đang run lên vì lạnh.

Y vẫn còn trẻ, nhưng mặt y hoàn toàn không có một tý máu, cũng không có một giọt mồ hôi.

Y vẫn còn đang run rẩy không ngớt.

Y rất trẻ, nhưng đầu tóc lông mày lông mi đều đã bắt đầu rụng, hô hấp cũng nhẹ như tơ.

Bất cứ ai cũng đều nhận ra, bệnh tình của y quả thật rất nặng, rất trầm trọng.

Tiểu Mã cũng nhìn ra.

Vì vậy bây giờ trong lòng y đang cảm thấy, hình như giống như vừa vụng trộm với vợ bạn, mà người bạn đó vẫn còn xem y là một người bạn.

Tuy không hoàn toàn giống, nhưng ít nhất cũng có điểm giống giống.

Lam Lan nói :

- Đây là em của em, y tên là Lam Ký Vân.

Tiểu Mã nhìn gương mặt tiều tụy trắng bệch của y, muốn cười cười với y, mà cười không nổi.

Lam Lan nói :

- Đây là Tiểu Mã, người đang liều mạng bảo vệ chị em mình qua Lang Sơn.

Lam Ký Vân nhìn Tiểu Mã, ánh mắt đầy vẻ cảm kích, y bỗng thò bàn tay ra nắm lấy bàn tay Tiểu Mã nói :

- Cảm ơn anh.

Giọng nói của y suy nhược như giây tơ.

Bàn tay của y khô khan mà lạnh ngắt, còn hơn là bàn tay người chết.

Nắm lấy bàn tay đó, trong lòng Tiểu Mã rất băn khoăn khó chịu, ấp úng muốn nói vài câu an ủi, nhưng lại không nói được câu nào.

Người bệnh lại bắt đầu ho lên sù sụ, muốn ho cả ra nước mắt.

Tiểu Mã nhìn cũng muốn rơi nước mắt, rốt cuộc cũng ráng nói được một câu :

- Chú... chú保重 mình.

Người bệnh gượng cười, y cũng muốn nói, nhưng mi mắt ra chiều muốn nhắm lại.

Lam Lan nhè nhẹ đóng màn xuống, Tiểu Mã đã rón rén bước ra

ngoài, y chỉ hận không kiếm đâu ra được cái hang nào để trốn vào trong đó.

Lúc Lam Lan bước ra, cặp mắt của y còn đang đỏ hoe, y bỗng nói :

- Tôi không phải là con lừa, tôi là con heo!

Lam Lan dịu dàng nói :

- Anh không phải gì cả.

Tiểu Mã nói :

- Tôi thật thế.

Lam Lan nhoèn miệng cười nói :

- Anh không mập, tại sao lại là heo được?

Tiểu Mã nói :

- Tôi là con heo ốm!

Y đưa tay lên, hình như đã muốn tát cho mình hai bạt tai.

Lam Lan đã nắm lấy tay y, đưa mặt nép vào trong ngực y nói :

- Em biết anh đang nghĩ gì trong lòng, em cũng buồn lắm, nhưng...

Cô ngẩng đầu lên, nhìn vào mặt y :

- Nhưng chỉ cần chúng mình bảo hộ y qua được núi, chúng mình...

Tiểu Mã ngắt lời cô, y lớn tiếng nói :

- Tôi mà làm không được chuyện đó, tôi đụng đầu vào tường chết ngay!

Lam Lan nhẹ nhàng mân mê bàn tay của y, cặp môi cũng đang hôn nhẹ lên mặt y.

Y bỗng phát hiện ra bàn tay của cô đang lạnh băng, đôi môi của cô cũng lạnh băng, không những vậy còn đang run rẩy.

Hiện tại chẳng phải là lúc động tình như lúc này, tại sao bàn tay đôi môi của cô lại lạnh ra thế?

Tiểu Mã hỏi :

- Cô còn đang giận sao?

Lam Lan nói :

- Ừ.

Tiểu Mã nói :

- Tôi...

Lam Lan nói :

- Không phải em đang giận anh.

Tiểu Mã hỏi :

- Thế thì cô đang giận ai?

Lam Lan nói :

- Em đã dặn bọn họ hai ba lần, nói bọn họ phòng thủ nơi đây, vậy mà bây giờ chẳng thấy bóng dáng bọn họ ở đâu.

Tiểu Mã bấy giờ mới nhớ ra chỉ có em của cô ở một mình trong

phòng, chị em Tăng Trân Tăng Châu quả thật chẳng thấy bóng dáng ở đâu.

Thật tình bọn họ không nên bỏ đi như vậy.

Lam Lan nói :

- Dù bọn họ có chuyện gì khẩn cấp, cũng không nên cả hai người cùng đi.

Tiểu Mã nói :

- Không chừng bọn họ sẽ về ngay bây giờ.

Bọn họ không trở lại.

Lâu lắm, bọn họ vẫn còn không thấy bóng dáng đâu.

Không những tìm không ra bọn họ, ngay cả lão Bì cũng không thấy đâu

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 08

Mê đường lạc lối

Mười ba tháng chín, giữa trưa, trời đẹp, có lúc cũng nhiều mây.

Ánh mặt trời từ ngoài núi chiếu vào, chiếu qua song cửa, chiếu lên gương mặt lãnh đạm trắng bệch của Thường Vô Ý.

Trương Lung Tử đứng cạnh song cửa đàn mặt ra, Tiểu Mã và Lam Lan ngồi trong phòng đàn mặt ra.

Bọn họ đang chờ, chờ tin tức của lão Bì và chị em họ Tăng, ba người này vẫn còn chưa có một điểm tin tức.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói :

- Ta đã nói rồi, y không phải là con người.

Tiểu Mã cười khổ nói :

- Nhưng ta có thể bảo đảm rằng, chị em Tăng Trân Tăng Châu không phải bị y dụ đi đâu.

Thường Vô Ý cười nhạt hỏi :

- Không phải sao?

Tiểu Mã nói :

- Y chẳng có được bản lãnh như thế.

Y đứng lên, rồi lại ngồi xuống, y bỗng hỏi :

- Người còn nhớ cái cô gái có cặp đùi đẹp đấy không?

Dĩ nhiên là Thường Vô Ý còn nhớ.

Cặp đùi đẹp như thế không phải là lúc nào cũng gặp được, chỉ cần là

đàn ông, dù không muốn nhìn cũng khó khăn lắm.

Tiểu Mã nói :

- Người còn nhớ cô ta nói gì không? Chỉ cần bọn ta đi tìm cô ta, cô ta có thể tùy thời tùy lúc hoan nghênh.

Cô ta đang nói câu đó, đuôi của cô lộ hoàn toàn hẳn ra ngoài, phẳng phất cũng đang lộ vẻ hoan nghênh bọn họ.

Lam Lan thở ra nói :

- Cô gái đó thật là một ả ma nữ, tôi mà là đàn ông, không chừng tôi cũng nhịn không nổi đã đi tìm ả.

Bọn họ cũng còn nhớ ánh mắt của lão Bì nhìn đắm đắm vào cặp đùi của cô ta, cũng còn nhớ có một cô gái khác đã làm gì đó với chị em họ Tăng.

Các cô không thích dùng bạo lực, nhưng cái thứ dụ hoặc hoang dã sơ khai tà ác đó so với bạo lực còn đáng sợ hơn.

Tiểu Mã cũng đang than thở :

- Thật ra tôi cũng phải biết bọn họ chịu không nổi những thứ dụ hoặc như thế.

Thường Vô Ý nói :

- Ta chỉ biết một chuyện.

Tiểu Mã hỏi :

- Chuyện gì?

Thường Vô Ý nói :

- Thêm ba người bọn họ cũng không gọi là nhiều, ít đi ba người bọn họ cũng không gọi là ít.

Tiểu Mã hỏi :

- Không lẽ người chuẩn bị bỏ mặc bọn họ đi sao?

Thường Vô Ý hỏi lại :

- Không lẽ người tính đi tìm bọn họ?

Tiểu Mã nói :

- Ta tính vậy.

Thường Vô Ý hỏi :

- Người còn nghĩ đến chuyện qua núi không?

Tiểu Mã câm miệng lại.

Bỗng nhiên, một cô con gái đang cười ngặt nghẽo, lão đảo bước vào.

Cô còn rất trẻ tuổi, gương mặt cũng rất đẹp, trên người mặc một chiếc trường bào làm bằng vải gai, một nửa đã đầm ướt máu tươi đỏ lôm.

Nhưng cô vẫn còn cười sung sướng, chẳng có tí dáng điệu gì là bị thụ thương.

Cô cười dòn dả, chào hỏi tất cả mọi người, làm như bọn họ đều là bạn thân lâu năm của cô, xem ra cô không có ác ý gì với bất cứ ai. Tiểu Mã than thầm trong bụng.

Y nhìn ra được cô là một trong những con sói, những con sói bị lạc bầy bị lạc mất mẹ.

Đồng tử cô mở lớn, ánh mắt đầy vẻ lạc lõng mất thần, cô bỗng bước lại, ngồi ngay vào lòng Tiểu Mã, vỗ nhẹ vào má y, nói nho nhỏ như người trong mộng :

- Anh đẹp trai quá, em thích đàn ông đẹp trai, em thích... em thích lắm.

Tiểu Mã không đẩy cô ra.

Một người có dũng khí nói ra những gì mình thích trong lòng, nhất định đó không phải là tội ác.

Y nhin không nổi hỏi cô :

- Cô bị thương sao?

Ngực áo của cô còn đầm máu chưa kịp khô, nhưng cô không ngớt lắc đầu nói :

- Không, không có.

Tiểu Mã hỏi :

- Máu ở đâu ra vậy?

Cô cười như si ngốc nói :

- Đây không phải là máu, sữa của em đây, em muốn cho con ngoan của em bú.

Vạt áo đầm máu bỗng được kéo lên, bày ra một lồng ngực đầy máu me.

Lồng ngực nhô cao lồ lộ của cô chỉ còn thừa có một nửa.

Bàn tay của Tiểu Mã lạnh hắc đi.

Cô còn đang cười ngật nghẻo.

Cái thứ thống khổ ấy, vốn không phải ai ai cũng chịu đựng được, nhưng cô hình như không cảm thấy gì cả.

- Anh đoán xem nửa bên kia đi đâu mất rồi?

Tiểu Mã đoán không ra, cũng không muốn đoán.

- Vào trong bụng của pháp sư rồi.

Cô cười vừa ngọt ngào vừa khoan khoái :

- Ông ta là bảo bối của em đây, ông ta thích uống sữa của em, em cũng thích mớm cho ông ta.

Bàn tay băng giá của Tiểu Mã đang đè chặt vào trong bụng của mình, y đã cơ hồ nhin không nổi muốn mửa ra.

... Trên Lang Sơn còn có một gã đầu mục gọi là Pháp sư, y là một gã hòa thượng, trước giờ không ăn thịt, thịt heo thịt bò thịt gà thịt dê thịt

chó, y đều không ăn.

... Y chỉ ăn thịt người.

Lam Lan đã bắt đầu mưa ra.

Còn thừa nửa bộ ngực căng phồng, cô bỗng đưa tới trước mặt Tiểu Mã.

- Em cũng thích anh lắm, anh cũng là bảo bối của em, em cũng muốn cho anh bú sữa của em.

Tiểu Mã thở ra, y bỗng vung nắm tay lên đâm vào quai hàm của cô.

Cô lập tức ngất xỉu ra.

Tiểu Mã nhìn cô ngã ra, cười khỏ nói :

- Ta đâu có muốn đối xử với cô như thế, nhưng ta nghĩ không ra cách nào khác.

Muốn trải trù thống khổ cho cô, đây quả thật là cách trực tiếp, hữu hiệu nhất.

Đặng lão bản rút cuộc cũng xuất hiện, y nhìn nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất, lắc đầu thở dài, lẩm bẩm nói :

- Con gái người ta như thế, tại sao lại cứ đi ăn ba thứ cỏ ấy?

Tiểu Mã hỏi :

- Cô ta ăn cỏ?

Đặng lão bản nói :

- Ăn rất nhiều.

Tiểu Mã lại càng lấy làm lạ :

- Người ăn gì tôi cũng gặp, nhưng ăn cỏ...

Đặng lão bản nói :

- Cô ta ăn không phải là thứ cỏ thông thường.

Tiểu Mã hỏi :

- Thứ cỏ gì?

Đặng lão bản nói :

- Là một thứ độc dược chết người.

Y thở dài một tiếng rồi giải thích :

- Phía sau núi chỗ bóng mát có mọc lên thứ cỏ ma, bất cứ ai ăn vào, đều biến ra như điên điên khùng khùng, si si mê mê, làm như là...

Tiểu Mã nói :

- Như là uống rượu say?

Đặng lão bản nói :

- So với uống rượu say còn dễ sợ hơn gấp mười lần. Một người uống rượu say, tâm thần đại khái còn tỉnh hai ba phần. Ăn phải thứ cỏ này, lập tức thành ra cái gì cũng chẳng biết, chuyện gì cũng làm được.

Tiểu Mã hỏi :

- Thứ thảo này là ma túy?

Đặng lão bản gật đầu nói :

- Nghe nói những người này mỗi ngày không ăn cỏ này vào không chịu được.

Tiểu Mã hỏi :

- Bọn họ là hạng người nào vậy?

Đặng lão bản nói :

- Là những đứa mới lớn lên, cảm thấy chuyện gì cũng không đúng, người nào cũng không thuận mắt.

... Bọn họ ăn những thứ cỏ ấy vào, sẽ ma túy mình đi, để chạy trốn hiện thực.

Tiểu Mã hiểu bọn họ, trong lòng y cũng đã từng có bao nhiêu chuyện buồn bực mộng ảo không đâu phát tiết ra được.

Cái thứ mộng ảo và buồn bực thuộc vào những lớp thanh niên mới lớn.

Nhưng y không chạy trốn.

Bởi vì y biết, chạy trốn không phải là một cách để giải quyết vấn đề, chỉ có phấn đấu không ngừng, làm việc không ngơi nghỉ, mới có thể quên đi bao nhiêu thứ mộng ảo buồn bực đó.

Y cúi người xuống kéo vạt áo che kín lại ngực của cô.

Nghĩ đến cái gã pháp sư ăn thịt người, nghĩ đến chỗ khả ố và đáng ghét của y, bàn tay của y biến thành lạnh buốt.

Y bỗng hỏi :

- Người đã gặp qua Pháp sư?

Đặng lão bản nói :

- Ừ.

Tiểu Mã hỏi :

- Thịt người nào y cũng ăn?

Đặng lão bản nói :

- Nếu y có con cái, không chừng y cũng ăn luôn chúng.

Tiểu Mã hần học nói :

- Hạng người đó còn sống trên đời này, thật là một chuyện quái lạ.

Đặng lão bản nói :

- Không quái lạ.

Tiểu Mã cười nhạt nói :

- Nếu người có con gái hay con trai bị y ăn mất, người sẽ lấy làm kỳ lạ tại sao y còn chưa chết.

Đặng lão bản nói :

- Dù tôi có đứa con bị y ăn mất, cũng đành phải đứng xa xa nhìn.

Tiểu Mã không hỏi thêm, bởi vì hiện giờ trước cửa bỗng có một

người đang từ từ bước vào.

Một lão già thái độ rất nghiêm trang, đội một cái mũ tròn vành, áo dài đen tuyền chấm xuống tới đất, râu tóc bạc phơ lại càng làm người ta cảm thấy tôn kính.

Đặng lão bản đã hồi hải bước lại đón tiếp, cung kính kéo ghế cho lão ta ngồi, y cười và nói :

- Xin mời ngồi.

Lão già nói :

- Cám ơn người.

Đặng lão bản hỏi :

- Lão nhân gia hôm nay cũng uống trà?

Lão già nói :

- Đúng vậy.

Giọng nói của lão chậm chạp kéo dài mà bình thản, cử động nghiêm túc mà cung cẩn, bất cứ ai nhìn một người như vậy, trong lòng cũng không khỏi phát sinh cảm giác tôn kính, ngay cả Tiểu Mã cũng không ngoại lệ.

Y thật tình không ngờ được trên Lang Sơn cũng có hạng trưởng giả đáng được người khác tôn kính.

Y chỉ hy vọng lão già ấy không chú ý đến cô con gái đang nằm dưới đất, khỏi cho lão phải động lòng thương cảm.

Lão già không chú ý đến.

Lão ngồi ngay ngắn trên ghế, cặp mắt không nhìn nghiêng nhìn ngửa, không nhìn vào một ai.

Đặng lão bản hỏi :

- Hôm nay lão nhân gia muốn uống Hương Phiến, hay là Long Tĩnh?

Lão già nói :

- Tùy tiện sao cũng được, chỉ cần đậm một tý, hôm nay ta ăn có hơi nhiều đồ béo.

Lão ta chậm chậm nói tiếp :

- Gặp mấy cô gái nhỏ tuổi, ta không nhịn nổi phải ăn thêm tý đỉnh, thịt mấy cô gái còn nhỏ không những ngon mà còn bổ lắm.

Tiểu Mã biến sắc mặt, bàn tay lạnh lẽo của y cũng nắm chặt lại.

Lão già chẳng nhìn y nửa con mắt, thái độ của lão vẫn rất nghiêm trang, cung cẩn, lão lấy một bàn tay từ từ mở dây mũ dưới cằm ra, bỏ chiếc mũ tròn vành trên đầu xuống, lộ ra cái đầu trọc lóc có những điểm tàn nhang thụ giới, xem ra lão giống một cao tăng công đức thâm hậu.

Tiểu Mã bỗng bước lại, kéo cái ghế ngồi đối diện với lão, y hỏi :

- Người không uống rượu?

Lão già lắc đầu.

Tiểu Mã nói :

- Nghe nói người nào ăn thịt người xong, nhất định phải uống một tý rượu, nếu không sẽ bị đau bụng.

Lão già nói :

- Trước giờ ta không hề bị đau bụng.

Tiểu Mã lạnh lùng nói :

- Hiện tại không chừng sẽ bị đau đấy.

Lão già rút cuộc nhìn y một cái, chầm chậm lắc đầu nói :

- Rất tiếc, rất tiếc.

Tiểu Mã hỏi :

- Rất tiếc làm sao?

Lão già nói :

- Rất tiếc hôm nay ta ăn no quá.

Tiểu Mã hỏi :

- Nếu không người còn muốn ném thử thịt của ta?

Lão già nói :

- Ta chẳng cần phải ném, ta nhìn ra được.

Lão chầm chậm nói tiếp :

- Thịt người có nhiều loại, thịt của người thuộc loại thượng đẳng.

Tiểu Mã bật cười, cười lớn.

Đặng lão bản đang ôm một bình trà lại, bình trà đang sôi sùng sục, miệng vòi đang nghi ngút khói.

Tiểu Mã bỗng hỏi y :

- Nơi đây có thật trước giờ chưa từng có người nào đánh nhau?

Đặng lão bản lập tức gạt đầu, nói :

- Trước giờ chưa bao giờ có.

Tiểu Mã nói :

- Tốt lắm.

Hai tiếng ấy vừa thoát ra khỏi miệng, y đã đá tung cái bàn ra, vung quyền đâm vào mũi của Pháp sư.

Pháp sư cười nhạt, bàn tay xương xẩu nhẹ nhàng đưa qua, móng tay vốn đang cuộn lại như giấy, bỗng bật thẳng ra như lưỡi dao, đâm vào mạch môn của Tiểu Mã.

Không ngờ nắm tay kia của Tiểu Mã đã đâm vào trong bụng lão.

Đấy chẳng phải là thứ chiêu thức kỳ diệu gì cả, chỉ bất quá quyền đầu của Tiểu Mã nhanh quá.

Bốc lên một tiếng, quyền đầu đâm vào trong bụng, như đánh vào một cái trống.

Tiếp theo đó, bốc lên một tiếng nữa, chiếc ghế Pháp sư đang ngồi

bổng gãy tan tành ra.

Người của lão thì vẫn còn đang ngồi trơ trơ ra đó, vẫn còn không động đậy tí nào, nắm tay của Tiểu Mã hình như không phải đâm vào bụng lão mà là đâm vào cái ghế vậy.

Thường Vô Ý chau mày một cái.

Y nhìn ra được, đây là tá lực đã lực, môn nội công tuyệt đỉnh dùng sức để hoá giải sức, những người luyện được tới mức độ đó cũng không có mấy ai.

Tiểu Mã hình như chẳng hiểu chuyện đó, y hỏi Pháp sư :

- Hiện tại người đã đau bụng chưa?

Pháp sư lạnh lùng nói :

- Trước giờ ta không hề bị đau bụng.

Tiểu Mã nói :

- Tốt lắm.

Hai tiếng ấy vừa thoát ra khỏi miệng, quyền đầu của y lại đâm ra, vẫn đâm vào mũi.

Lần này Pháp sư xuất thủ cũng không chậm, móng tay bén ngót như lưỡi dao chọc vào cổ họng của y.

Chiêu này lấy công làm thủ, công vào ngay chỗ địch thủ không cứu không được... không cứu không được có nghĩa là không cứu là chết. Nhưng Tiểu Mã cứ không chịu cứu.

Y chẳng thèm để ý chút nào, quyền đầu vẫn tiếp tục đâm ra... vẫn là nắm tay bên kia, vẫn là đâm vào bụng.

Móng tay của Pháp sư xem ra đã sắp xuyên qua cổ họng của y, chỉ tiếc là chậm đi một chút.

Chỉ chậm đi có một chút.

Quyền đầu của Tiểu Mã thật tình nhanh quá đi, cái bụng thật tình cũng lớn quá.

Y muốn đâm vào bụng lão này, là nhất định phải đâm cho được, chết sống gì y cũng không màng.

Pháp sư vẫn còn không động đậy, nhưng gương mặt có chỗ muốn trắng bệch ra. Móng tay như lưỡi dao đã co rút lại.

Nội lực của lão đã bị đánh cho tan ra.

Tiểu Mã hỏi :

- Hiện tại người đã đau bụng chưa?

Pháp sư lắc đầu.

Tiểu Mã cười nhạt nói :

- Không đau bụng, tại sao không nghe nói gì cả vậy?

Pháp sư hít vào một hơi thật sâu, người bổng tung lên, xoay ngược tay chặt vào cổ của Tiểu Mã, hai chân cũng đá vào bụng dưới của y.

Lão ta xuất thủ vừa độc vừa quái dị, vừa cử động, cả người đều cử động, thậm chí ngay cả tấm trường bào màu đen cũng đang động, như một con yêu tinh ăn thịt người.

Chỉ tiếc là, quyền đầu của Tiểu Mã lại bắt đầu đánh vào bụng của lão.

Cái đấm này lão không còn chịu nổi, bình lên một tiếng, đụng vào vách tường rớt cái bịch xuống đất.

Tiểu Mã xông lại, quyền đầu đánh ra như mưa rào, đánh vào mũi, đánh vào bụng, đánh vào sườn, đánh vào lưng của lão.

Y đánh không ngừng, Pháp sư nôn mửa không ngừng, máu tươi nước rãi nước mắt mưa ra cả một bãi.

Cả người lão đã bị đánh cho mềm ra, chỉ có thể bò lăn ra đất chịu đánh đập như một con chó ghẻ.

Tiểu Mã rớt cuộc cũng ngừng tay lại.

Bởi vì y đã bị Lam Lan dùng sức níu tay lại.

Pháp sư không còn động đậy tí nào, Đặng lão bản trắng bệch cả mặt mày, lồm bồm :

- Quyền đầu nhanh quá, quyền đầu nhanh quá.

Tiểu Mã nói :

- Sau này người có thể nói cho người ta biết, nơi đây đã từng có người động thủ.

Đặng lão bản lại thở ra nói :

- Nơi đây vốn là nơi các người có thể yên ổn ngủ một giấc, tại sao các người lại đi phá hoại quy củ làm gì vậy?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì đó chỉ bất quá là quy củ của các người, không phải là của ta.

Đặng lão bản cười khổ nói :

- Ông cũng có quy củ?

Tiểu Mã nói :

- Có.

Đặng lão bản hỏi :

- Quy củ gì?

Tiểu Mã nói :

- Người đáng bị đánh đập, ta sẽ đánh, dù có đao kề vào cổ, không đánh đập cho một trận không được.

Y lạnh lùng nói tiếp :

- Đây là quy củ của ta, nhất định là còn hay hơn của người.

Đặng lão bản hỏi :

- Hay hơn chỗ nào?

Tiểu Mã đưa nắm tay lên nói :

- Chỉ có chỗ này, là quá đủ rồi.

Đặng lão bản không thể không thừa nhận, bất kỳ ai cũng không thể không thừa nhận, quy củ trên đời này, vốn ít nhất một nửa là từ quyền đầu ra.

- Quyền đầu của ta cứng hơn người, quy củ của ta hay hơn người.

Tiểu Mã trừng mắt nhìn Đặng lão bản :

- Ta còn có một chuyện muốn nói cho người biết.

Đặng lão bản chỉ còn nước lắng nghe.

Tiểu Mã nói :

- Người phá hoại quy củ là ta, không liên hệ gì tới người khác, vì vậy bọn họ ở đây nghỉ ngơi, nếu có người nào lại đây quấy rầy, ta sẽ tìm người đó.

Y vênh mặt lên, chậm chậm nói tiếp :

- Chuyện này tốt nhất là người đừng có quên.

Y biết Đặng lão bản nhất định không quên nổi, nắm tay của y bảo đảm được chuyện đó.

Lam Lan nhìn không nổi hỏi y :

- Bọn em ở đây nghỉ ngơi, còn anh thì sao?

Tiểu Mã nói :

- Lão Bì là bạn của tôi, Tăng Trân Tăng Châu cũng đối xử rất tốt với tôi.

Lam Lan hỏi :

- Anh vẫn còn muốn đi tìm họ?

Tiểu Mã nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất nói :

- Tôi không muốn để họ ở đó ăn cỏ.

Lam Lan nói :

- Nhưng bọn em cũng cần anh.

Tiểu Mã nói :

- Hiện tại bọn cô không phải là người cần giúp đỡ nhất, ít nhất bọn cô có thể nghỉ ngơi ở đây. Huống gì, hiện giờ là lúc mọi người nên đi ngủ một giấc.

Lam Lan hỏi :

- Anh có thể không ngủ được sao?

Tiểu Mã nói :

- Tôi làm được.

Y không để Lam Lan mở miệng, vội vã nói tiếp :

- Có người bạn sắp nhảy vào đồng lửa, chỉ cần có thể nắm được y kéo một cái, bất kể muốn tôi ra sao cũng đều được cả.

Lam Lan hỏi :

- Đây cũng là quy củ của anh sao?

Tiểu Mã nói :

- Đúng vậy.

Lam Lan hỏi :

- Dù có kẻ đao vào cổ anh, anh cũng không phá hoại quy củ của mình?

Tiểu Mã nói :

- Đúng vậy.

Đặng lão bản bỗng lại xuất hiện, đưa bình rượu trên tay tới trước mặt

Tiểu Mã nói :

- Uống xong bình rượu này đi cũng còn kịp.

Tiểu Mã bật cười nói :

- Có phải người còn muốn làm ăn một chuyến chót với ta phải không?

Đặng lão bản nói :

- Cái này miễn phí.

Tiểu Mã hỏi :

- Người cũng có lúc mời khách sao?

Đặng lão bản nói :

- Tôi chỉ mời hạng người như ông.

Tiểu Mã hỏi :

- Hạng người nào như ta?

Đặng lão bản nói :

- Hạng người có quy củ, có quy củ của chính mình.

Y rót cho Tiểu Mã một ly rượu :

- Hạng người này dạo sau này ít đi nhiều lắm, vì vậy tôi cũng không sợ sẽ hay bị miễn phí.

Tiểu Mã cười lớn, nâng ly lên uống cạn nói :

- Tiếc là hôm nay người còn bị miễn phí thêm một lần nữa.

Đặng lão bản nói :

- Sao?

Tiểu Mã nói :

- Trời lặn ta sẽ về lại đây, dù có bò, cũng nhất định sẽ bò về.

Lam Lan cắn môi, ra chiều u oán hỏi :

- Về uống rượu miễn phí của y?

Tiểu Mã nhìn đăm đăm vào cô nói :

- Về làm chuyện tôi đã chịu làm giùm cô.

Thường Vô Y bỗng lạnh lùng hỏi :

- Nếu người chết thì sao?

Tiểu Mã nói :

- Chết càng tốt.

Lam Lan hỏi :

- Càng tốt?

Tiểu Mã nói :

- Sói có hung dữ lắm cũng không hung dữ bằng quỷ, tôi còn sống là người hung dữ, chết rồi nhất định sẽ là quỷ dữ.

Y mỉm cười nói tiếp :

- Nếu có con quỷ dữ bảo hộ các người qua núi, các người còn sợ gì nữa?

Lam Lan cũng muốn cười, mà cười không nổi.

Cô cũng rót cho Tiểu Mã một ly, nói :

- Anh có chắc sẽ tìm ra sào huyệt bọn sói vui trước khi trời lặn không?

Tiểu Mã nói :

- Đáng lý ra là không chắc, nhưng bây giờ tôi đã có người dẫn đường.

Lam Lan nhìn cô gái đang nằm trên mặt đất hỏi :

- Cô ta tìm được sào huyệt của mình?

Tiểu Mã nói :

- Tôi chắc chắn làm cho cô ta tỉnh lại được.

Thống khổ cũng làm cho người ta tỉnh táo.

Người còn sống, là còn thống khổ. Đây vốn là chuyện không cách nào tránh khỏi.

Nếu còn nhớ được câu này, người ta sẽ nhất định ráng sống thêm chút xíu, vui vẻ thêm chút xíu.

Bởi vì người ta sẽ dần dần phát hiện ra, chỉ có người nào chịu được thống khổ lúc y còn tỉnh táo, sinh mạng người đó mới có ý nghĩa, con người của y mới đáng được tôn kính.

Nước suối từ trên núi cao chảy xuống, Tiểu Mã đưa cô gái đang còn hôn mê vào giữa dòng nước lạnh lẽo trong vắt.

Cô ta bị thương thật không nhẹ.

Nước suối lạnh lẽo thấm nhập vào vết thương, nhất định sẽ làm cô đau đớn không chịu được.

Nhưng đau đớn sẽ làm cô tỉnh táo lại.

Ánh mặt trời sáng lạn, cô bỗng bắt đầu giãy giụa trong nước, như một con cá bỗng bị đầu mũi thương đâm vào, cá không biết la hét.

Nhưng cô la hét làm người ta không nghe.

Tiểu Mã đang nghe, và đang nhìn.

Trái tim của y không cứng rắn tí nào. Y làm như vậy, bởi vì y cảm thấy thể xác và linh hồn của cô gái này cần phải được rửa sạch một cái... không phải bằng nước, mà bằng đau đớn.

Cũng chính như vàng, nhất định phải luyện trong lửa mới thành ra thuần khiết. Cũng chính như phụng hoàng nhất định phải rửa lông cánh bằng lửa mới biến thành cang huy hoàng cang mỹ lệ.

La hét vùng vẫy rốt cuộc đã ngừng.

Cô đang yên lặng nằm nổi trên mặt nước. Đợi đến lúc cô mở mắt ra, cô lập tức nhìn thấy Tiểu Mã.

Cặp mắt của cô cũng đã tỉnh táo.

Tỉnh táo làm cặp mắt của cô cang mỹ lệ, mỹ lệ mà thuần khiết.

Trong cơn mê tủy, không chừng cô là yêu nữ, dâm nữ, lúc tỉnh táo, cô chỉ là một cô bé cô đơn không có ai để nương tựa.

Gặp Tiểu Mã cô bỗng lộ vẻ sợ hãi và xấu hổ.

Yêu nữ và dâm nữ không có những thứ biểu tình đó, dù thân hình đã hoàn toàn lộ liễu cũng không vậy.

Tiểu Mã bật cười, y bỗng nói :

- Tôi họ Mã, người ta gọi tôi là Tiểu Mã.

Cô gái nhìn y ra chiều kinh ngạc nói :

- Tôi không biết anh.

Tiểu Mã nói :

- Nhưng lúc này cô còn nhớ tôi mà, cô không nên quên nhanh quá như vậy.

Cô gái nhìn nhìn y, rồi nhìn nhìn mình.

Một người sực tỉnh từ cơn ác mộng ra, nhất định sẽ không quên cơn ác mộng mau quá như vậy.

... Trong cơn mộng, cô mới thật là cô? Hay là hiện tại?

Cô có vẻ không phân biệt rõ ràng lắm.

Cô đã ở trong cơn mộng quá lâu.

Tiểu Mã hiểu cảm giác của cô :

- Hiện tại có phải cô đã nhớ ra chưa? Có phải thấy sợ hãi lắm không?

Cô gái bỗng nhảy từ trong nước ra, chồm người lại Tiểu Mã, hình như cô muốn bóp vào cổ họng của y, móc cặp mắt của y ra.

Tiểu Mã chỉ có một cái cổ họng, một cặp mắt.

May mà y còn có hai bàn tay.

Y thò tay ra, lập tức chụp lấy mạch môn của cô, cả người cô lập tức mềm ra.

Tiểu Mã lấy quần áo của mình bọc cô lại, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Cô gái cắn chặt răng nói :

- Ta muốn giết ngươi, sớm muộn gì ta cũng giết ngươi.

Tiểu Mã nói :

- Tôi biết cô không hẳn là muốn giết tôi, bởi vì người cô hận nhất

không phải là tôi mà là chính cô.

Y đang cười, cười rất ôn nhu.

Nhưng những lời y nói như một cây kim đâm vào trong tim cô :

- Tôi cũng biết hiện tại nhất định cô đang hối hận, bởi vì cô làm những chuyện này, vốn để đi tìm khoái lạc, nhưng cô tìm ra chỉ là thống khổ và hối hận.

Y nhìn ra được nỗi thống khổ trên gương mặt cô, nhưng cây kim của y còn đâm sâu hơn :

- Lúc nào cô tỉnh táo, nhất định cô sẽ luôn luôn hận mình, vì vậy cô mới liều mạng đi ngược đãi mình. dày vò mình, trả thù mình, nhưng cô quên rằng, có làm vậy cũng không đi đến đâu.

Hiện tại cây kim của y đã đâm sâu vào, sâu vào chỗ cái nút thắt chặt trong lòng của cô.

Y có thể cảm thấy được.

Thân hình cô run rẩy, nước mắt cũng trào ra.

Một người không có thuốc nào chữa được, sẽ không biết rơi nước mắt.

Y nhẹ nhàng vuốt tóc cô :

- May mà cô còn quá trẻ, muốn làm lại cuộc đời, vẫn còn kịp.

Cô bỗng ngẩng mặt lên, đưa cặp mắt đắm lệ nhìn y, như một người chết đuối, bỗng gặp cái phao :

- Có thật là kịp không anh?

- Thật.

Nước suối đã trở lại trong vắt, những tia máu trong nước đã bị tan biến đi trong sóng nước, tuyệt không thể có tý máu tanh nào còn lưu tồn được trong suối, bởi vì nước vẫn cứ chảy mãi không thôi.

Bọn họ đi dọc theo suối vào trong rừng sâu.

- Đầu con suối là một cái hồ.

Cô gái nói :

- Bọn em gọi nó là Thái Dương hồ.

- Đây là nơi bọn cô tế thần Thái Dương?

Cô gái gật gật đầu.

- Mỗi sáng sớm, mặt trời vừa lên, tia sáng đầu tiên sẽ chiếu trên mặt nước hồ.

Ánh mắt của cô đượm đầy vẻ mộng ảo :

- Lúc đó, nước hồ hình như còn rực rỡ hơn cả mặt trời, bọn em ở trường nhảy vào hồ, giống như được mặt trời ôm vào lòng vậy!

Giọng nói của cô cũng đầy vẻ mộng ảo mỹ lệ, không có tý gì là dâm tà trong đó.

- Sau đó bọn em bèn bắt đầu tế lễ lúc mặt trời đang lên, cầu xin mặt

trời vĩnh viễn được tồn tại, vĩnh viễn đừng bỏ mình mà đi.

Tiểu Mã hỏi :

- Bọn cô tế lễ bằng gì?

Cô gái nói nhỏ nhẹ :

- Những ngày thường, bọn em dùng hoa, hoa hái ở trên núi cao.

- Chẳng nào mới là không phải những ngày thường?

- Ngày mười lăm mỗi tháng.

- Ngày đó bọn cô tế lễ bằng gì?

- Dùng bọn em.

Cô lại giải thích :

- Hôm đó, bọn em mỗi người sẽ phụng hiến mình lên thần thái dương.

Tiểu Mã còn chưa hiểu.

- Bọn cô phụng hiến làm sao?

- Bọn em chọn một người đàn ông cường tráng nhất, y tượng trưng cho thần thái dương, mỗi cô con gái đều phải phụng hiến tận tình cho y, cho đến lúc mặt trời xuống núi mới chấm dứt.

Cô chậm chậm nói tiếp :

- Sau đó, bọn em bèn để cho y chết ở đó dưới ánh tịch dương.

Cô nói giọng rất bình tĩnh, làm như đang nói chuyện bình thường trong nhà.

Tiểu Mã đang cảm thấy tỳ vị của mình co thắt lại. Y hỏi :

- Gã đàn ông đó cam nguyện chết?

Cô gái nói :

- Dĩ nhiên là cam nguyện! Trên đời này không có cái chết nào quang vinh, mỹ lệ bằng như vậy.

Giọng nói của cô bỗng trở thành bi thương :

- Chỉ tiếc là em không còn có cơ hội đó nữa.

- Cô?

- Hôm đó, đàn ông sẽ chọn một cô gái đẹp nhất làm nữ thần của họ.

- Sau đó, mỗi người đàn ông sẽ cùng cô ta... cùng cô ta...

Tiểu Mã nghĩ không ra câu nói diễn tả cho đúng.

- Mỗi người đàn ông đều nhất định sẽ đem hạt giống của mình gieo vào người cô ta.

Cô nói giùm y.

- Bởi vì hạt giống của đàn ông còn quý hơn cả máu, mỗi người sẽ đem hết những thứ trân quý trong người của mình ra phụng hiến, để cho cô ta đem tới thần thái dương.

Cô nói vẫn bằng cái giọng bình tĩnh đó, nhưng nắm tay của Tiểu Mã đang nắm chặt lại.

Y bỗng phát giác ra, có một người nào đó tà ác trong bọn đang thao túng bọn họ, lợi dụng những người trẻ tuổi vô tri và đầy ảo mộng này, dùng một lớp áo mỹ lệ sắc sảo khoác lên những chuyện cực kỳ tà ác.

Không những thân thể của bọn họ bị người này dày vò, tâm linh cũng bị đầu độc tổn thương.

Tiểu Mã nắm chặt hai nắm tay, y chỉ hận không được một quyền đấm cho cái mũi của người này lọt vào trong lỗ đít của hắn.

Cô gái đang tiếp tục nói :

- Hai ngày nữa là mười lăm rồi, tháng này đáng lý ra, mọi người đã chọn em làm nữ thần.

- Bây giờ thì sao?

- Bây giờ bọn họ đã đổi một người khác vào!

Hiển nhiên cô rất đau lòng :

- Bọn họ chọn một cô gái lạ mặt ở ngoài lạc vào!

- Vì vậy cô vừa giận, vừa đau lòng, bèn đi liều mạng ăn cỏ, muốn quên đi chuyện này cho xong.

Cô gái thừa nhận.

Tiểu Mã bật cười, cười lớn.

Cô gái kinh ngạc nhìn y :

- Tại sao anh lại cười?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì tôi cảm thấy thật buồn cười.

Cô gái hỏi :

- Chuyện gì buồn cười?

Tiểu Mã nói :

- Cô!

Cô gái hỏi :

- Em buồn cười lắm sao?

Tiểu Mã nói :

- Một người đáng lý ra là sẽ chắc chắn chết, bỗng không chết nữa, bất cứ ai cũng đều sung sướng muốn chết luôn, còn cô thì ngược lại rất đau lòng.

Y lắc đầu cười nói :

- Cả đời tôi thật chưa nghe chuyện gì buồn cười cho bằng.

Cô gái nói :

- Bởi vì anh không hiểu.

Tiểu Mã hỏi :

- Tôi không hiểu gì?

Cô gái nói :

- Anh không hiểu ý nghĩa của sinh mạng con người ra sao!
Tiểu Mã hỏi :
- Nếu cô chết một cách lẫm liệt như vậy, sinh mạng của cô sẽ có ý nghĩa lắm sao?
Cô gái thở ra nói :
- Đây vốn là chuyện rất huyền diệu, rất thần kỳ, em cũng không có cách gì giải thích cho anh hiểu.
Tiểu Mã hỏi :
- Cô biết có người giải thích được sao?
Cô gái nói :
- Có một người.
Ánh mắt cô lại sáng rực lên :
- Chỉ có một người, chỉ có ông ta mới dẫn giải cho anh được đến con đường vĩnh sinh!
Nắm tay của Tiểu Mã lại càng nắm chặt lại, bởi vì y phải khống chế cơn tức giận trong lòng.
Y hỏi dò :
- Người đó là ai?
Cô gái nói :
- Ông ta chính là sứ giả của thần Thái Dương, cũng là người chủ trì buổi tế lễ cho bọn em.
Tiểu Mã hỏi :
- Tôi gặp ông ta được không?
Cô gái hỏi lại :
- Anh muốn gặp ông ta?
Tiểu Mã nói :
- Muốn lắm!
Cô gái nói :
- Có phải anh cũng thành tâm muốn gia nhập với bọn em, làm con cháu thần Thái Dương?
Tiểu Mã nói :
- Ừ.
Cô gái nói :
- Vậy thì em sẽ đem anh lại đó gặp ông ta.
Tiểu Mã nhảy bật dậy, nói :
- Chúng ta đi ngay bây giờ đi.
Lúc này màn đêm vẫn còn chưa buông xuống, tịch dương còn đầy trời, rực rỡ như lửa.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 09

Hồ Thái Dương

Mỗi ngày lúc mặt trời lặn, tia nắng cuối cùng cũng chiếu trên mặt hồ đó.

- Lúc ấy bọn cô cũng té lể nữa sao?

- Ừ.

- Người chủ trì cuộc lễ cũng là cái vị sứ giả của thần Thái Dương?

- Thông thường là vậy.

Tiểu Mã nhìn nhìn nắm tay đang nắm chặt lại của mình, y lẩm bẫm :

- Tôi chỉ hy vọng hôm nay cũng không ngoại lệ.

Ánh tịch dương đầy trời, ánh tịch dương khắp mặt hồ.

Dưới ánh tà dương, mặt hồ phẳng lặng ấy vẫn như ngọn lửa đang bùng cháy lên.

Một chiếc thuyền con, chở đầy những hoa tươi, đủ các thức các dạng, những thứ hoa hái từ miền núi xa xôi đem về.

Bên hồ chỉ có một người đang đứng đó.

Một người như đúc bằng vàng, áo bào màu vàng, mũ màu vàng, gương mặt còn có mặc nạ bằng kim loại màu vàng.

Y đứng một mình dưới cả trời tịch dương, cả hồ tịch dương, xem ra thật là trang nghiêm, huy hoàng và cao quý.

Tiểu Mã đã nhìn thấy y.

Tiểu Mã đã lại đó, đem theo nắm quyền đầu của y lại, nhưng y không thấy cái trang nghiêm và cao quý của người này ở đâu.

Y chỉ thấy cái tà ác và vô sỉ của gã.

... Trên đời này có bao nhiêu chuyện tà ác và vô sỉ, được khoác lên tấm áo ngoài mỹ lệ và cao quý?

Tiểu Mã nắm chặt nắm tay xông lại :

- Người là sứ giả của thần Thái Dương?

Sứ giả gật gật đầu.

Tiểu Mã chỉ vào mũi của mình :

- Người biết ta là ai không?

Sứ giả lại gật gật đầu nói :

- Ta biết, ta đang chờ người lại.

Giọng nói của y tuyệt đối không có tí nhiệt tình gì của Thái Dương, nhưng lại đượm đầy my lực thật kỳ dị.

Y chậm chậm nói tiếp :

- Nếu người thành tâm theo ta, ta sẽ thu nhận người, hướng dẫn

người tới cõi vĩnh sinh cực lạc.

Tiểu Mã hỏi :

- Chết có phải là vĩnh sinh?

Sứ giả nói :

- Có lúc là vậy.

Tiểu Mã nói :

- Nếu vậy tại sao người không đi chết đi?

Người của y đã xông lại, quyền đầu của y đã đánh ra, đánh ngay trước mặt người đó.

Cho dù y biết cái mũi của người đó làm bằng kim loại, y cũng phải đâm cho nó một quyền trước dẹp lép cái đã rồi tính sau.

Y đã đánh bễ không biết bao nhiêu cái mũi rồi, y nhớ không xuể.

Y chỉ nhớ đánh ra một quyền như vậy, rất ít khi sẽ đánh trật... Dù có đánh không trúng mũi, ít nhất cũng đánh sưng mắt, đánh gãy vài cái răng.

Y đánh ra nắm quyền đó, chiêu thức không có gì là nguy dị, cũng chẳng có gì là huyền diệu.

Cái lợi hại của nắm quyền, chỉ nằm trong một chữ...

Nhanh!

Nhanh thật đáng sợ!

Nhanh đến mức độ người ta không cách nào né kịp, không cách nào đỡ kịp.

Nhanh không thể tưởng tượng.

Truy Phong Dao Đình Kỳ là một tay khoái đao có tiếng trong giang hồ, nghe nói thanh đao của y tùy lúc có thể chém cả một phòng đầy ruồi nhặng thành hai mảnh.

Có lần y cũng tính chém Tiểu Mã thành hai mảnh, chém từ cổ họng của Tiểu Mã chém ra.

Thanh đao của y đã gần tới cổ của Tiểu Mã.

Nhưng cần cổ của Tiểu Mã không bị chém đứt, bởi vì quyền đầu của Tiểu Mã đã tới mũi của y trước.

Nắm quyền của y dĩ nhiên là không sánh được với Tiểu Lý Phi Đao, Tiểu Lý Phi Đao vốn “xuất thủ nhất đao, lệ bất hư phát”.

Nhưng quyền của y cũng không cách xa bao nhiêu.

Nếu có người tính giùm cho y, nắm quyền của y đại khái cũng tới chín phần mười.

Có nghĩa là, y đâm ra một trăm quyền, tối đa chỉ trật có một quyền.

Không ngờ rằng, y đâm ra quyền này, lại trật ra ngoài.

Y vừa đâm ra, vị sứ giả thần Thái Dương đã giống như ngọn gió bay nhẹ ra ngoài.

Giữa trưa hôm nay, còn chưa quá nửa ngày, quyền đầu của y đã đánh hụt tới hai lần.

Đây thật là chuyện cả đời y chưa gặp phải bao giờ.

Y bỗng phát giác ra, cái vị sứ giả thần Thái Dương này khinh công thân pháp còn cao hơn cả sói quân tử.

Sứ giả đang nhìn y, bỗng nói :

- Người đánh hụt rồi.

Tiểu Mã nói :

- Lần này đánh hụt, còn có lần thứ hai.

Sứ giả hỏi :

- Người còn tính thử lại sao?

Tiểu Mã nói :

- Chỉ cần cái mũi của người còn nằm trên mặt, quyền đầu của ta còn nằm trên tay, chúng ta sẽ vĩnh viễn không xong chuyện!

Y đang chuẩn bị xông lại lần nữa.

Sứ giả lập tức la lớn lên :

- Chờ một chút!

Tiểu Mã hỏi :

- Chờ gì nữa?

Sứ giả nói :

- Chờ ta cho người xem người này đã.

Tiểu Mã hỏi :

- Người nào?

Sứ giả nói :

- Dĩ nhiên là một người rất đẹp, ta bảo đảm, người rất muốn gặp mặt cô ta.

Y nói rất có vẻ chắc ăn.

Tiểu Mã có vẻ bị y thuyết phục.

Sứ giả nói :

- Người gặp cô ta rồi, nếu còn muốn đánh dẹp mũi của ta, ta nhất định sẽ không hoàn thủ!

Tiểu Mã không tin, nhưng càng hiếu kỳ thêm, y nhin không nổi hỏi :

- Người này rốt cuộc là ai?

Sứ giả nói :

- Nói một cách đàng hoàng, hiện giờ cô ta không còn là người nữa.

Tiểu Mã hỏi :

- Không phải người thì là gì?

Sứ giả nói :

- Là nữ thần.

... Hôm đó, đàn ông cũng sẽ chọn một cô gái đẹp nhất trong bọn, làm

nữ thần của họ.

... Hiện tại bọn họ đi chọn một cô gái lạ mặt từ ngoài vào.

Nắm tay của Tiểu Mã đang thả tung ra, lại nắm chặt lại.

Trong lòng y bỗng nổi lên một thứ cảm giác không lành, y nhin không nổi hỏi :

- Cô ta ở đâu?

Sứ giả xoay mặt qua, chỉ vào chiếc thuyền hoa trên mặt hồ :

- Ở đó!

Ánh tịch dương sắp chìm xuống, tại khoảnh khắc đã chìm mà chưa chìm xuống đó, cũng chính là khoảnh khắc mỹ lệ quý giá nhất trong ngày.

Thuyền hoa phiêu đảng dưới ánh tà dương đầy mặt hồ, xem ra như một cảnh tượng tuyệt vời trong mộng.

Nhưng giấc mộng tuyệt vời ấy bỗng dưng đã biến thành ác mộng.

Trong chiếc thuyền đầy những hoa tươi đó, đã có người đang từ từ đứng lên.

Một người con gái.

Một người con gái đẹp trần trướng.

Mái tóc dài của cô xỏa tung mềm mại như tơ, tấm thân trắng ngần của cô cũng mềm mại như tơ.

Bộ ngực của cô nhỏ nhắn nhô cao, eo lưng của cô nhỏ, cặp đùi cô thẳng tắp.

Đây chính là người đàn bà trong mộng của đàn ông, một người đàn bà chỉ tìm được trong giấc mộng.

Nhưng đối với Tiểu Mã, cơn mộng ấy là một cơn ác mộng.

Có bao nhiêu chuyện cũ vừa chua cay vừa mặn nồng?

Có bao nhiêu ký ức vĩnh viễn không bao giờ quên?

Có bao nhiêu ngày sung sướng bên nhau?

Có bao nhiêu lúc tịch mịch?

Y trụy lạc hoang đường vì ai?

... Tiểu Lâm.

Y bị thương thống khổ vì ai?

... Tiểu Lâm.

Y lưu lạc phương trời, vì đang đi tìm ai?

... Tiểu Lâm.

Tiểu Lâm đang ở đâu?

... Tiểu Lâm ở ngay nơi đây.

Cô gái vừa đứng dậy trong chiếc thuyền hoa, cô gái đang sắp đem mình phụng hiến cho thần Thái Dương đó, chính là Tiểu Lâm, người y đã ngày đêm tưởng nhớ, không cách nào quên được.

Bàn tay của Tiểu Mã lạnh giá, toàn thân của y lạnh giá.
Giờ này phút này, trong lòng y đang phần nộ, hay bi thương, hay thống khổ?
Không phải là thứ nào cả.
Giờ này phút này, trong lòng y đang là một khoảng trống không. Linh hồn của y, xương máu của y, hình như thành linh bỗng bị rút đi đâu mất.
Chỉ có những người đã từng bị thống khổ dày vò qua rồi mới có thể hiểu rõ được cảm giác của y bây giờ.
Còn Tiểu Lâm thì sao?
Hình như cô đã mất đi hoàn toàn cảm giác.
Cô đang đứng như si như ngốc trên chiếc thuyền, như si như ngốc trong đám hoa tươi, linh hồn của cô, xương máu của cô, hình như cũng bị rút đi biệt tăm.
Đã bị rút đi biệt tăm từ lâu lắm rồi.
Cô đang nhìn Tiểu Mã, nhưng cô hoàn toàn không nhận ra người này là ai.
Tiểu Mã bỗng gào lớn lên, dùng hết sức lực gào lớn lên.
Cô không nghe thấy gì cả.
Cô không còn là chính mình, cô đã hiến dâng mình cho thần Thái Dương.
Tiểu Mã xông lại, nhảy xuống hồ.
Không có ai cản trở y.
Thuyền hoa đang ở giữa hồ, y dùng tận sức lực bơi lại, nhưng thuyền hoa đang từ từ trôi về hướng khác.
Y bơi lại, thuyền hoa đã đi xa.
Chiếc thuyền hoa ấy chính như một đóa hoa trong mộng, một mảnh sương mù trong gió, một mảnh trăng trong nước. Y thấy được, nhưng vĩnh viễn không bao giờ bắt được.
Tịch dương đã chìm xuống.
Màn đêm đen tối, không biết lúc nào, đã bao trùm vạn vật. Núi non, nước hồ, đều chìm vào trong bóng tối.
Gã sứ giả thần Thái Dương lúc này còn đang sáng chói trước ánh tà dương, bây giờ đã biến thành một cái bóng đen ngòm.
Nhưng y vẫn còn ở đó, vẫn còn đứng bên bờ hồ, lạnh lùng nhìn Tiểu Mã đang vùng vẫy trong hồ, vừa bơi rượt theo, vừa la hét.
Chỉ tiếc là tiếng la hét của y không có ai trả lời, y đang rượt theo hình

như là một ảo ảnh nào đó không thể nào bắt được.
Đêm càng khuya, bóng tối càng dày đặc.
Nước hồ lạnh buốt.
Y bỗng cảm thấy trong lòng một trận đau đớn, thấm nhập vào tứ chi,
vào trong xương tủy.
Người y chìm xuống, chìm sâu vào nước hồ buốt giá.

Không còn nước đâu, chỉ có lửa.
Ngọn lửa đang cháy hừng hực.
Ngọn lửa thiêu đốt không ngớt, làm người ta hầu như mở mắt không
ra.
Nhưng Tiểu Mã rút cuộc cũng mở được mắt ra.
Trong ngọn lửa hình như cũng có một bóng người, ngọn lửa tựa như
bông hoa, người đang đứng trong hoa.
- Tiểu Lâm, Tiểu Lâm.
Y tính chồm lại, chồm lại ngọn lửa.
... Thiêu thân tại sao cứ xông vào ánh lửa? Có phải chúng ngu xuẩn?
Hay chúng thà chết cũng phải đi tìm ánh sáng?
Y muốn chồm lại, nhưng y chẳng động đậy được tí nào, toàn thân tay
chân của y, không chỗ nào có thể động đậy được.
May mà y còn thấy được, còn nghe được.

Người đầu tiên y thấy là lão Bì.
Lão Bì đứng bên cạnh đồng lửa, nhìn y cười hì hì.
Cũng không biết có phải vì ngọn lửa lập lòe, hay vì mắt của y bị hoa
lên, lão Bì của hiện tại, xem ra không giống lão Bì y đã biết lúc trước.
Lão Bì lúc trước tuy da mặt có dày một tí, tuy có vô lại một tí, xem ra
còn là một người, cao lớn hiên ngang, tướng mạo đường đường.
... Một người trông không ra dáng một con người, làm sao có thể
giữa phố đông người mạo xưng thành Thần Quyền Tiểu Gia Cát, làm
sao ra ngoài đường ăn uống rượu mỡ, lửa gạt đùa cợt?
Nhưng lão Bì bây giờ lại biến ra thành bảy phần như điên khùng, ba
phần như si ngốc.
Lão Bì lúc trước rất giảng cứu y phục, tại cái xã hội chỉ biết trọng mũ
áo không trọng người đó, muốn làm một người bịp bợm không thể
không có vài bộ y phục bảnh bao.

Nhưng hiện tại, y chỉ mặc có cái quần đùi.

Tiểu Mã nhìn y, trong lòng đang nghĩ đến một chuyện... dám cho gã đó một quyền vào mũi.

Chỉ tiếc là nắm tay của y không nắm chặt lại được.

Lão Bì bỗng nhìn y cười hì hì hỏi :

- Người xem ta thế nào?

Tiểu Mã chỉ có thể nói được một tiếng :

- Hừ.

Lão Bì nói :

- Nhưng ta lại cảm thấy khoan khoái cực kỳ, ta trước giờ thật chưa bao giờ khoan khoái như vậy.

Y cười như một người si ngốc :

- Đến nơi này, ta mới biết những ngày trước đây sống sao mà uổng phí quá.

Tiểu Mã nói :

- Bò đi đâu khuất mắt đi.

Lão Bì nói :

- Người nói ta bò, ta bò đây.

Quả thật y lăn ra đất, bò đi chỗ khác.

Nhìn y bò lăn ra trên mặt đất, Tiểu Mã thật cảm thấy không có mùi vị gì.

Bất kể ra sao, người này cũng là bạn của y, hiện tại người này còn có thể được coi là một người nữa không?

Nghĩ đến Tiểu Lâm, nghĩ đến chuyện cô sắp bị đây, Tiểu Mã lại càng đau lòng.

Y không rơi nước mắt, cũng không gào thét, bởi vì y phát hiện ra, gã sứ giả thần Thái Dương đang lạnh lùng nhìn y, gã đang nói :

- Hiện giờ người có hai con đường để đi.

Tiểu Mã chỉ còn nước lắng nghe.

Sứ giả nói :

- Nếu người thật lòng theo ta, hiện tại vẫn còn kịp; nếu người chỉ muốn chết, cũng rất dễ dàng thôi.

Tiểu Mã thật tình muốn chết.

Y chẳng cứu được lão Bì, cũng chẳng cứu được Tiểu Lâm, y hận không thể nhảy vào trong đồng lửa, để toàn thân xương cốt máu thịt của mình cháy thành tro bụi.

Nhưng y nhớ lại lời của Đinh Hỷ nói.

Đinh Hỷ là người bạn rất thân của y, cũng là huynh đệ của y, Đinh Hỷ trước giờ vẫn được người ta gọi là Đinh Hỷ thông minh.

Đinh Hỷ nói với y :

- Chết, không phải là một cách để giải quyết vấn đề, chỉ có bọn hèn nhát mới chết để giải thoát. Chỉ cần chú còn sống đó, chỉ cần chú có đủ quyết tâm, có đủ dũng khí, bất cứ chuyện gì gian khổ tới đâu, cũng nhất định có cách giải quyết.

Trong ngọn lửa hình như có gương mặt tươi cười của Đinh Hỷ, nụ cười làm cho người ta thích, và còn cười thật kiên cường thật dũng cảm.

Tiểu Mã bỗng nói :

- Tôi không muốn chết.

Sứ giả nói :

- Vậy thì ngươi phải hiểu rõ một điều.

Tiểu Mã đang lắng nghe.

Sứ giả nói :

-Hiện tại cái mạng của ngươi đã là của ta.

Tiểu Mã nói :

- Tôi hiểu.

Sứ giả hỏi :

- Ngươi chuẩn bị lấy gì để đổi cái mạng của ngươi?

Tiểu Mã hỏi :

- Ông muốn gì?

Sứ giả nói :

- Lam Lan.

Tiểu Mã bất ngờ quá, y hỏi :

- Ông muốn cô ta?

Sứ giả nói :

- Rất muốn.

Tiểu Mã hỏi :

- Ông không muốn người ngồi trong kiệu sao?

Sứ giả nói :

- Rất muốn.

Trái tim của Tiểu Mã chìm xuống.

Y không phải là người không thông minh lắm, dĩ nhiên y đã hiểu ý của sứ giả :

- Ông muốn tôi đem cô ta lại đổi lấy Tiểu Lâm?

Sứ giả không phủ nhận :

- Bạn bè của ngươi đang nằm trong tay ta, bọn họ nhất định không chạy đâu được.

Tiểu Mã chưa đáp ứng.

Y không dám bằng lòng nhanh quá, y sợ đối phương nghi ngờ.

Một hồi thật lâu, y mới hỏi dò ý :

- Ông muốn tôi làm chuyện cho ông, dĩ nhiên ông phải thả tôi ra?
Sứ giả nói :
- Dĩ nhiên.
Trái tim của Tiểu Mã đập mạnh lên :
- Ông tin được tôi sao?
Sứ giả nói :
- Ta tin được.
Trái tim của Tiểu Mã lại càng đập mạnh lên :
- Ông cho tôi là người tùy thời tùy lúc có thể bán đứng bạn bè?
Sứ giả nói :
- Ta biết người không phải vậy, nhưng bọn họ chẳng phải là bạn bè của người, nhưng lão Bì là bạn của người, còn có Tiểu Lâm.
Trái tim của Tiểu Mã lại chìm xuống.
Sứ giả nói :
- Vì vậy, chỉ cần người đáp ứng, ta sẽ lập tức thả người ra, sau mười lăm ngày, nếu người không đem bọn họ lại đây, Tiểu Lâm của người sẽ...
Y nói không hết câu, y chẳng cần phải nói hết câu.
Tiểu Mã lại càng không muốn nghe tiếp, y bỗng hỏi :
- Tôi chỉ có một điểm nghĩ không ra.
Sứ giả nói :
- Người thử hỏi xem.
Tiểu Mã nói :
- Người các người hận nhất vốn là tôi thì phải.
Sứ giả cũng không phủ nhận.
Tiểu Mã nói :
- Người trong kiệu chỉ bắt quá là một người qua đường lạ mặt, không những vậy, còn bị bệnh nặng.
Sứ giả nói :
- Ừ.
Tiểu Mã hỏi :
- Hiện tại, các người thà vì y mà thả cho ta ra, y đối với các người quan trọng ra sao?
Sứ giả trả lời rất gọn ghẽ :
- Y rất có giá trị.
Tiểu Mã hỏi :
- Bao nhiêu tiền?
Sứ giả nói :
- Nhiều đến độ người nằm mộng cũng nghĩ không tới.
Tiểu Mã không nói gì nữa.

Y chỉ muốn mua.

Y thấy lão Bì đang bò lại, đang tính hôn lên bàn chân sứ giả.

Y nghĩ không ra, làm sao một người lại có thể thay đổi đáng sợ như thế chỉ trong có khoảng thời gian một ngày.

Sứ giả nói :

- Người phải nên cảm kích ta, ta không để cho người ăn cỏ, nhưng ta đã cho người uống một thứ thuốc khác!

Ngón tay của Tiểu Mã lạnh buốt, y nhìn không nổi hỏi :

- Thuốc gì?

Sứ giả nói :

- Dĩ nhiên là thuốc độc.

Tiểu Mã nói :

- Thuốc độc cũng có nhiều loại.

Sứ giả hững hờ nói :

- Sau mười lăm ngày, nếu người còn chưa đem người lại, người sẽ biết đó là thứ thuốc độc gì.

Mười ba tháng chín, đêm.

Đêm đã khuya lắm, có sương mù.

Trong song cửa của khách sạn Thái Bình còn ánh đèn, từ trong sương mù nhìn thấu qua, ánh đèn mờ lung như ánh trăng.

Trong nhà không có ai khác, bàn toán của y đang gõ lóc cóc, đây chính là lúc sung sướng nhất trong ngày của y.

Y làm ăn trước giờ chưa bao giờ bị mất vốn.

Tiểu Mã xông vào, lớn tiếng hỏi :

- Người đâu hết rồi?

Đặng lão bản không buồn ngẩng đầu lên, y hỏi :

- Người nào?

Tiểu Mã nói :

- Những người bạn của ta.

Đặng lão bản nói :

- Những người đó đã đi hết rồi.

Tiểu Mã hỏi :

- Đi lúc nào?

Đặng lão bản nói :

- Dĩ nhiên là lúc đã tính tiền xong, đi đã lâu lắm rồi, bọn họ muốn đi gấp.

Tiểu Mã ngăn người ra.

Y không tính bán đứng người bạn nào cả, y trở về tìm họ, bởi vì hiện tại là lúc y cần bạn bè nhất.

Đặng lão bản rút cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn y một cái, hỏi :

- Ông không tính tìm theo bọn họ sao?

Tiểu Mã nói :

- Người có biết bọn họ đi đường nào không?

Đặng lão bản nói :

- Không biết.

Y đóng cuốn sổ lại, thở ra một hơi, hững hờ nói tiếp :

- Tôi chỉ biết có một điều, bọn họ đi đường nào, cũng đều là đường chết, vì vậy dù ông có theo kịp bọn họ cũng thế thôi.

Tiểu Mã trừng mắt nhìn Đặng lão bản, y bỗng xuất thủ... chụp ngay lấy cổ áo của gã, xách lên ngồi trên quày.

Gương mặt của Đặng lão bản trắng bệch ra, y cười gượng gạo nói :

- Tôi nói thật đấy chứ.

Tiểu Mã biết y nói thật, bởi vì y nói thật, Tiểu Mã mới khó nuốt trôi.

Bởi vì y không còn cách nào đối mình được nữa.

Y không thể bán đứng bạn bè, mà cũng không thể để mặc Tiểu Lâm.

Không ai giải quyết dùm cho y cái vấn đề nan giải này, cũng không ai giúp đỡ y được gì.

Hiện tại, dù y có đuổi kịp bọn họ, cũng không ích lợi gì.

Đặng lão bản nhìn nét mặt của y, mở miệng hỏi dò :

- Tôi biết ông lại gặp chuyện gì rắc rối, không những vậy, nhất định còn rắc rối không ít.

Gương mặt của Tiểu mã trắng bệch ra thê thảm.

Đặng lão bản lập tức nói luôn :

- Chúng ta coi như cũng là bạn bè, tôi cũng muốn giúp đỡ ông tí nào, chỉ tiếc nơi đây là Lang Sơn, người nào gặp phải rắc rối ở đây, nhất định không có ai giúp y giải quyết được điều gì.

Tiểu Mã bỗng nói :

- Không chừng còn có một người.

Đặng lão bản hỏi :

- Ai?

Tiểu Mã nói :

- Vua Lang Sơn.

Đặng lão bản gượng gượng làm mặt cười, nói :

- Chỉ cần một câu nói của Châu Ngũ thái gia, dĩ nhiên vấn đề gì cũng giải quyết được, chỉ tiếc là...

Tiểu Mã hỏi :

- Chỉ tiếc là ta tìm không ra ông ta?

Đặng lão bản thở ra :

- Không những ông tìm không ra, thật chẳng ai tìm ra ông ta.

Tiểu Mã nói :

- Ta biết nhất định có một người.

Đặng lão bản hỏi :

- Ai?

Tiểu Mã nói :

- Người!

Đặng lão bản mặt mũi xanh lè, nói :

- Không phải tôi, thật tình không...

Tiểu Mã nói :

- Người đem ta lại, ta nhất định sẽ không hại người, Châu Ngũ cũng nhất định không trách gì người, bởi vì ta chỉ bắt quá đem lễ vật lại thôi.

Đặng lão bản hỏi :

- Đem lễ vật lại? Đem lễ vật gì?

Tiểu Mã nói :

- Đem song quyền đầu của ta lại!

Y nắm chặt nắm tay lại đưa tới trước mũi Đặng lão bản :

- Còn không ta sẽ tặng cho người nắm tay này!

Đặng lão bản chẳng tránh né gì cả, y còn ưỡn ngực ra nói :

- Dù ông có đánh chết tôi, tôi cũng không có cách nào đem ông lại được.

Tiểu Mã nói :

- Ta không tính đánh chết người, người chết không biết đưa đường, người không có mũi thì vẫn đưa đường được như ai.

Chóp mũi của Đặng lão bản đã rướm mồ hôi. Y làm mặt khổ sở nói :

- Người không có mũi cũng tìm không ra được lão nhân gia!

- Nếu cặp mắt cũng thiếu đi mất một con thì sao?

Đặng lão bản nói :

- Thì... thì...

Tiểu Mã nói :

- Không chừng cũng chẳng có gì là hay ho, nhưng trên người đàn ông, có thứ nhất định không thiếu được.

Đặng lão bản chảy mồ hôi ra đầy mặt, y thốt không ra được một tiếng.

Dĩ nhiên y biết cái thứ không thể thiếu được trên người của đàn ông là cái thứ gì, người đàn ông nào cũng biết.

Tiểu Mã nói :

- Hiện tại, người đã nhớ ra ông ta ở đâu chưa?

Đặng lão bản ấp úng nói :

- Nhớ chút chút, hình như chút chút, ông phải cho tôi tí thì giờ từ từ nghĩ lại.

Tiểu Mã hỏi :

- Người muốn bao lâu?

Đặng lão bản còn chưa kịp mở miệng, ngoài cửa đã có người lạnh lùng nói :

- Dù người để cho hấn nghĩ tới ba năm, hấn cũng nghĩ không ra.

Người nói câu đó là một mục đàn bà, mục đàn bà có đôi chân vô cùng to lớn!

Ai cũng có chân.

Đàn bà cũng là người, dĩ nhiên cũng có chân. Người có chân dễ coi, người có chân khó coi, người có chân như bạch ngọc chạm thành, người có chân như hai que củi sần sùi.

Cặp chân của người đàn bà này lại giống như hai chiếc thuyền nhỏ, bỏ giày ra, dù không đưa người ta qua sông được, ít nhất cũng làm được cái đồ cho trẻ con đánh đu.

Nếu chưa thấy qua một người đàn bà như vậy, bảo đảm ngay cả nằm mộng cũng nghĩ không ra trên đời này còn có cặp chân vĩ đại như vậy, mà cặp chân ấy lại thuộc về một người đàn bà.

Hiện tại Tiểu Mã cũng đã thấy qua, thấy xong rồi, còn cơ hồ không tin được cho lắm.

Người đàn bà này dĩ nhiên là Liễu Kim Liên.

Liễu Kim Liên không những chân to, miệng cũng không nhỏ, lúc mục nhìn Tiểu Mã, hình như tùy thời tùy lúc đều có thể nuốt chửng y vào trong bụng.

Tiểu Mã chỉ muốn mửa ra.

Liễu Kim Liên nhìn nhìn y từ trên xuống dưới một hồi, mới nói tiếp :

- Người muốn tìm Châu Ngũ thái gia, chỉ có một người có thể đem người lại.

Tiểu Mã lập tức hỏi :

- Ai?

Liễu Kim Liên đưa ngón tay như trái chuối, chỉ vào một thứ gì đó như là một đồng thịt, mà cũng như là cái mũi, nói :

- Là ta.

Tiểu Mã thở ra trong bụng, y còn nhin không nổi ráng hỏi một câu :

- Người có chịu đem ta lại đó không?

Liễu Kim Liên nói :

- Chỉ cần người đáp ứng ta một chuyện.

Tiểu Mã hỏi :

- Chuyện gì?

Liều Kim Liên nói :

- Các người giết mất Chương Trường Thoái, người phải đền lại cho ta một ông chồng.

Tiểu Mã xách Đặng lão bản lên, nói :

- Gã này không những biết ăn nói, mà còn biết kiếm tiền, làm chồng người quả thật không có gì hay hơn cho bằng.

Y còn nói chưa xong câu, Đặng lão bản đã lắc đầu quầy quậy nói :

- Tôi không xong, tôi là...

Tiểu Mã cũng chẳng để y nói xong câu, thuận tay lấy một tấm giẻ lau bàn, nhét ngay vào miệng y, nói :

- Ta đem y giao cho người làm chồng, người xem được quá không?

Liều Kim Liên nói :

- Không được.

Tiểu Mã hỏi :

- Người còn muốn đàn ông hạng nào nữa?

Liều Kim Liên nói :

- Người ta muốn là người!

Câu nói ấy vừa thốt ra xong, mụ ta đã nhảy chồm lại Tiểu mã, giống y như một hòn núi nhỏ đang đè xuống vậy.

Nhưng thân pháp của mụ ta lại rất nhẹ nhàng, hai chân vừa đưa ra, lại trông giống như chim ưng đang vỗ lấy gà con.

May mà Tiểu Mã không phải là gà con.

Quyền đầu của Tiểu Mã đã đâm ra như điện xẹt, nhắm vào cái thứ vừa giống một đồng thịt, mà cũng giống như cái mũi đâm tới.

Bất kể cái thứ đó là thứ gì, chỉ cần bị Tiểu Mã đâm vào, cũng đều sẽ chịu không nổi.

Chỉ tiếc là Tiểu Mã quên mất một điều.

Y quên mất Liều Kim Liên không những có một đôi chân khổng lồ, mụ ta còn có một cái miệng khổng lồ... so với nắm tay của y còn có bề lớn hơn nhiều.

Y vừa đâm quyền ra, Liều Kim Liên đã há hốc mồm chờ sẵn.

Nắm tay của y đánh thẳng vào miệng của Liều Kim Liên.

Tiểu Mã có biệt hiệu là Tiểu Mã Phấn Nộ.

Tiểu Mã mà phấn nộ dĩ nhiên là hay đánh nhau, vì đủ các thứ nguyên do, đánh nhau với đủ các hạng người.

Vì vậy, chiêu thức kỳ quái nào của các môn các phái, y đều đã thấy qua.

Nhưng y không ngờ tới cái chiêu này của Liều Kim Liên.

Y chỉ cảm thấy nắm tay của mình như đánh vào trong một đồng bùn

nóng hổi.

Càng nguy hơn là, trong đồng bùn ấy còn có hai hàm răng lởm chởm, lập tức cắn ngay vào trong mạch môn của y.

Tiếp theo đó, người của y đã bị ôm chặt, ôm chặt cứng ngắt.

Y đã thấy thở không ra hơi.

Hiện tại y mới chân chính hiểu ra, chuyện gì còn đáng sợ hơn so với cái chết.

Bị một người đàn bà như Liễu Kim Liên ôm phải, so với chết còn đáng sợ hơn gấp ba lần.

Nếu mà bị mụ ta bức bách phải làm chồng, tình cảnh ấy quả thật càng làm cho người ta ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Chỉ tiếc là hiện tại, ngay cả chết còn không chết được.

Nếu một người đang ngoạm một nắm tay trong miệng, người đó có còn cười được hay không?

Liễu Kim Liên cười được.

Giọng cười của mụ ta thật có thể làm người ta mửa hết những đồ đã ăn trong bụng ba tháng trời ra.

Bàn tay của mụ ta còn đang mò mẫm.

Đầu của Tiểu Mã đang nằm kẹt trong bộ ngực đồ sộ của mụ, tuy y không nhìn thấy gì, nhưng y cũng cảm thấy được mụ ta đang bồng mình vào trong một gian phòng.

Gian phòng đó có một chiếc giường lớn nhất.

Vào trong gian phòng đó rồi, sẽ phát sinh ra chuyện gì? Không chừng cũng có rất nhiều người có thể tưởng tượng ra được.

May mà lần này, không có chuyện gì xảy ra, bởi vì vừa bước vào gian phòng đó, Liễu Kim Liên bỗng ngã lăn ra.

Bỗng ngã lăn ra như một hòn núi sập xuống vậy.

Máu tươi bắn ra như mũi tên từ động mạch lớn sau cổ, phun tung tóe vào tường.

Mụ ta còn tính chồm lại, trước ngực lại ăn thêm một nhát đao.

Nhát đao đó càng hung hãn, càng nặng nề.

Bàn tay của Tiểu Mã không thể động đậy, trong tay y cũng không có đao.

Ai giết mụ ta?

- Tôi đấy.

Có người đang cầm trong tay cây đao.

Cây đao cắt thịt.

Có thể dùng một con dao cắt thịt giết chết Liễu Kim Liên, người đó là một hạng người như thế nào?

Dĩ nhiên là hạng người không để cho Liễu Kim Liên biết mà đề

phòng, là hạng người không để cho ai cảm thấy mình bị nguy hiểm, hạng người làm ăn.

Lưỡi đao còn vấy máu.

Đao đang nằm trên tay Đặng lão bản.

Tiểu Mã thấy cây đao trước, rồi mới thấy bàn tay của Đặng lão bản.

Y đã thấy Đặng lão bản không biết bao nhiêu lần, mỗi lần đều chỉ chú ý đến gương mặt cười càu tào của y.

Đây là lần đầu tiên y chú ý đến bàn tay của Đặng lão bản, bàn tay có bảy ngón.

Nắm ngón tay nắm chặt lấy chuôi đao, hai ngón còn lại chỉ ra hai bên.

Tiểu mã thở phào một hơi thật dài :

- Thì ra là ông!

Đặng lão bản nói :

- Chính là tôi đây.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 10

Vua của Lang Sơn

Mười ba tháng chín, sau canh tư. Sương mù dày đặc.

Tiểu Mã và Đặng lão bản vai kề vai bước trong sương mù dày đặc, không rời nhau nửa bước.

Y thật tình không dám ly khai người này đến nửa bước, cái người làm ăn rất hiểu chuyện làm ăn này thật tình quá nguy bí nan trắc, không biết đâu mà lường.

Người mở miệng ra trước là Đặng lão bản :

- Ông có biết bình sinh tôi bị xui nhất chuyện gì không?

Tiểu Mã nói :

- Có phải là đã quen biết bà già đó?

Đặng lão bản thở ra nói :

- Chỉ bất quá, bình sinh tôi hên nhất, cũng là quen biết với bà ta.

Tiểu Mã nói :

- Sao?

Đặng lão bản nói :

- Nếu không phải nhờ bà ta, tôi chỉ có thể coi như đang làm ăn dưới mười tám tầng địa ngục.

Tiểu Mã nói :

- Vì vậy ông nhất định phải trả ơn bà ta?

Đặng lão bản nói :

- Vì vậy bây giờ ông còn sống nhăn ra đây.

Như nếu quả thật đã làm ông chồng của hạng đàn bà như Liễu Kim Liên, trừ chuyện đục đầu tự tử ra, còn làm gì được hơn nữa?

Tiểu Mã tuy trong lòng cảm kích muốn chết đi được, ngoài miệng ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không chịu nói ra.

Y chỉ hỏi :

- Hiện tại mình đang đi đâu đây?

Đặng lão bản nói :

- Chuyện đó còn tùy vào ông.

Tiểu Mã hỏi :

- Tùy vào tôi?

Đặng lão bản nói :

- Ông đi đúng đường, đây chỉ là con đường sống duy nhất trên Lang Sơn.

Tiểu Mã hỏi :

- Còn nếu đi sai đường?

Đặng lão bản nói :

- Thì tôi và ông sẽ bị đẩy vào mười tám tầng địa ngục, muôn kiếp không ngoi đầu lên được.

Tiểu Mã dĩ nhiên là hiểu rõ ý của y, nhưng còn nhịn không nổi muốn hỏi :

- Trừ Diêm Vương ra, còn ai có thể cho chúng ta vào mười tám tầng địa ngục?

Đặng lão bản nói :

- Còn có một Vương nữa.

Y nói đã rõ ràng lắm, nhưng Tiểu Mã còn phải đánh vắn cho ra được mới thôi :

- Còn có Vương gì nữa?

- Lang Sơn Chi Vương.

Giọng nói của Đặng lão bản đầy vẻ tôn kính :

- Trên Lang Sơn, quyền lực của ông ta còn to lớn hơn cả Diêm vương nhiều.

Mỗi con đường đều có chỗ tận đầu, bọn họ đã lên đến đỉnh núi.

Mây mù đang phẳng phất quanh chân, ngẩng đầu lên là trời xanh,

mặt trời đang từ phương đông ló lên, ánh dương quang rạng cả bầu trời.

Trái tim của Tiểu Mã thót lại :

- Hôm nay là mười mấy?

Đặng lão bản nói :

- Mười bốn.

Tiểu Mã ngẩng mặt lên :

- Phía trước là đâu vậy?

Đặng lão bản nói :

- Phía trước là hoàng cung của Lang Sơn Chi Vương.

Tiểu Mã đã hoàn toàn tín nhiệm người này, nhưng y nhìn nhìn, nơi đây chẳng giống tí nào là hoàng cung.

Trên đỉnh núi vậy mà có hoa.

Những bụi hoa nho nhỏ không biết tên, nở trên một hàng giậu, sau hàng giậu thấp thoáng có một gian nhà bằng gỗ.

Một lão già đầu tóc bạc phơ chân đi khập khiễng, đang khòm lưng, chầm chậm quét hoa rơi trên con đường đá.

Hiện tại đã đến mùa hoa rụng, con đường thoai thoải đã đầy những đóa hoa rơi rụng lả tả. Bọn họ đạp trên đám hoa rụng bước tới, Đặng lão bản từ xa đã ngừng bước lại, nói :

- Tôi chỉ đem ông được tới đây thôi.

Tiểu Mã nói :

- Đến nơi đây, tôi có nhất định sẽ được gặp ông ta không?

Đặng lão bản nói :

- Không nhất định.

Y cười gượng lên một tiếng, nói :

- Trên thế gian này vốn không có chuyện gì là chắc chắn sẽ nhất định làm được, tôi đã tận sức mình, ông có thấy được ông ta hay không, hoàn toàn nhờ vào chính ở ông thôi.

Tiểu Mã cũng gượng cười nói :

- Tôi hiểu, nếu tôi không gặp ông ta, nơi đây sẽ là mồ chôn xác của tôi.

Gió thổi qua mang theo đầy mùi lá khô, và hoa thơm thoang thoảng, dưới bầu trời bao la, núi non xanh ngát một màu.

Một người chết ở nơi đây, cũng xem như đã chết đúng nơi rồi.

Nhưng Tiểu Lâm thì sao?

Đặng lão bản nhìn gương mặt của y, bỗng hạ giọng nói :

- Tôi còn có thể tiết lộ chút bí mật với ông.

Tiểu Mã đang lắng tai nghe.

Đặng lão bản nói :

- Muốn gặp Châu Ngũ thái gia, đối với lão già quét hoa rụng kia, phải đặc biệt tôn kính.

Tiểu Mã không nói gì cả, y thò tay ra, dùng sức bóp mạnh vào tay của Đặng lão bản.

Bàn tay có bảy ngón đó, ngón tay rất lạnh lẽo.

Đặng lão bản nói :

- Chúc ông được thuận lợi.

Tiểu Mã nói :

- Chúc ông làm ăn phát đạt.

Lão già quét hoa đang khom lưng lại quét, trước sau vẫn không ngẩng đầu lên.

Tiểu Mã bước nhanh lại, khom người thi lễ nói :

- Tôi họ Mã. Tôi đặc biệt lại đây cầu kiến Ngũ thái gia.

Lão già quét hoa không nghe thấy gì.

Tiểu Mã nói :

- Tôi lại đây không có ác ý gì, tôi lại đây đưa lễ vật.

Lão già quét hoa vẫn còn chưa ngẩng đầu lên, lão bỗng nói :

- Quý xuống nói chuyện, rồi bỏ vào.

Tiểu Mã không hề quên lời dặn dò của Đặng lão bản, y đã đối xử rất cung kính với lão già.

Hiện tại y không còn nhịn nổi :

- Ông nói ai quý xuống?

Lão già nói :

- Nói người.

Tiểu Mã bỗng rống lên :

- Phóng thí con mẹ người!

Y đã chuẩn bị bất kể mọi thứ, xông đại vào.

Nắm tay của y đã nắm chặt lại.

Nào ngờ lão già quét hoa ngược lại bỗng cười lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn y, cặp mắt lơ lơ đầy vẻ cười cợt.

Nắm tay của Tiểu Mã không thể nào đám ra được.

Lão già lẩm bẩm nói :

- Có ý tứ lắm, có ý tứ lắm.

Tiểu Mã không hiểu :

- Chuyện gì có ý tứ?

Lão già nói :

- Ta đã năm mươi một năm nay chưa nghe đến năm chữ “Phóng thí con mẹ người”, hiện tại bỗng nghe thấy, thật là có ý tứ lắm.

Mặt của Tiểu Mã bất giác đỏ bừng lên.

Bất kể ra sao, tuổi tác của lão già này cũng lớn đủ để làm cha của y,

thật tình, y cũng không nên vô lễ như vậy.

Lão già lại nói :

- Bước vào trong rồi quay qua bên trái, sẽ thấy một cánh cửa, gõ vào ba cái, rồi đẩy cửa bước vào.

Lão ta lại khom lưng xuống quét hoa tiệp, quét những đóa hoa rụng không bao giờ hết.

Tiểu Mã rất muốn nói vài câu lễ độ với lão, nhưng ngay cả một câu cũng nói không ra.

Đợi đến lúc y đi vào sau giậu, quay đầu lại, chẳng còn thấy hình bóng lão già quét hoa đâu.

Cửa cũng ở trong đám hoa. Tiểu Mã gõ vào ba cái, rồi đẩy cửa bước vào.

Căn phòng gỗ không lớn lắm, cửa sổ sáng sủa, bàn ghế sạch sẽ.

Một người đang ngồi bên song cửa, quay lưng về hướng y, hình như đang xem một bức họa gì đó.

Tiểu Mã khom lưng lại hỏi :

- Châu Ngũ thái gia?

Người này không thừa nhận, cũng chẳng phủ nhận, y hỏi ngược lại :

- Người lại làm gì đây?

Tiểu Mã nói :

- Lại đưa lễ vật.

Người này hỏi :

- Lễ vật gì?

Tiểu Mã nói :

- Một song quyền đầu.

Người này hỏi :

- Song quyền đầu của người?

Tiểu Mã nói :

- Đúng vậy.

Người này hỏi :

- Song quyền đầu của người dùng được vào chuyện gì?

Tiểu Mã nói :

- Song quyền đầu này biết đánh người khác, biết đánh người ông muốn đánh.

Người này hỏi :

- Ai ai cũng có song quyền đầu để đánh người, tại sao ta phải cần của người?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì tôi đánh nhanh hơn người khác, cũng chính xác hơn người khác.

Người này nói :

- Người đánh thử ta một quyền trước xem sao.

Tiểu Mã nói :

- Được.

Y chẳng suy nghĩ gì lập tức bằng lòng ngay, không những vậy, nói đánh là đánh, xông lại trước mặt người đó rồi xoay người lại, đưa tay ra đâm vào mũi y.

Đẩy không phải vì y thích đâm vào mũi người ta, mà vì trước giờ y không bao giờ thích đánh sau lưng người khác.

Xông tới trước mặt người đó rồi quay người lại, dĩ nhiên là chậm đi một bước.

Cú đâm đó đánh trật.

Người này búng người lên không, rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Tiểu Mã thất thanh nói :

- Thì ra là người.

Y nhận ra người này.

Người này không phải là Châu Ngũ thái gia, là Bốc Chiến, sói già Bốc Chiến.

Bốc Chiến nhìn y, ánh mắt hình như cũng đang cười, lão ta hỏi :

- Người chưa bao giờ đánh người sau lưng?

Tiểu Mã nói :

- Ừ.

Bốc Chiến nói :

- Giỏi, quả là trang hán tử.

Lão ta bồng chỉ vào cánh cửa phía sau nói :

- Gõ vào cửa năm cái, rồi đẩy cửa bước vào.

Căn phòng phía sau cánh cửa có vẻ dài hơn và rộng hơn.

Góc phòng có một chiếc giường, trên giường có một người nằm, xoay mặt vào trong, không biết là đang ngủ hay thức.

Tiểu Mã lại khom lưng hỏi :

- Châu Ngũ thái gia?

Người này nói :

- Không phải.

Tiểu Mã hỏi :

- Ông là ai?

Người này nói :

- Là người muốn bị đánh đập.

Tiểu Mã hỏi :

- Tôi muốn gặp Châu Ngũ thái gia, phải đánh với ông một trận?

Người này nói :

- Đúng vậy.

Y còn đang nằm ra đó, xoay lưng lại Tiểu Mã :

- Tùy tiện người đánh ta sao cũng được.

Tiểu Mã nói :

- Được.

Y lại nắm chặt nắm tay đâm tới.

Y có thể đâm vào sau đầu, sau lưng, cũng có thể vào mông đít.

Tất cả đều là chỗ yếu hại trên cơ thể, chỉ cần lãnh một quyền, là chẳng còn đứng dậy nổi.

Nhưng Tiểu Mã không đâm vào những chỗ đó.

Y đâm vào tường, cái tường đối diện với người này.

Một quyền đâm tới, tấm ván gỗ lập tức bị đánh lũng một lỗ lớn, mấy tấm gỗ vụn bị phản lực dội lại, bay tới mặt người này.

Người này dĩ nhiên là chẳng còn cách nào nằm yên đó, thân hình ưỡn lên một cái, đã bung lên không trung.

Tiểu Mã cũng bung người lên, đâm cho y một quyền vào giữa mặt.

Lần này y không đánh vào mũi.

Trong lúc thăng thốt, y không chắc sẽ đánh trúng vào mũi người này, nhưng gương mặt đại khái có diện tích cũng lớn hơn.

Người này dù muốn tránh né, khổ nỗi sức đã đến tận đầu, thân hình đang còn trên giữa chừng không, không cách nào còn sử thêm được tí lực lượng khác.

Chỉ nghe phùng lên một tiếng, người của y đã bị đánh cho bay ra, đụng vào trong vách tường gỗ.

Tường gỗ vốn đã bị lũng một lỗ lớn, lỗ lũng lại càng lớn hơn. Người này bay xuyên qua lỗ thủng.

Tiểu Mã cũng phóng theo, bên trong, căn phòng lại càng rộng rãi hơn.

Một người đang ngồi bên chiếc bàn ở tuốt đằng xa nhâm nhi trà, đầu tóc bạc phơ, chính là lão già quét hoa lúc nãy.

Người bị đâm cho một quyền bay vào trong lúc nãy, hiện tại đang từ trong lỗ hổng chui ra ngoài.

Lão già quét hoa nói :

- Y không mặt mũi gì gặp người.

Tiểu Mã hỏi :

- Tại sao?

Lão già quét hoa nói :

- Lúc này y còn đang khoe khoang, chỉ cần người đánh sau lưng y, nhất định người sẽ qua không nổi quan ải của y.
Ánh mắt của lão lại lộ vẻ cười cợt :
- Người quả thật không thất tín, quả thật không đánh sau lưng y.
Tiểu Mã nói :
- Y cũng chẳng hề thất tín.
Lão già quét hoa không hiểu.
Tiểu Mã nói :
- Y muốn bị đập, hiện tại đã bị đập.
Lão già quét hoa cười lớn nói :
- Hảo tiểu tử, không những có thớt, mà còn có thú vị nữa.
Tiểu Mã nói :
- Tôi là hảo tiểu tử, còn ông thì sao?
Lão già quét hoa nói :
- Ta chỉ bất quá là một lão già.
Tiểu Mã nhìn lão ta lom lom nói :
- Là lão già, hay là lão thái gia?
Lão già quét hoa mỉm cười nói :
- Lão già thường thường là lão thái gia.
Tiểu Mã sáng mắt lên hỏi :
- Là Châu Ngũ thái gia?
Lão già quét hoa không nói gì nữa, chỉ mỉm cười.
Tiểu Mã cũng không hỏi tới.
Y bỗng nhảy lên, đâm ra một quyền.
Đâm vào mũi lão già.
Y không hề thất ước, cũng không đâm sau lưng ai, nhưng lúc y đâm ra cũng không hô hoán gì.
Y muốn lão già này không có một tí gì để phòng chuẩn bị.
Lối đánh như vậy, không những không thể coi là anh hùng hảo hán, mà còn có vẻ có tí vô lại.
Nhưng y nhất định phải thử vũ công lão già này tới đâu.
Y đánh ra một quyền như vậy, bất kỳ ai cũng khó mà tránh né đỡ gạt được.
Huống gì, sau lưng lão già là bức tường, lão không có đường thoái lui.
Y đối với cú đâm này vốn rất tin tưởng, nhưng cú đâm lại trật ra ngoài.
Y đâm ra quyền đó, lão già đã lùi lại sát vách, rồi như một tờ giấy, nhẹ nhàng trườn lên trên, dính cứng trên tường, nhìn Tiểu Mã cười cười.

Tiểu Mã không dám ra quyền thứ hai.

Y đang thoái lui lại, thoái lui lại mấy bước, tìm một cái ghế ngồi xuống.

Lão già quét hoa hỏi :

- Thế nào?

Tiểu Mã nói :

- Giỏi lắm.

Lão già quét hoa hỏi :

- Ai giỏi lắm?

Tiểu Mã nói :

- Ông giỏi lắm, tôi không giỏi.

Lão già quét hoa hỏi :

- Người không giỏi chỗ nào?

Tiểu Mã nói :

- Tôi đâm ra như vậy không hay ho gì, so với đánh sau lưng, cũng chẳng sai bao nhiêu.

Lão già quét hoa nói :

- Nhưng người đã xuất thủ.

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì tôi muốn thử ông.

Lão già quét hoa hỏi :

- Người thấy được gì không?

Tiểu Mã nói :

- Quyền đầu của tôi trước giờ ít khi đâm trật, hôm nay đã đâm trật mất ba lần.

Lão già quét hoa hỏi :

- Sao?

Tiểu Mã nói :

- Lần đầu tiên là Ôn Lương Ngọc, lần thứ hai là gã sứ giả quỷ quái thần Thái Dương.

Lão già quét hoa nói :

- Hai người đó là tay cao thủ số một số hai trên Lang Sơn.

Tiểu Mã nói :

- Nhưng bọn họ so với ông còn kém rất xa.

Lão già quét hoa hỏi :

- Sao?

Tiểu Mã nói :

- Từ lúc tôi lên Lang Sơn đến giờ, ông là tay cao thủ số một trong số tôi đã gặp.

Lão già quét hoa hỏi :

- Sao?

Tiểu Mã nói :

- Nhưng quyền đầu của tôi cũng không tệ.

Lão già quét hoa thừa nhận :

- Không tệ lắm.

Tiểu Mã nói :

- Không những vậy, tôi còn biết liều mạng.

Lão già quét hoa nói :

- Ta nhìn ra.

Tiểu Mã nói :

- Vì vậy, nếu ông chịu thu song quyền này của tôi, đối với ông cũng còn chỗ dùng được.

Lão già quét hoa nói :

- Dĩ nhiên là hữu dụng lắm.

Tiểu Mã hỏi :

- Ông chịu thu?

Lão già quét hoa nói :

- Ta cũng rất muốn thu, nhưng rất tiếc là song quyền đầu của người không phải để dành cho ta.

Tiểu Mã nói :

- Tôi đưa cho Châu Ngũ thái gia.

Lão già quét hoa nói :

- Đúng vậy.

Tiểu Mã nói :

- Ông là Châu Ngũ thái gia, Châu Ngũ thái gia là ông.

Lão già quét hoa bật cười.

Chính ngay lúc đó, phía sau bỗng nghe có tiếng kim la vang lên.

Lão già quét hoa mỉm cười nói :

- Lần này tuy người lại nhìn lầm người nữa, nhưng Châu Ngũ thái gia đã chuẩn bị gặp người.

Tiểu Mã ngăn người ra.

Lão già quét hoa nói :

- Còn có một điểm người cần phải nhớ cho rõ.

Tiểu Mã chỉ còn nước lắng nghe.

Lão già quét hoa nói :

- Ta nhất định không phải là tay cao thủ đệ nhất trên núi, trước mặt Châu Ngũ thái gia, ta chẳng có lấy cả cơ hội để xuất thủ.

Tiểu Mã cơ hồ không tưởng tượng được trên đời này còn có người nào võ công cao hơn lão, nhưng y lại không thể không tin.

Lão già quét hoa nói :

- Vì vậy người đứng trước mặt ông ta, đừng có hỗn hào, cũng đừng xuất thủ, nếu không chắc chắn người sẽ chết ngay.
Lão ta nói rất trịnh trọng, rồi bỗng cười một tiếng, nói :
- Khắp thiên hạ, người thấy được mặt thật của ông ta không có nhiều. Vì vậy người vào trong đó rồi, dù chết hay sống, cũng coi như không uống đã đi chuyến này.

Phía sau còn có một cánh cửa.

Tiếng kim la lại vang lên, cánh cửa mở lớn.

Tiểu Mã đứng ở ngoài cửa ngăn người ra.

Lúc này y đang đối diện một gian đại sảnh bề ngang bảy trượng, bề sâu hai mươi bảy trượng, y bước ngoài giậu vào, thật tình không hề nghĩ đến sau mấy gian phòng lại có một nơi như vậy.

Trong đại sảnh không có thứ gì cả, bốn vách trắng như tuyết, ngoài hai mươi bảy trượng đó còn có một cánh cửa.

Trên cánh cửa có treo một bức rèm châu, một người đang ngồi sau bức rèm đó.

Tiểu Mã nhìn không rõ gương mặt của ông ta, thậm chí ngay cả mũ áo cũng nhìn không rõ, nhưng y cảm thấy có một thứ khí thế trấn nhiếp kinh người, như thanh kiếm đầy sát khí bức tới lông mi.

Cửa bên ngoài đã đóng lại, lão già quét hoa ở lại bên ngoài.

Tiểu Mã đang tính bước lại, sau bốn vách bỗng có tiếng hét vang lên như sấm động :

- Đứng lại.

Tiểu Mã chỉ còn nước đứng lại.

Y lại đây cầu xin, không phải lại đánh nhau, ít nhất tính mạng của chín người đang nằm trong tay của người ngồi sau bức rèm này, làm sao y dám khinh cử vọng động?

Tiếng hét vừa vang lên, trong đại sảnh lập tức lại yên lặng như trong mộ phần.

Một hồi thật lâu, sau bức rèm mới có giọng nói vọng ra.

Giọng nói già nua mà rất oai nghiêm :

- Người biết ta là ai chứ?

- Vâng.

Tiểu Mã dĩ nhiên là biết, trừ Châu Ngũ thái gia ra, còn ai oai phong như vậy? Khí thế như vậy?

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Người muốn gặp ta?

Tiểu Mã nói :

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Người họ Mã?

Tiểu Mã nói :

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Tiểu Mã Phần Nộ?

Tiểu Mã nói :

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Liên doanh tiêu cuộc, Ngũ Khuyển Khai Hoa, bị người và Đinh Hỷ phá hoại phải không?

Tiểu Mã nói :

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Được, cho ngồi.

Bức tường trắng xóa, bỗng hiện ra một cánh cửa, hai gã đại hán lực lưỡng trọc đầu, tai đeo vòng, khiêng một chiếc ghế bằng da hổ ra.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Ngồi xuống.

Tiểu Mã ngồi xuống. Hai gã đại hán đứng sau lưng y không ra, cánh cửa trên tường đã đóng lại.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Ngũ Khuyển Khai Hoa, khí thế cũng rất hung hăng, hào kiệt thiên hạ đều chán ghét họ, người phá được liên doanh của bọn chúng, làm yếu đi khí thế bọn tiêu cuộc, vì vậy hôm nay người mới có chỗ ngồi.

Tiểu Mã nói :

- Tôi biết.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Nhưng có chỗ ngồi cũng chưa chắc là còn mạng!

Tiểu Mã nói :

- Tôi biết.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Ta cũng biết người không tiếc rẻ gì mạng sống của mình.

Tiểu Mã yên lặng.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người đã trúng phải chất độc Thái Dương Thất Cốt Tán, tối đa chỉ sống tới mặt trời mọc sáng mai.

Tiểu Mã yên lặng.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Bạn bè của người đã bị lọt vào trong tuyết cảnh, tình nhân của người đã lọt vào tay sứ giả thần Thái Dương, những người cùng đi với người lên Lang Sơn, muốn sống sót xuống núi, còn khó hơn là lên trời.

Tiểu Mã chỉ còn nước yên lặng, bởi vì y không có gì để nói.

Cái vị Lang Sơn Chi Vương này thật tình y không thể không bội phục.

Y vốn nghĩ rằng người này chỉ bất quá là một lão già sắp chết mà cô ty, tự tôn tự đại, sống một mình như ẩn sĩ trên đỉnh núi, để mặc cho bọn thuộc hạ muốn làm gì thì làm.

Hiện tại y mới biết ra, chỉ có người này, mới chân chính là chủ tể của Lang Sơn, trên núi xảy ra chuyện gì, cũng đều không thoát khỏi cặp mắt của ông ta.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Hiện tại người đã biết không còn đường nào để đi, vì vậy người mới lại tìm ta, tính lấy song quyền đầu của người, đổi mười mạng người của các người.

Ông ta bỗng cười nhạt, nói tiếp :

- Người có bao giờ gặp người chỉ nhờ vào việc đốt một nén hương trước bàn thờ là có thể đổi lấy cả đời hạnh vận?

Tiểu Mã nói :

- Chưa thấy qua.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Ta là thần ở nơi đây.

Tiểu Mã nói :

- Nhưng quyền đầu của tôi không phải là nén hương!

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Quyền đầu của người là thứ gì?

Tiểu Mã nói :

- Là một người tùy tùng rất trung thành, là một thứ vũ khí giết người.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Sao?

Tiểu Mã nói :

- Ông cũng không phải là thần, lực lượng của ông cũng có hạn, được thêm một người hầu trung thành, được thêm một thứ vũ khí giết người, sớm muộn gì cũng có chỗ dùng.

Y nhất định phải thuyết phục người này, vì vậy y lại nói tiếp :

- Người chết không có lợi gì, mười người chết không bằng một lưỡi khoát đao, quyền đầu của tôi so với khoát đao còn nhanh hơn.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Sao người biết nơi đây không có ai có quyền đầu nhanh hơn người?

Tiểu Mã nói :

- Ít ra tôi còn chưa thấy qua.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Người muốn thấy không?

Tiểu Mã nói :

- Rất muốn.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người quay đầu lại xem.

Tiểu Mã quay đầu lại, lập tức thấy hai gã đại hán. Đại hán to con trong thần thoại.

Dĩ nhiên bọn họ cũng có quyền đầu.

Quyền đầu của họ đã nắm chặt lại, giống như hai quả trùy bằng sắt.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người bên trái của người tên là Hoàng Nhan Thiết.

Người này tuy có bề thấp hơn, nhưng vẫn cao chùnh ngoài chín thước, gương mặt rắn rì, không một tí biểu tình, tai bên trái của y đeo một chiếc vòng vàng lớn như miệng chén, đầu trọc lóc bóng loáng.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Công phu của y là Đồng Tử công, Thập Tam Thái Bảo Hoàn Luyện, quyền bên trái đánh ra, nặng năm trăm cân, quyền bên phải đánh ra, nặng năm trăm năm mươi cân.

Tiểu Mã nói :

- Tốt, hảo quyền.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người bên phải của người tên là Hoàng Nhan Cương.

Người này thân hình càng cao hơn, tướng mạo hầu như in hệt người bên kia, chỉ bất quá vòng vàng đeo bên tai phải.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Y cũng từ nhỏ luyện Đồng Tử công, Kim Chung Trí, Thiết Bó Sam công phu, đao thương không đâm vào được. Quyền bên phải đánh ra, nặng bốn trăm cân, quyền bên trái đánh ra, ít nhất nặng bảy trăm cân.

Tiểu Mã nói :

- Tốt, hảo quyền đầu.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Bọn họ đều là người Hồ, đơn thuần chất phác, không có tí cơ tâm.

Tiểu Mã nói :

- Tôi nhìn ra được.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Bọn họ không những đã đem quyền đầu phụng hiến cho ta, ngay cả tính mạng cũng đều đem phụng hiến cả.

Tiểu Mã nói :

- Tôi cũng nhìn ra được.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Có bọn họ ở đó, ta còn muốn người làm gì?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì tôi không đơn thuần, lại có cơ tâm. Vì vậy tôi hữu dụng hơn bọn họ.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Nhưng nếu quyền đầu của họ đồng thời đánh xuống, người sẽ làm sao?

Tiểu Mã nói :

- Không biết.

Y quả thật không biết.

Hai nắm quyền đầu đánh ra, dù không nặng hai ngàn cân, thì cũng không sai bao nhiêu.

Y thật tình còn chưa biết mình phải đối phó với bọn họ bằng cách nào. Nhưng y biết mình không còn chỗ để chọn lựa.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người có muốn thử quyền đầu của bọn họ không?

Tiểu Mã nói :

- Muốn lắm.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 11

Không còn đường đi

Mười bốn tháng chín, sáng sớm. Trong đại sảnh, không có cửa sổ, cũng không có ánh mặt trời.

Cả một tòa đại sảnh rộng mênh mông, bốn bức tường quét vôi trắng toát, nhưng suốt năm không hề thấy ánh sáng mặt trời.

Ánh đèn thăm đậm, không biết từ đâu chiếu vào.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Người muốn thật sao?

Tiểu Mã nói :

- Thật!

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Người sẽ không hối hận?

Tiểu Mã nói :

- Lời nói đã phát ra, không hề hối hận.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Được!

Tiếng được vừa thốt xong, anh em Hoàng Nhan đã nắm quyền ra, nắm quyền như sắt còn chưa tới nơi, quyền phong đã chấn động màn nhĩ.

Hoàn Nhan Thiết nắm quyền tay phải vào màn tang bên trái của Tiểu Mã, Hoàng Nhan Cương nắm quyền tay trái vào màn tang bên phải của Tiểu Mã.

Bọn họ chỉ nắm ra mỗi người một quyền, hợp sức hai cái nắm đó, đã gần đến ngàn cân.

Tiểu Mã không cử động.

Quyền nhanh phải mạnh, quyền mạnh phải nhanh.

Hai cú nắm đã gần đến ngàn cân, dĩ nhiên là nhanh như điện xẹt, lực lượng phát ra, như ngựa hoang thoát cương, tên đã rời khỏi cung, không thể nào thu lại được.

Tiểu Mã đã nhắm đúng điểm đó.

Y không phải là hạng người có cơ tâm, nhưng kinh nghiệm đánh nhau của y cực kỳ phong phú.

Y đã không động dậy, hai cú nắm đó dĩ nhiên là lấy hết toàn lực ra.

Chính lúc đó, y bỗng như con cá vượt khỏi ra ngoài.

Y cơ hồ cảm thấy quyền phong đụng tới mặt của mình.

Y chờ cho đến lúc cuối cùng, trong khoảnh khắc sống chết đó, rồi mới chịu cử động. Trừ kinh nghiệm ra, còn phải cần biết bao nhiêu là dũng khí!

Chỉ nghe phùng lên một tiếng, hai nắm tay đụng vào nhau, nắm tay bên phải của Hoàn Nhan Thiết, đánh trúng ngay vào nắm tay trái của Hoàng Nhan Cương.

Không ai hình dung ra được tiếng động ấy ghê rợn ra sao.

Trừ tiếng động hai nắm tay đụng vào nhau ra, còn xen lẫn vào tiếng xương bị gãy nát.

Nhưng hai gã đại hán khổng lồ như trong thần thoại, không hề phát xuất ra một tiếng động.

Bọn họ vẫn còn là hai hòn núi đứng đó, gương mặt rần rĩ đã nhăn nhúm lại vì đau đớn, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa ra, nhưng bọn họ

ngay cả hừ lên một tiếng cũng không.
Tiểu Mã thân hình vừa trượt ra, y bỗng xoay người lại, đâm một quyền vào sườn bên phải của Hoàng Nhan Thiết.
Hoàng Nhan Thiết không hề ngã gục xuống.
Y còn một nắm tay, lập tức vung tay lên đỡ.
Nắm tay của Tiểu Mã không hề có biến hóa hay tránh né, y là người mau mắn, y thích đánh ra những chiêu thức mau mắn.
Lại thêm một tiếng phùng vang lên, hai nắm tay đụng nhau, tiếng động lại càng đáng sợ, lại càng thảm liệt.
Thân hình của Tiểu Mã bay lên, búng lộn người lại hai vòng rồi mới đáp xuống.
Hoàng Nhan Thiết vẫn còn chưa ngã gục xuống.
Nhưng hình như y cũng đứng không vững.
Toàn thân của y vì đau đớn mà quằn người lại, mồ hôi từng giọt như hột đậu chảy ròng ròng xuống đất.
Hai nắm tay của y thõng xuống, xương tay đã hoàn toàn bị gãy vụn.
Nhưng y vẫn còn chưa hừ lên một tiếng.
Y thà chết cũng không chịu mất mặt, không thể để mất mặt chủ nhân của mình, dù y có chết đi, cũng đứng đó mà chết.
Tiểu Mã nhin không nổi khen lên :
- Hảo tiểu tử.
Hoàng Nhan Cương tròn cặp mắt nhìn y, bước từng bước từng bước một lại.
Y còn có một nắm tay.
Y còn muốn liều mạng!
Nhánh quân đơn độc còn đang phấn đấu, chưa chết tới người cuối cùng, còn chưa chịu hàng, bởi vì họ có dũng khí, họ có một lòng trung quân ái quốc.
Người này cũng vậy.
Chỉ cần y còn có một tí gì sức lực, y sẽ vì chủ nhân của mình liều mạng tới cùng, dù biết rõ ràng không địch nổi, cũng liều cho tới cùng.
Tiểu Mã đang thở than.
Trước giờ y kính trọng những hạng người đó, chỉ tiếc là hiện tại, y không thể chọn cách gì khác hơn.
Y cũng chỉ có cách liều mạng, liều mạng tới cùng.
Hoàng Nhan Cương còn chưa bước lại, y đã xông tới. Y đâm ra một quyền, thẳng như cây tiêu thương.
Cú đâm này không nhắm vào nắm tay của Hoàng Nhan Cương, mà nhắm vào mũi của y.
Muốn đánh qua khỏi nắm tay của người khổng lồ này để đi tới mũi

của y, thật là một chuyện khó khăn và nguy hiểm.

Tiểu Mã làm như vậy, không phải vì y thích đánh vào mũi người khác.

Y kính trọng lòng trung thành của người này, y muốn người này còn giữ lại được một nắm tay.

Cú đâm ấy không sảy đi tí nào.

Gương mặt của Hoàng Nhan Cương đang đầm đìa những máu, mũi y đã bị đánh gãy.

Tuy mắt y đang đầy những ông sao, chẳng còn thấy địch thủ đâu, nhưng y vẫn còn ráng liều mạng.

Nhưng Tiểu Mã chẳng còn cho y tí cơ hội gì. Tiểu Mã không vì người này mà đi tự hủy diệt mình.

Y lại búng người lên, đâm ra một quyền vào thái dương của gã.

Hoàng Nhan Cương rớt cuộc ngã âm xuống, chỉ còn thừa lại người huynh đệ của y còn đang đứng đó, gương mặt không những đầm đìa những mồ hôi, còn đầm đìa những nước mắt.

... Nước mắt của nỗi đau đớn không biết làm cách gì hơn.

Đã thua, chỉ còn nước chết thôi.

Y đang tính chết cho rồi.

Nhưng Châu Ngũ thái gia còn chưa muốn y chết, y không thể chết, y chỉ còn nước đứng đó, chịu đựng tất cả nỗi thống khổ và nhục nhã của kẻ chiến bại.

Y hy vọng Tiểu Mã cũng lại cho y một quyền bất tỉnh luôn.

Nhưng Tiểu Mã đã xoay người lại, đối diện với người đang ngồi ngay ngắn ở ngoài hai mươi trượng xa.

Người ngồi sau bức rèm, vẫn còn uy nghiêm thần thánh.

Tiểu Mã bỗng hỏi :

- Tại sao ông lại muốn làm như vậy?

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Làm như vậy gì?

Tiểu Mã nói :

- Ông vốn có thể gọi họ ngừng tay, ông đã biết bọn họ không có tí cơ hội gì cả.

Châu Ngũ thái gia không hề phủ nhận.

Anh em Hoàng Nhan vừa đâm ra một quyền xong, ông ta ắt hẳn đã nhìn ra ngay.

Tiểu Mã nói :

- Nhưng ông không hề muốn ngăn trở bọn họ, không lẽ ông nhất định phải hủy diệt bọn họ?

Châu Ngũ thái gia lạnh lùng nói :

- Người vô dụng, để lại có ích gì, hủy đi cũng chẳng sao.
Tiểu Mã nắm chặt nắm tay lại, y rất muốn xông lại, đâm một quyền vào mũi người đó.
Nếu chỉ có một mình y, một mạng người, nhất định y sẽ làm ngay.
Nhưng hiện tại, y không thể khinh cử vọng động.
Châu Ngũ thái gia nói :
- Thật ra, lúc này bọn họ rất có thể hủy được người!
Tiểu Mã không phủ nhận.
Châu Ngũ thái gia nói :
- Lúc này thắng bại ra sao, chỉ bất quá là một khoảnh khắc nhỏ bé, ngay cả ta cũng không ngờ người dám mạo hiểm ra chiêu đó.
Tiểu Mã nói :
- Muốn tìm cái sống trong cái chết, sử chiêu không thể không nguy hiểm.
Châu Ngũ thái gia nói :
- Người to gan lắm!
Tiểu Mã nói :
- Lá gan của tôi trước giờ không nhỏ.
Châu Ngũ thái gia yên lặng một hồi thật lâu, rồi mới nói ra một tiếng :
- Ngồi.
Tiểu Mã ngồi xuống.
Đợi đến lúc y quay người lại ngồi xuống, y mới phát giác ra anh em Hoàng Nhan đã rón rén bước đi đâu mất rồi, ngay cả máu me trên mặt đất cũng không thấy đâu.
Những người ở đây làm chuyện gì cũng mau mắn nhanh nhẹn.
Y ngồi lâu lắm, Châu Ngũ thái gia mới chậm chậm nói :
- Lần này ta cho người ngồi, không còn là vì những chuyện người đã từng làm, mà vì quyền đầu của người.
Tiểu Mã nói :
- Tôi biết.
Châu Ngũ thái gia nói :
- Chẳng qua, người có chỗ ngồi, cũng chưa chắc đã còn mạng.
Tiểu Mã hỏi :
- Ông còn chưa chịu thu song quyền đầu này của tôi sao?
Châu Ngũ thái gia nói :
- Ta đã nhìn ra song quyền đầu của người quả là thứ vũ khí giết người.
Tiểu Mã nói :
- Đa tạ.
Châu Ngũ thái gia nói :

- Chỉ bắt quá vũ khí giết người chắc gì là tùy tùng trung thành.
 Ông ta chậm chậm nói tiếp :
 - Nước có thể đỡ thuyền, cũng có thể chìm thuyền. Nếu để vũ khí giết người quanh mình, mà không biết nó có trung thành nghe lời mình không, không phải là càng nguy hiểm hơn sao?
 Tiểu Mã hỏi :
 - Muốn sao thì ông mới tin được tôi?
 Châu Ngũ thái gia nói :
 - Ít ra ta còn phải suy nghĩ thêm tí nữa.
 Tiểu Mã nói :
 - Ông không thể suy nghĩ thêm gì nữa.
 Châu Ngũ thái gia hỏi :
 - Tại sao?
 Tiểu Mã nói :
 - Ông có thời gian suy nghĩ thêm, tôi không có, nếu ông không chịu giúp tôi, tôi đành phải đi thôi!
 Châu Ngũ thái gia hỏi :
 - Người đi được sao?
 Tiểu Mã nói :
 - Ít ra tôi cũng thử xem ra sao.
 Châu Ngũ thái gia bỗng bật cười nói :
 - Ít ra người cũng nên gặp bạn bè của người ra sao rồi đi sau!
 Toàn thân của Tiểu Mã lạnh cứng ra, trái tim của y đã chùn xuống.
 Bạn bè của y cũng ở đây sao?
 Y nhin không nổi bèn hỏi :
 - Ông muốn tôi gặp ai?
 Châu Ngũ thái gia hững hờ nói :
 - Người không phải là người đầu tiên lại đây tống lễ, còn có người khác cũng cùng một ý tưởng như người.
 Tiểu Mã hỏi :
 - Còn có ai tống lễ? Tống lễ gì?
 Châu Ngũ thái gia nói :
 - Một thanh kiếm.
 Tiểu Mã hỏi :
 - Thường Vô Ý?
 Châu Ngũ thái gia nói :
 - Đúng vậy!
 Tiểu Mã biến đổi sắc mặt hỏi :
 - Y cũng ở đây sao?
 Châu Ngũ thái gia nói :

- Y lại sớm hơn người, ta gặp người trước, vì người không nói dối.
Tiểu Mã ngăn người ra.
Châu Ngũ thái gia nói :
- Ngồi.
Tiểu Mã chỉ còn nước ngồi xuống.
Thường Vô Ý đã lại đây, y làm sao bỏ đi được?
Y bỗng phát giác ra mình đang bị người này khống chế trong bàn tay, không có đường đi.
Tiếng kim la lại nổi lên, cửa mở lớn ra.
Thường Vô Ý đứng sừng sững ở ngoài cửa, gương mặt trắng bệch, xem ra đã già hơn hai ngày trước đi mất mười tuổi.
Tối hôm qua y đã gặp phải chuyện gì? Gặp phải bao nhiêu khốn đốn? Bao nhiêu nguy hiểm?
Giờ này phút này, bỗng gặp phải y, cũng như ở xứ lạ gặp phải người thân thuộc...
Một người thân thể phiêu bạt, không nơi nương tựa, bây giờ trong lòng đang cảm thấy gì?
Tiểu Mã nhìn y, hầu như muốn trào nước mắt ra.
Nhưng Thường Vô Ý không có một nét biểu tình gì trên khuôn mặt, y chỉ lạnh lùng hỏi :
- Người cũng lại đây sao?
Tiểu Mã dần lại cơn xúc động, nói :
- Ta cũng lại đây!
Thường Vô Ý hỏi :
- Người vẫn không sao chứ?
Tiểu Mã nói :
- Không sao cả!
Thường Vô Ý chậm chậm bước vào, không nói gì nữa, thậm chí ngay cả nhìn cũng không nhìn y nửa mắt.
Tiểu Mã cũng đành phải câm miệng.
Y rất hiểu con người của Thường Vô Ý, y làm như là một cành cây khô queo, bình thường mặt mày nhợt nhẽo, vừa đen, vừa cứng, vừa lạnh, nhưng chỉ cần cháy lên rồi, sẽ cháy bùng bùng còn hơn thứ gì cả.
Không những cháy bùng bùng, còn cháy lâu nữa.
Không chừng lúc nó đang cháy, không thấy có ánh lửa đâu, nhưng sức nóng đủ để làm ấm áp một người đang lạnh giá.
Nhưng hiện tại y đã đến đây rồi, những người kia thì sao? Có bình an ấm áp trong cái nơi nguy hiểm lạnh lẽo này không?
Hiện tại Thường Vô Ý đang đứng đối diện với bức rèm.

Y không bước tới trước, trước giờ y rất bình tĩnh, so với bất cứ người nào khác.

Người ngồi sau bức rèm cũng ngồi chễm chệ, như một pho tượng thần cho người ta chiêm bái.

Thường Vô Ý đang đợi ông ta mở miệng.

Châu Ngũ thái gia bỗng hỏi :

- Người giết người?

Thường Vô Ý nói :

- Không những giết người, còn lột da nữa!

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Người giết được hạng người nào?

Thường Vô Ý nói :

- Thuộc hạ của ông cũng là người có giết người, những người bọn họ giết không được, tôi giết được.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người nói hình như có vẻ chắc ăn lắm.

Thường Vô Ý nói :

- Tôi nói chắc được.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Chỉ tiếc là miệng lưỡi có sắc bén thế nào cũng không giết được người.

Thường Vô Ý nói :

- Tôi có kiếm.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Kiếm ở đâu?

Thường Vô Ý nói :

- Thông thường, kiếm ở những nơi không ai thấy, đợi đến lúc giết người, sẽ ở cổ họng người bị giết!

Châu Ngũ thái gia yên lặng, ngồi yên một hồi, lại nói ra hai chữ ông ta đã nói lúc nãy :

- Cho ngồi.

Tiểu Mã ngồi chiếc giao ỷ bọc da hổ.

Giao ỷ có nghĩa là không phải thứ ghế thông thường, nhưng cũng không phải là bảo tọa.

Nhưng Giao ỷ và bảo tọa cũng không khác nhau bao nhiêu lắm.

Giao ỷ thường thường rộng rãi, hai bên có chỗ dựa tay thoải mái, người nào ngồi vào đó, đều cảm thấy như ngồi trong mây.

Mây là bay, là phiêu bồng.

Ghế thì không vậy, bất cứ loại ghế nào cũng thế.

Chiếc ghế này lại như từ xa bay lại, phiêu phưởng lại, không ai thấy

người khiêng ghế ở đâu.

Bởi vì những người khiêng ghế quá lùn, quá nhỏ, mọi người chỉ thấy chiếc giao y to lớn nặng nề, mà không thấy bọn họ.

Eo lưng của bọn họ không lớn hơn chân chiếc giao y bao nhiêu, xem họ như những đứa bé mới bảy tám tuổi.

Bọn họ nhất định không phải là những đứa bé mới bảy tám tuổi, gương mặt của bọn họ đều có những nét nhăn, không những vậy còn có râu ria.

Eo lưng của bọn họ có quần hai dải thắt lưng, một màu vàng, một màu bạc, rực rỡ sáng chói cả mắt.

Chiếc giao y vừa để xuống, mọi người mới thấy thân hình bọn họ lộ ra.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Chỉ cần là kiếm, đều giết người được?

Thường Vô Ý nói :

- Vâng!

Châu Ngũ thái gia nói :

- Một tắc dài, một tắc cường, một tắc ngắn, một tắc hiểm.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng!

Châu Ngũ thái gia nói :

- Một thanh kiếm có đáng sợ hay không, không phải do nó dài hay ngắn.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người cũng vậy.

Thường Vô Ý nói :

- Vâng.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Hai người này đều là châu nhai, nhưng bọn họ từ mười tuổi đã luyện kiếm, hiện tại bọn họ đã bốn mươi một tuổi.

Mài kiếm ba mươi năm, thanh kiếm ắt hẳn là một thanh kiếm bén,; luyện kiếm ba mươi năm, người sẽ ra sao?

Thường Vô Ý nói :

- Tôi biết bọn họ.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Sao?

Thường Vô Ý nói :

- Năm xưa đệ nhất kiếm khách trong thiên hạ là Yên Nam Thiên,

người cao một trượng bảy tấc, nhưng kiếm pháp khinh linh biến hóa, vô địch đương thế.

Không ai không biết Yến Nam Thiên.

Không ai không tôn kính ông ta.

Một người đã được đem vào truyền thuyết bao nhiêu năm nay, có rất nhiều chuyện về họ sẽ được phóng đại. Không chừng Yến Nam Thiên chẳng tới một trượng bảy tấc, nhưng nhân cách cao thượng của ông ta, chắc là chẳng có ai sánh được.

Thường Vô Ý nói :

- Tay kiếm khách cao lớn nhất đương kim, xưng hiệu là Cự Thiên Bá, kiếm pháp của y không bằng Bạch Ngọc Kinh.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Ta biết y đã thua dưới tay Trường Sinh kiếm tới mười ba lần.

Thường Vô Ý nói :

- Chắc ông cũng biết, y cũng không phải là kẻ cao lớn nhất trong những người luyện kiếm đương kim giang hồ.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Ta biết.

Thường Vô Ý nói :

- Người lùn nhất trong những người luyện kiếm đương kim giang hồ, chắc chắn là Linh Lung song kiếm.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người cũng biết nhiều lắm đấy.

Thường Vô Ý nói :

- Hai người này chính là Linh Lung song kiếm, chết dưới lưỡi kiếm của bọn họ, ít nhất đã có tới một trăm mười bảy người.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Đại khái là vậy.

Thường Vô Ý nói :

- Dải thắt lưng của bọn họ chính là kiếm của bọn họ. Linh Lung song kiếm, kim và ngân rọc rỡ với nhau, kim kiếm dài ba thước bảy tấc, ngân kiếm dài bốn thước một tấc, người ngắn kiếm dài, tung người trên không công kích, rất ít người có thể thoát khỏi lưỡi kiếm của bọn họ!

Châu Ngũ thái gia nói :

- Quả là rất ít.

Thường Vô Ý nói :

- Muốn phá kiếm pháp của bọn họ, chỉ có một cách duy nhất!

Châu Ngũ thái gia nói :

- Cách gì?

Thường Vô Ý nói :

- Làm sao cho bọn họ không thể rút được kiếm ra khỏi vỏ.

Câu nói đó có mười ba chữ.

Nói đến chữ thứ hai, thanh kiếm của y đã vụt tới cổ họng của Kim Kiếm.

Nói đến chữ thứ ba, thanh kiếm của y lại vụt tới cổ họng của Ngân Kiếm.

Nói đến chữ thứ tư, thanh kiếm lại lướt tới cổ họng của Kim Kiếm.

Nói đến chữ thứ mười hai, lưỡi kiếm của y đã di động từ cổ họng của hai anh em người này hết sáu lần.

Nói đến chữ thứ mười ba, thanh kiếm của y đã tra vào vỏ.

Linh Lung song kiếm ngấn mặt ra.

Thanh kiếm của bọn họ không thể nào rút ra được khỏi vỏ, dù một người có rút được ra, thì người kia cũng đã bị đâm suốt cổ họng.

Bọn họ không phải như anh em Hoàng Nhan đơn thuần chất phác, bọn họ đã chứng kiến bài học của anh em Hoàng Nhan.

Bọn họ không ai muốn người anh em của mình chết như một con chó một con thỏ trước mắt của mình, dưới lưỡi kiếm của người khác.

Mồ hôi lạnh ra ướt đầm cả áo quần họ.

Trong đại sảnh lại một phen im lặng như tờ.

Châu Ngũ thái gia rốt cuộc không thể không thừa nhận :

- Nhanh! kiếm nhanh lắm!

Thường Vô Ý không hề khiêm tốn.

Tiểu Mã càng là người không khiếm tốn tí nào, y lập tức nói :

- Quyền đầu của tôi cũng không chậm.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Nhưng không biết quyền đầu của người nhanh, hay kiếm của y nhanh.

Tiểu Mã nói :

- Không biết được.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Các người không tính thử sao?

Tiểu Mã nói :

- Không chừng chúng tôi cũng sẽ có ngày thử xem, nhưng bây giờ...

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Bây giờ thì sao?

Tiểu Mã nói :

- Bây giờ tôi chỉ muốn bạn bè tôi bình an không sao cả, qua núi được yên ổn.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Bọn họ qua núi yên ổn, thì quyền đầu của người và kiếm của y đều là của ta?

Tiểu Mã nhìn Thường Vô Ý.

Thường Vô Ý nói :

- Đúng vậy.

Châu Ngũ thái gia cười lớn, nói :

- Bạn bè tốt lắm, quả nhiên không hổ là bạn bè tốt.

Tiếng cười của ông ta đến cũng đột ngột mà đi cũng đột ngột, nhưng tiếng cười vừa phát ra, bức rèm bắt đầu dao động lên, châu ngọc đụng vào nhau tinh tang lên một trận, cho đến lúc tiếng cười ngừng rồi, vẫn còn vang lên không ngớt.

Tiểu Mã nhìn Thường Vô Ý, hai người cùng hiểu trong lòng, cái vị Lang Vương Chi Vương này, khí công quả thật đã đạt tới điểm đăng phong tạo cực, kinh sợ người nghe.

Dù hai người với một song quyền đầu, và một thanh kiếm, chắc gì đã là địch thủ của ông ta.

Châu Ngũ thái gia bỗng lại hỏi :

- Các người có chín người lên núi, ba người lại hồ Thái Dương, các người ở đây, còn bốn người kia đi đâu?

Thường Vô Ý nói :

- Đang ở một chỗ an toàn.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Chỗ nào thật là an toàn?

Thường Vô Ý câm miệng lại.

Thật tình y không nắm chắc được đâu là an toàn.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Trên núi Lang Sơn này, chỉ có một chỗ an toàn.

Tiểu Mã nhin không nổi hỏi :

- Khách sạn Thái Bình?

Châu Ngũ thái gia cười nhạt.

Tiểu Mã hỏi :

- Không phải là khách sạn Thái Bình thì ở đâu bây giờ?

Châu Ngũ thái gia nói :

- Ở đây.

Ông ta cười nhạt nói tiếp :

- Không có ai trong vòm trời này, dám giở trò sinh sự ở nơi đây, dù cho Đinh Hỷ hay Đặng Định Hầu có lại đây, cũng không dám ngang tàng vô lễ.

Tiểu Mã hỏi :

- Trừ nơi đây ra thì sao?

Châu Ngũ thái gia nói :

- Trừ nơi đây ra, bọn họ có ở đâu, tùy thời tùy lúc đều có thể bị họa sát thân.

Trái tim của Tiểu Mã thót lại.

Y biết đây không phải là lời dọa nạt, y nhìn không nổi hỏi Thường Vô Ý :

- Hiện tại bọn họ rốt cuộc đang bình an hay không vậy?

- Bình an.

Người trả lời y câu đó không phải là Thường Vô Ý, mà là Lang Sơn Chi Vương Châu Ngũ.

Trái tim của Tiểu Mã chùn xuống.

Ngón tay của Thường Vô Ý rung rung, lòng bàn tay của y đã có mồ hôi toát ra.

Đây là bàn tay cầm kiếm của y, bàn tay của y trước giờ rất khô ráo và vững vàng, nhưng bây giờ hình như y không còn cách tự khống chế lấy mình.

Bởi vì y đã hiểu ra cái ý nghĩa sau câu nói của Châu Ngũ thái gia.

Tiểu Mã cũng hiểu.

Nếu nơi này là nơi an toàn duy nhất trên Lang Sơn, nếu Châu Ngũ thái gia có thể xác nhận Trương Lung Tử, Hương Hương và chị em họ Lam vẫn bình an không sao cả, vậy thì bọn họ dĩ nhiên đều đã đến nơi đây.

Một hồi thật lâu, Tiểu Mã mới thở ra một hơi nói :

- Bọn họ làm sao lại đây được?

- Tôi đem họ lại đây.

Người trả lời câu đó, không phải là Thường Vô Ý, cũng không phải là Châu Ngũ thái gia.

Cửa mở hé ra một tí, một người rón rén bước vào, chính là Đặng lão bản.

Tiểu Mã nắm chặt nắm tay lại, y nói :

- Không ngờ người lại làm ăn thêm được một chuyến ngon lành.

Đặng lão bản cười khở nói :

- Lần này làm ăn bị lỗ vốn, tuy không mất tiền, nhưng hao tổn không ít sức lực.

Tiểu Mã cười nhạt nói :

- Chuyện làm ăn hút vốn người cũng làm sao?

Đặng lão bản nói :

- Chỉ có lần này thôi, lần sau không làm nữa.

Y thở ra, nói tiếp :

- Bọn họ đều là khách hàng của tôi, tôi không thể nào để bọn họ chết

hồ đồ trong cái hang núi ấy.

Tiểu Mã hỏi :

- Hang núi nào?

Đặng lão bản nói :

- Một cái hang núi phía sau động Phi Vân.

Tiểu Mã nói :

- Sao người biết được họ ở đó?

Đặng lão bản nói :

- Cái vị Thường tiên sinh này tuy cảm thấy nơi này vừa bình yên vừa bí ẩn, nhưng y không biết nơi đó mới là chỗ tử địa chỉ có chết không có sống.

Y lại thở ra nói :

- Trên Lang Sơn không một ai không biết nơi này, phía trước là thác hiểm trở, đá trơn đầy cả đó, bất cứ ai cũng khó mà từ trong xông ra ngoài, phía sau lại không có đường lui, nếu có người tấn công vào, ông thử xem bọn họ còn đi được đâu?

Thường Vô Ý mặt mũi xanh lè.

Tiểu Mã nhin không nổi nói :

- Một chỗ bí ẩn như vậy, người tìm vào được, cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đặng lão bản lập tức đồng ý :

- Nếu không có người dẫn đường, thật tình khó tìm được ra.

Tiểu Mã nói :

- Người dẫn đường là ai?

Thường Vô Ý không mở miệng, nhưng Đặng lão bản đã giành nói :

- Nhất định là chó săn.

Tiểu Mã hỏi :

- Chó săn?

Đặng lão bản nói :

- Người thợ săn trước tiên sai chó đi dụ lão hổ tới chỗ có bẫy, lão hổ bèn rớt xuống, loại chó đó, chính là chó săn.

Tiểu Mã hỏi :

- Người có biết con chó săn đó là ai không?

Đặng lão bản nói :

- Dĩ nhiên là biết.

Tiểu Mã hỏi :

- Là ai?

Đặng lão bản nói :

- Chính là tôi.

Lần này quyền đầu của Tiểu Mã vẫn còn chưa dám ra.

Quyền đầu của y chỉ để đấm người, không đấm chó.

Người này quả thật là một con chó, thậm chí còn không bằng con chó.

Đặng lão bản còn đang hùng hồn nói tiếp :

- Tôi đã đáp ứng bà già, báo đáp lại bà ta một lần ân huệ; Tôi cũng đã đáp ứng Châu Ngũ thái gia, tuyệt đối nghe lời của lão nhân gia, hiện tại hai bên tôi đều làm được xong xuôi cả.

Tiểu Mã hỏi :

- Sao?

Đặng lão bản nói :

- Các ông muốn tôi đem lại gặp Châu Ngũ thái gia, tôi đã đem các ông lại, bởi vì Châu Ngũ thái gia cũng đang tính sai tôi đem các ông lại gặp ông ta, vì vậy, không những tôi báo được ơn của bà già, tôi cũng không vi phạm mệnh lệnh của Châu Ngũ thái gia.

Y thở ra một hơi dài, rồi cười nói :

- Tôi là một người làm ăn, muốn làm ăn phải làm sao cho hai bên đều được như nhau, không được đắc tội bên nào.

Tiểu Mã nhin không nổi hỏi :

- Tại sao người phải giết Liễu Đại Cước?

Đặng lão bản nói :

- Muốn giết bà ta không phải là tôi.

Tiểu Mã hỏi :

- Là ai?

Đặng lão bản nói :

- Chỉ có Châu Ngũ thái gia mới kêu tôi giết người được.

Tiểu Mã hỏi :

- Liễu Đại Cước đắc tội với ông ta?

Đặng lão bản nói :

- Tôi là dân làm ăn, tôi chỉ biết làm ăn, chuyện khác tôi không bao giờ hỏi tới.

Tiểu Mã hỏi :

- Giết người cũng là làm ăn sao?

Đặng lão bản nói :

- Không những là chuyện làm ăn, mà thông thường là chuyện làm ăn rất ngon lành.

Thường Vô Ý bỗng nói :

- Thứ làm ăn đó ta cũng thường làm.

Đặng lão bản cười nói :

- Tôi nhìn ra được.

Thường Vô Ý nói :

- Chỉ bắt quá, thông thường ta giết người, không giết chó.

Đặng lão bản cười có vẻ gượng gạo :

- Quanh đây hình như không có chó.

Thường Vô Ý nói :

- Có một con.

Đặng lão bản thụt lùi vài bước, nụ cười càng gượng gạo :

- Ông đã không bao giờ giết chó, lần này chắc cũng không phá lệ.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói :

- Ngẫu nhiên phá lệ một lần cũng không sao.

Đặng lão bản cười không muốn nổi nữa, y bỗng quay lưng lại, chạy ra cửa.

Cửa còn chưa mở ra, kiếm đã bay lại, thanh kiếm dài bốn thước đã như tiêu thương bay lại, từ sau lưng y xuyên qua tới trước ngực, soạt một tiếng, đóng y chết cứng vào trong cánh cửa.

Y chết thật là oan uổng. Bởi vì y nằm mộng cũng không ngờ được có người dám xuất thủ ở nơi đây!

Không có tiếng hô thảm thiết. Lưỡi kiếm bén nhọn lập tức xuyên thấu vào tim.

Trong đại sảnh lại một phen yên lặng. Một hồi thật lâu, Châu Ngũ thái gia mới từ từ nói :

- Người thật là to gan.

Thường Vô Ý không mở miệng ra, nhưng Tiểu Mã đã giành nói dùm y :

- Cái gan của y trước giờ không nhỏ.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người dám giết người tại nơi đây!

Tiểu Mã lại giành nói :

- Thật ra y cũng không dám, chỉ bắt quá y cũng không muốn phá hoại quy củ của chính mình.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Quy củ gì?

Tiểu Mã nói :

- Trước giờ y không thích ai gạt mình, những người gạt y, trước giờ không sống được tới nửa tiếng đồng hồ.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Người có biết quy củ ở nơi đây không?

Tiểu Mã hỏi :

- Quy củ gì?

Châu Ngũ thái gia nói :

- Sát nhân giả tử!

Tiểu Mã nói :

- Đây là một điều quy củ thật hay.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Vì vậy ta cũng không muốn có người phá hoại điều quy củ này.

Tiểu Mã nói :

- Tôi cũng thế.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Vậy thì người có thể giết hấn giùm ta.

Tiểu Mã nói :

- Vâng.

Y quay người lại, đối diện với Thường Vô Ý :

- Dù gì ta cũng muốn thử, rút cuộc quyền đầu của ta nhanh hơn, hay là kiếm của người nhanh hơn.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 12

Giết người đền mạng

Kiếm đã rút ra, lưỡi kiếm còn đang nhỏ máu. Quyền đầu cũng đã nắm chặt lại.

Gương mặt của Thường Vô Ý xanh lè, không có một chút biểu tình.

Tiểu Mã nói :

- Mau chùi sạch máu trên lưỡi kiếm của người.

Thường Vô Ý hỏi :

- Tại sao?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì nếu ta giết không được người, người sẽ giết ta, ta không muốn để cái thanh kiếm còn có vấy máu của chó đốm đâm vào cổ họng của ta, ta chưa từng ăn cả đến thịt chó.

Thường Vô Ý nói :

- Có lý.

Y chùi lưỡi kiếm ngay vào chiếc giao y bằng da hổ.

Tiểu Mã thì đã quay người lại đối diện với bức rèm nói :

- Không được, nhất định không được.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Chuyện gì không được?

Tiểu Mã nói :

- Tôi không thể giết y được.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Tại sao?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì tôi sợ nhớ ra một chuyện.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Chuyện gì?

Tiểu Mã nói :

- Nơi đây của ông, quy củ là giết người đền mạng.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Đúng vậy.

Tiểu Mã nói :

- Y giết, không phải là người, mà là chó.

Một người nếu đã tự thừa nhận mình là chó, người khác sao còn muốn xem y là người nữa?

Tiểu Mã nói :

- Tôi nghĩ, chắc nơi đây của ông không có quy củ “giết chó đền mạng” phải không?

Bất kỳ nơi nào cũng không thể có thứ quy củ nào như vậy.

Châu Ngũ thái gia bỗng cười lớn, bức rèm lại lung lay lên một trận, đồng thời tiếng thanh la lại nổi lên.

Cửa mở lớn ra.

Bốn người đi trước hai chiếc kiệu, bước vào trong, sau kiệu còn có hai người đi theo.

Hai người đi sau là Hương Hương và Trương Lung Tử, trong kiệu dĩ nhiên là hai chị em họ Lam.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Các người quả thật không hổ là bạn bè tốt với nhau, bất kể ra sao, ta cũng phải cho các người được gặp nhau một lần trước đã.

Tiểu Mã rất muốn hỏi :

- Gặp xong rồi sẽ ra sao?

Nhưng y không hỏi.

Y đã cảm thấy được, chuyện này hình như không đơn giản có vậy, hình như trong đó còn rất nhiều nhiều khê, đều là những chuyện ngoài ý liệu của y trước khi lên núi.

Hiện tại y đã lên đây, hình như y đã cưỡi trên lưng cọp.

Đây là chuyện tự y cam lòng tình nguyện, y chỉ còn biết ngồi trên

lưng cộp, đợi xem biến hóa sẽ đi tới đâu.
Dù y có bị cộp nuốt chửng đi cả thịt lẫn xương, y cũng chỉ còn có nước nhận mệnh vận của mình.
Nhưng y nhất định không thể lấy mắt nhìn những người bạn bè mà y kéo lên lưng hổ cũng bị nuốt chửng không còn thân xác.
May mà hiện tại y vẫn còn một mạng sống.
Bất kể chuyện sẽ biến hóa như thế nào, y đều chuẩn bị đem mạng mình ra hiến cho bạn bè, hiến cho người thân yêu của mình.
... Chỉ cần chết đáng giá trị, chết thì đã sao!
... Nhưng nếu vì bạn bè của mình, vì người thân yêu của mình, dù mình có sống thêm được một ngày thôi, cũng nhất định không chết được.
... Vì vậy hiện tại y còn chưa chết được, y còn muốn sống vì bọn họ phần đầu cho tới cùng.

Hương Hương đi rất chậm, hiển nhiên cô rất suy nhược.
Trương Lung Tử không xa cô một bước, y vẫn đi sát một bên cô, ánh mắt không hề rời khỏi người cô.
Nhưng cô ngay cả nhìn cũng không nhìn y nửa mắt, làm như bên cạnh mình không có một người nào như vậy.
Y chẳng màng.
Người y quan tâm là cô, không phải là chính mình.
Trên đời này rất có nhiều thứ tình cảm khó mà giải thích, cái thứ tình cảm y đang có là một trong những thứ đó.
Y lạc phách trong giang hồ, lao đao một đời, hiện tại tuổi tác cũng đã lớn, y biết mình không xứng với Hương Hương.
Chỉ bất quá y cũng là một người, sau nửa đời lủi thủi cô độc một mình, y cũng muốn tìm một nơi để ký thác an ủi linh hồn mình.
Cái thứ tình cảm của y đối với Hương Hương, không hoàn toàn là tình yêu trai gái, càng không phải là chiếm hữu, mà là thứ tình yêu hy sinh và dâng hiến.
Tiểu Mã không những hiểu rõ cái thứ tình cảm ấy, y còn tôn kính nó.
Bởi vì y biết, nó là tình cảm chân thật, bất kỳ thứ tình cảm nào, chỉ cần là chân thật, đều đáng được tôn kính.
Bốn gã đại hán khiêng kiệu đi vào, mặc áo đen đeo đao loáng loáng, kiêu hãnh dữ dằn, họ không phải là những gã khiêng kiệu cho bọn họ lúc lên núi.
Kiệu ngừng lại.

Hương bước lại kéo bức màn của chiếc kiệu thứ nhất ra, Lam Lan tựa vào tay cô bước xuống.

Qua bao nhiêu ngày nguy hiểm gian khổ, cô vẫn không có tí gì lộ vẻ mệt nhọc tiêu tụy, ngược lại còn rực rỡ cả lên, mặt mày tươi tắn cả lên.

Trước khi cô lại, chắc cô đã trang điểm kỹ càng trong kiệu rồi.

Bởi vì không những cô mỹ lệ, cô còn thông minh nữa, cô biết vũ khí lợi hại nhất của người đàn bà là phong tư và dung mạo của họ.

Tiểu Mã vốn rất phục cô.

Trước giờ y chưa từng lúc nào bắt gặp cô lộ ra vẻ gì là không thoải mái trên gương mặt.

Lam Lan chỉ liếc y một cái, lập tức quay mặt về bức rèm, duyên dáng hạ người xuống làm lễ :

- Tôi tên là Lam Lan, xin được bái kiến Châu Ngũ thái gia!

Giọng của nàng kiều mị, phong tư của nàng ưu mỹ.

Châu Ngũ thái gia có già rồi, ông ta vẫn là một người đàn ông. Cô tin là chỉ cần đàn ông, sẽ không cách nào kháng cự lại được my lực của cô.

Đây là vũ khí duy nhất cô có thể dùng để đối phó với Châu Ngũ thái gia.

Châu Ngũ thái gia không có tí phản ứng nào.

Lam Lan lại nói :

- Tuy tôi là một người đàn bà bình thường vô dụng, nhưng có lúc cũng không chừng làm được chuyện gì cho lão nhân gia, chỉ cần lão nhân gia phân phó, chuyện gì tôi cũng xin tuân mệnh.

Câu nói ấy không lộ liễu trơ trẽn, nhưng cái vẻ phong tình trong câu nói, chỉ cần là đàn ông, đều phải nhận ra được.

Nàng tin rằng, Châu Ngũ thái gia sẽ nhất định không từ chối, nàng đã chuẩn bị lấy tư thế quyến rũ nhất để bước vào.

Chỉ cần tiếp cận được với người sau bức rèm, bất kể chuyện gì cũng đều có hy vọng.

Không ngờ lần này, vũ khí của nàng hoàn toàn không có hiệu lực.

Châu Ngũ thái gia chỉ lạnh lùng nói hai tiếng :

- Đứng lại!

Lam Lan chỉ còn nước đứng lại, nhưng cô còn muốn thử thêm lần nữa, cô dúi dằm nói :

- Tôi chỉ bất quá muốn được nhìn phong thái của lão nhân gia, không lẽ ngay có một chuyện đó lão nhân gia cũng không cho sao?

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người có thấy bệ đá trước mặt của người không?

Dĩ nhiên là Lam Lan thấy.

Vào cửa được hai trượng, có một bức tam cấp, bóng loáng có thể soi người vào trong đó.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Bất cứ ai chỉ cần bước tới bệ đá một bước, sẽ giết không tha!

Bệ đá còn cách bức rèm tới hai chục trượng, tại sao ông ta nhất định phải giữ khoảng cách thật xa như vậy với người khác?

Lam Lan không hỏi, cũng không dám hỏi.

Vũ khí cô đã sử dụng không có hiệu lực, cô đã thua.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người em của người bị bệnh?

Lam Lan thở nhẹ ra nói :

- Y bệnh nặng lắm, vì vậy xin lão nhân gia...

Cô đang nói chuyện, không ai chú ý đến Trương Lung Tử đang rón rén đi về phía trước, cơ hồ đã gần tới bệ đá.

Câu nói ấy cô còn chưa nói xong, Châu Ngũ thái gia bỗng hét lên :

- Đứng lại!

Tiếng hét chấn động cả bức rèm, cũng chấn động hết tất cả mọi người.

Trương Lung Tử bỗng bước nhanh về phía trước như một mũi tên, y lớn tiếng nói :

- Người gạt không được ta đâu, người...

Y bình thời tuy hành động rất chậm chạp, nhưng khinh công của y không tệ tí nào, nói xong bảy chữ, y đã xông qua tới hơn mười trượng.

Chính ngay lúc đó, phía sau bức rèm đang lay động, cũng có một bóng người vụt ra, thân pháp nhanh như ma quỷ, xuất thủ lại càng nhanh hơn nữa.

Mọi người còn chưa kịp nhìn thấy mặt mũi của y, thân hình của y còn đang ở trên không, y đã đá một chân vào ngực Trương Lung Tử.

Trương Lung Tử vũ công vốn cũng không tệ, năm xưa y từng là tay hảo thủ đánh qua trăm trận, nhưng y tránh không khỏi cú đá đó.

Người của y bị đá văng lên, rớt xuống lăn mấy vòng, lăn ra lại chỗ bệ đá.

Hương Hương lập tức xông lại, phủ phục xuống người y, cô la lên thất thanh :

- Ông làm gì vậy?

Trương Lung Tử vốn đang cắn chặt hàm răng, hiện tại y muốn mở miệng ra nói hai câu, vừa mở miệng ra, máu tươi đã phun ra đầy cả mặt mũi.

Trương Lung Tử nhìn cô, y không ngớt ho sù sụ, vậy mà y còn gượng cười được một tiếng, ráng nói ra được hai câu :
- Thật tôi không ngờ... không ngờ mình chết còn được người rơi nước mắt vì mình.
Tiểu Mã cũng lại, y hạ giọng hỏi :
- Tại sao người làm vậy?
Trương Lung Tử không ngớt vừa ho vừa thở dốc, y nói ra được hai chữ :
- Bởi vì...
Và đó là hai chữ cuối cùng y nói ra.
Hương Hương khóc lên nức nở.
Cô hiểu tình cảm của y đối với cô, nhưng cô không dám biểu lộ gì, bởi vì y chỉ bất quá là một lão già lạc phách giang hồ, một lão già làm nghề vá giày đã già nua.
Hiện tại cô mới nhận ra, tình cảm của một người có đáng được tiếp nhận hay không, không phải ở chỗ thân phận và tuổi tác của y, mà ở chỗ nó có là chân tình hay không thôi.
Chỉ tiếc là hiện tại đã quá trễ.

Tiểu Mã không có nước mắt. Thường Vô Ý cũng không có.
Bọn họ đều đang nhìn lom lom vào người đang đứng trước bức rèm, người vừa đá chết Trương Lung Tử.
Gã này cũng là một người châu nhai, nhưng cực kỳ trắng kiện, hai chân tuy dài không quá hai thước, nhưng to lớn như gốc cây cổ thụ.
Thường Vô Ý bỗng lạnh lùng nói :
- Phi Vân Cước lợi hại thật!
Người này toét miệng ra cười, nhưng không nói gì.
Sau bức rèm lại vọng ra tiếng nói của Châu Ngũ thái gia :
- Y không biết nói, y là người câm.
Thường Vô Ý nói :
- Nghe nói trong giang hồ có hai kẻ câm lợi hại nhất, xưng là Tây Bắc Song Á.
Châu Ngũ thái gia nói :
- Đúng vậy.
Thường Vô Ý hỏi :
- Y chính là môn hạ của Thiên Tàn Địa Khuyết bên Tây Phương Tinh Tú Hải, Vô Thiệt Đồng Tử?
Châu Ngũ thái gia nói :

- Không ngờ các người còn có tí kiến thức.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói :

- Trương Lung Tử được chết về cú đá của danh nhân, cũng không oan uổng lắm.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Ta đã nói rồi, bất cứ ai bước qua khỏi bệ đá sẽ giết không tha!

Thường Vô Ý nói :

- Tôi còn nhớ một câu của ông nói.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Câu gì?

Thường Vô Ý nói :

- Giết người đền mạng!

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Người muốn báo thù cho bạn của người?

Thường Vô Ý nói :

- Đúng vậy.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Người sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội, nhưng hiện tại, nếu người bước qua bệ đá một bước, ta sẽ lập tức khiến người chết vì vạn mũi tên xuyên qua ngực!

Sáu chữ “vạn mũi tên xuyên qua ngực” vừa nói ra khỏi miệng, hai bên tường bỗng bày ra hai hàng cửa sổ, vô số những cây cung đang giương tên nhắm vào ngực của Thường Vô Ý, mũi tên lấp lánh.

Cả người của Thường Vô Ý cứng hắt lại.

Cái đại sảnh xem ra không có gì cả đó, thật ra khắp nơi lại mai phục đầy những cạm bẫy giết người!

Lam Lan thở ra, cô dịu dàng nói :

- Trương tiên sinh tuy đã chết, nhưng được chết về tay danh nhân, trong lòng mỹ nhân cũng xem như là chết đúng như ý, chết không oán hận rồi.

Tiểu Mã bỗng cười lớn lên nói :

- Nói hay lắm, nói có lý lắm.

Tiếng cười của y nghe ra còn muốn khó nghe hơn là tiếng khóc.

Lam Lan nói :

- Người chết không sống lại được, huống gì ai ai sớm muộn gì rồi cũng chết.

Tiếng cười của Tiểu Mã bỗng ngưng bật lại, y hét lên :

- Nếu vậy, sao cô không để cho em cô chết đi đâu cho rồi?

Lam Lan nói :

- Bởi vì y là em của em.

Giọng nói của cô nghe ra vẫn còn rất bình tĩnh. Cô lại chậm chậm nói tiếp :

- Cũng bởi vì em tin được anh. Nhất định anh sẽ hộ tống y bình an qua núi!

Tiểu Mã đóng miệng lại.

Lam Lan nói :

- Y là một đứa bé rất đáng thương, từ nhỏ đã có nhiều bệnh tật, không có lấy một ngày bình yên thoải mái, nếu cứ thế mà chết đi, làm chị làm sao mà an lòng cho được?

Giọng nói của cô bỗng nghẹn ngào, cặp mắt mỹ lệ bỗng có nước mắt trào ra, cô lại quay qua bức rèm bái xuống, nói :

- Lão nhân gia muốn lấy mạng của y, chỉ như dẫm chết một con kiến. Vì vậy tôi chỉ cầu xin lão nhân gia mở lòng rộng lượng thả bọn tôi ra, để chúng tôi qua núi cầu thầy thuốc chữa trị.

Châu Ngũ thái gia lạnh lùng nói :

- Ta cũng muốn thả hắn ra, nhưng chỉ tiếc, hắn không phải là con kiến, kiến không ngồi trong kiệu.

Lam Lan nói :

- Y này giờ nằm trong kiệu, không ra làm lễ lão nhân gia, nhất định không phải là dám vô lễ với lão nhân gia.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Tại vì sao?

Lam Lan nói :

- Bởi vì y bệnh nặng quá không ra gió được.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Nơi đây có gió?

Lam Lan không thể không thừa nhận :

- Không có.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Tại sao hắn còn chưa chịu ra?

Lam Lan nói :

- Bởi vì... bởi vì bên ngoài đại khái lạnh hơn bên trong nhiều.

Châu Ngũ thái gia bỗng cười lớn, nói :

- Nói hay lắm, nói có lý lắm.

Tiếng cười của ông ta bỗng ngưng bật lại, ông ta gằn giọng nói :

- Các người lại lôi hắn ra, xem hắn có chết được không!

Câu nói ấy còn chưa thốt ra xong, bốn vách lại có sáu người xuất hiện, trong đó không những có Linh Lung Song Kiếm, còn có Bốc Chiến và lão già quét hoa.

Vô Thiệt đồng tử cũng búng người, bay ra ngoài.

Thường Vô Ý đang chờ y ở đó từ lâu.

Người của y vừa vượt quá bệ đá, Thường Vô Ý đã xông lại đón, kiếm quang lóe lên, đâm thẳng vào cổ họng của y, kiếm đâm chéo qua, vừa nhanh vừa quái dị.

Nhưng đệ tử của Tinh Tú phái, vũ công còn kỳ quái nguy dị hơn, giữa không trung còn có thể lác người đi thêm lần nữa.

Thường Vô Ý đâm nhất kiếm đó trật lất, Phi Vân Cước của Vô Thiệt Đồng Tử đã đá tới trước ngực y.

Trong chớp mắt, hai người đã trao đổi với nhau hơn mười chiêu, hai bên đều đánh ra những chiêu sát thủ trí mệnh.

Trong lòng hai người đều biết rằng, nếu đã xáp vào rồi, nhất định sẽ có một người chắc chắn là chết.

Tiểu Mã xông tới lão già quét hoa.

Lão già nói :

- Người là một tay hảo nam nhi, ta không muốn giết người.

Tiểu Mã nói :

- Cám ơn, cám ơn!

Lão già nói :

- Ta cũng không thích giết người.

Tiểu Mã nói :

- Khách khí, khách khí!

Lão già hỏi :

- Người nói gì vậy?

Tiểu Mã nói :

- Ban ngày thì ông ở nơi đây quét hoa, ban đêm ông đi đâu?

Lão già nói :

- Người nói ta đi đâu?

Tiểu Mã nói :

- Đi giết người!

Y hững hờ nói tiếp :

- Không chừng ông không thích chính mình ra tay, nhưng ông thích nhìn người khác giết người.

... Sói đêm tấn công, những trận khổ chiến đẫm máu, một người thọt chân, đứng tuốt đằng xa trên một tảng đá.

Tiểu Mã nói :

- Ban ngày ông quét hoa, ban đêm ông đi giết người, ngày tháng đi qua không khỏi bận bịu quá, ông có mệt mỗi lắm không?

Lão già đã sa sầm nét mặt, lão lạnh lùng nói :

- Quét hoa và giết người đều là những thứ lạc thú, sao ta lại mệt mỗi được?

Tiểu Mã đồng ý, y nói :

- Nếu một người thích làm chuyện gì, chắc sẽ không thấy mệt mỗi tí nào.

Lão già hỏi :

- Người thích làm gì?

Tiểu Mã nói :

- Đập bể cái mũi của ông, một quyền đánh trật, còn có quyền thứ hai, đánh cho ba ngàn sáu trăm quyền, ta cũng chẳng thấy mệt mỗi.

Nói câu đó xong, y đã đánh ra bảy tám quyền.

Đánh xong bảy tám quyền, y mới phát hiện ra, thân pháp của lão già rất nhẹ nhàng phiêu hốt, muốn đánh trúng vào mũi của lão cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Tiểu Mã không sợ mệt.

Nhưng y không thể không lo lắng cho Lam Lan và bệnh nhân đang ngồi trong kiệu, bởi vì Linh Lung song kiếm đã xông lại, sói già Bốc Chiến còn đứng bên ngoài lược trận, y không thể nào phân thân ra đi cứu bọn họ.

Huống gì còn có hai hàng cung tiễn thủ!

Tiểu Mã cũng không sợ chết.

Đối với y, chuyện chân chính đáng sợ không phải là đối thủ bây giờ của mình, cũng không phải sói già Bốc Chiến và Linh Lung song kiếm, lại càng không phải hai hàng cung tiễn thủ kia.

Chân chính đáng sợ nhất chỉ có một người.

Châu Ngũ thái gia!

Chỉ có ông ta mới là chủ tử của Lang Sơn, cơ hồ có thể nói là một tay cao thủ đệ nhất mà cả đời Tiểu Mã từng gặp qua.

Khí công của ông ta đã đáng sợ rồi, cái âm trầm của ông ta lại càng đáng sợ.

... Các người quả thật không hổ là bạn bè tốt với nhau, bất kể ra sao, ta cũng phải cho các người được gặp nhau một lần trước đã.

Hiện tại Tiểu Mã rốt cuộc đã hiểu ra ý tứ câu nói của ông ta.

... Gặp nhau rồi thì sao?

... Chết!

Chết cũng có nhiều loại chết. Ông ta chọn chắc chắn là thứ tàn bạo nhất.

Từ lúc đầu, ông ta đã không có ý định thu nhận quyền đầu của Tiểu Mã, kiếm của Thường Vô Ý.

Từ lúc đầu, ông ta đã không có ý định để cho người nào trong bọn họ còn sống sót trở về.

Bệnh nhân vẫn còn ngồi trong kiệu, Lam Lan này giờ không hề rời

khỏi chiếc kiệu nửa bước.

Cô thấy Linh Lung song kiếm đang bước về hướng chiếc kiệu.

Tiểu Mã đang liều mạng, Thường Vô Ý cũng đang liều mạng, vì cô và người em bệnh hoạn của cô liều mạng.

Nhưng hình như cô không thấy gì cả.

Cô còn đang cười rất mê hồn, giọng nói vẫn còn rất quyến rũ :

- Hai vị tiểu đệ đệ, các chú đã được bao nhiêu tuổi rồi?

Cô biết Linh Lung song kiếm nhất định sẽ không trả lời câu hỏi của cô, bởi vì châu nhai không muốn người khác đề cập đến tuổi tác của mình, bọn họ dĩ nhiên cũng không tự mình đi đề cập đến.

Cái trọng điểm của câu hỏi không nằm ở đó.

Vì vậy cô không đợi bọn họ mở miệng đã lập tức hỏi tiếp :

- Các chú có bao giờ thấy qua một người đàn bà chân chính mỹ lệ bao giờ chưa?

Không những vậy, còn trần truồng không mặc áo quần gì cả?

Linh Lung song kiếm không chừng đã thấy qua, không chừng chưa thấy qua.

Nhưng bọn họ rốt cuộc cũng là đàn ông.

Nếu có một người đàn bà chân chính mỹ lệ cởi sạch áo quần ra, bất cứ gã đàn ông nào cũng đều sẽ không từ chối nhìn.

Lam Lan bỗng hô :

- Hương Hương!

Hương Hương còn đang khóc.

Lam Lan hỏi :

- Em xem mình có phải là khó coi lắm không?

Hương Hương lắc đầu.

Lam Lan nói :

- Nếu vậy sao em còn không cho bọn họ xem thử?

Hương Hương tuy còn nước mắt lã chã, nhưng cô đã lệ làng đứng lên, lệ làng làm cho mình trần truồng ra.

Ở trong một tâm tình như vậy, động tác của cô dĩ nhiên không được đẹp lắm, nhưng thân hình của cô thật tình rất đẹp.

Cặp vú nhô lên rắn chắc, eo lưng nhỏ nhắn, cặp đùi thon dài, đều là những thứ không phải đàn ông thường thường được nhìn.

Lam Lan chính mình cũng đang thưởng thức, cô thở ra một hơi nhẹ nhàng nói :

- Các chú thấy cô ta đẹp không?

Anh em Linh Lung cùng nói :

- Đẹp!

Lam Lan hỏi :

- Sao các chú còn không nhìn thêm tí nữa đi?

Anh em Linh Lung nói :

- Chúng ta muốn nhìn cô!

Lam Lan nhăn miêng cười nói :

- Ta đã là bà già rồi, có gì để coi đâu, nhưng nếu các chú nhất định muốn nhìn, ta...

Cô cúi đầu, cô bắt đầu cởi nút áo ra, nút áo của cô cũng có giấu ám khí.

Nào ngờ ám khí của cô còn chưa phóng ra, thanh kiếm của Ling Lung song kiếm đã vung ra.

Bọn họ không hề nhìn tới Hương Hương, bọn họ này giờ đang nhìn lom lom vào bàn tay của Lam Lan.

Lam Lan thở ra nói :

- Ta đã nhìn trộm rồi, thì ra các người nơi đây vừa lớn vừa nhỏ, vừa già vừa trẻ, đều không phải là đàn ông!

Ám khí của cô vẫn phóng ra, nhưng đều bị kiếm quang đánh rớt xuống.

Linh Lung song kiếm vốn là anh em song sinh, tâm ý tương thông với nhau, kim ngân song kiếm hợp bích, không có một kẽ hở.

Lam Lan không phải là một người đàn bà yếu đuối, cô biết võ công, không những vậy, võ công của cô cũng không kém cõi tí nào.

Nhưng cô cũng không có cách nào chống đỡ nổi hai thanh kiếm đó.

Mái tóc cô đã bị chém đứt, kiếm quang của thanh Kim kiếm quán lấy người cô, còn Ngân kiếm thì đã mấy lần gần đâm thủng vào cổ họng của cô.

Cô đã bắt đầu thở dồn dập, cô la lớn lên :

- Tiểu Mã, anh còn chưa lại đây cứu em sao?

Tiểu Mã cũng muốn lại.

Có mấy lần y đã xem đột phá được chiêu thức của lão già, nhưng cái độc tảo của Bốc Chiến đã đánh lại.

Cây độc tảo nặng chịch, thuốc cháy đỏ hừng hực trong đầu độc tảo, y đành phải né lui lại.

Y đã nhìn ra tình cảnh thật nguy hiểm của Lam Lan, nhưng y hoàn toàn không làm được gì cả.

Giọng nói của Lam Lan đã biến ra run rẩy :

- Các người tính giết ta thật sao?

Linh Lung song kiếm không thềm để ý tới cô.

Kiếm quang của Kim kiếm dày đặc như tơ, phong tỏa đường thoái lui của cô, Ngân kiếm xé gió đâm lại, mắt thấy đã sắp xuyên thấu qua ngực của cô.

Châu Ngũ thái gia bổng nói :

- Giữ cô ta lại!

Ngân quang bổng ngừng lại, lưỡi kiếm vẫn còn ngay trước mặt cô.

Châu Ngũ thái gia nói :

- Ta muốn người ngồi trong kiệu!

Linh Lung song kiếm hỏi :

- Muốn người sống, hay là muốn người chết?

Châu Ngũ thái gia trả lời chỉ có một chữ :

- Giết!

Người trên Lang Sơn, vốn coi mạng sống con người như cỏ rác, nếu

Châu Ngũ thái gia nói giết, người đó chắc chắn là sẽ chết.

Tiểu Mã chỉ còn nước lấy mắt nhìn.

Y đã đáp ứng với Lam Lan hộ tống người này bình an qua núi, y đã vì người này đổ mồ hôi, đổ cả máu.

Chỉ tiếc, y là người, không phải thần!

Sức người rốt cuộc cũng có hạn, trên đời này rất có nhiều chuyện không biết phải làm sao hơn.

Nếu gặp phải những chuyện như vậy, đổ mồ hôi cũng thế, rơi nước mắt cũng thế, đổ máu ra cũng không ích lợi gì.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 13

Bí mật trong chiếc kiệu

- Giết!

Chữ “giết” vừa buông ra, bốn gã đại hán mặc áo đen đeo đao sáng loáng lập tức rút đao ra.

Bốn thanh đao, hai thanh kiếm, đồng thời đâm vào chiếc kiệu, phân biệt từ bốn phía cùng đâm vào.

Người trong kiệu dù có né qua bất cứ bên nào, cũng đều né không khỏi, dù y là một tay hảo hán như hổ dữ, như rồng bay, cũng khó lòng mà tránh khỏi.

Huống gì người trong kiệu là một người bệnh gần chết, mạng sống như mảnh treo chuông, ngay cả bàn tay còn chưa nhấc lên được.

Cả người Lam Lan đã mềm nhũn ra, cô lấy hai bàn tay che mắt lại.

Người trong kiệu là em của cô, bốn thanh đao, hai thanh kiếm đâm vào, máu của em cô sẽ phun ra làm ướt đầm chiếc kiệu.

Dĩ nhiên cô không thể nhìn, cô không dám nhìn.
Kỳ quái là, bàn tay cô lại còn để hé ra một kẽ hở, còn lén nhìn trong
kẽ hở ra.
Cô không thấy có máu, cũng không nghe có tiếng hô thảm thiết.
Đao kiếm đâm thủng vào, trong kiệu vẫn không có một tí phản ứng
gì, sáu người bên ngoài kiệu đều biến hẳn sắc mặt, tay chân cứng
đờ cả ra.
Chỉ nghe có mấy tiếng cách cách cách vang lên, sáu người đồng thời
lui lại, đao kiếm lại được rút ra khỏi kiệu.
Bốn thanh khoai đao làm bằng thép ròng đã bị bể gãy, hai thanh kiếm
của Linh Lung song kiếm cũng bị gãy còn thừa phân nửa.
Châu Ngũ thái gia cười nhạt nói :
- Quả thật không ra khỏi tiên liệu của ta, quả là hảo công phu!
Ông ta bỗng hét lên :
- Phóng tên!
Tiếng giầy cung đồng thời bật bật vang lên, tên bay loạn xạ ra, như
phi hoàng như mưa rào lại, cắm sâu vào trong kiệu.
Trong kiệu vẫn còn không có tí phản ứng, mấy chục mũi tên bỗng từ
trong kiệu rớt ra, mỗi cái chỉ còn thừa một nửa.
Còn mũi tên đâu?
Chỉ nghe xẹt một tiếng vang lên, mười tia sáng lạnh từ chiếc kiệu bay
ra, nhắm vào hàng thứ nhất cửa sổ bên tay trái của bức rèm.
Phía sau cửa sổ lập tức có tiếng hô thảm thiết vọng ra, máu tươi vọt
ra xối xả.
Biến chuyển ấy, ai ai cũng đều thấy, Tiểu Mã cũng thấy, trong lòng y
không biết nổi lên cảm giác ra sao.
Bây giờ y mới biết, bọn họ đổ máu đổ mồ hôi, liều mạng để bảo vệ
cho người này, nhưng chính y, y mới chân chính là một tay cao thủ,
võ công còn cao hơn người khác tưởng tượng không biết bao nhiêu.
Y thật tình nghĩ không ra, tại sao người này lại giả làm thành người
bệnh sắp chết làm gì?
Tại sao lại muốn núp vào trong kiệu?
Y cố ý để cho bọn Tiểu Mã bảo vệ y qua núi, cốt ý để làm gì?
Châu Ngũ thái gia bỗng lại hét lên :
- Ngừng tay!
Tiểu Mã lập tức ngừng tay.
Y vốn không muốn liều mạng đánh nhau một cách hồ đồ như vậy.
Y bỗng phát hiện ra, những chuyện mình làm mấy ngày nay, thật
giống như một con lừa bị bịt mắt do người ta kéo qua kéo lại.
Thường Vô Ý cũng đã ngừng tay.

Tâm tình của y cũng không khác gì lắm với Tiểu Mã.
Châu Ngũ thái gia nói ra điều gì là mệnh lệnh, dĩ nhiên bọn thuộc hạ của ông ta lại càng không dám không ngừng tay.
Đại sảnh lập tức lại biến thành một màn yên lặng như chết. Một hồi thật lâu, mới nghe có tiếng Lam Lan thở nhẹ ra nói :
- Tôi đã khuyên các người nãy giờ rồi, đừng có đi chọc y nổi giận lên, tại sao các người không chịu nghe?
Người trong kiệu còn đang ho sù sụ lên.
Châu Ngũ thái gia cười nhạt nói :
- Thần long đã thấy đầu rồi, các hạ còn gì mà phải làm bộ giả bệnh?
Lam Lan nói :
- Y vốn trước giờ có bệnh!
Châu Ngũ thái gia hỏi :
- Bệnh gì?
Lam Lan nói :
- Tâm bệnh.
Châu Ngũ thái gia hỏi :
- Y bệnh có nặng không?
Lam Lan gật gật đầu, thở ra nói :
- May mà bệnh của y còn có thuốc chữa!
Châu Ngũ thái gia hỏi :
- Sao?
Lam Lan nói :
- Thuốc trị bệnh của y, không nằm bên kia núi!
Châu Ngũ thái gia hỏi :
- Tại nơi nào?
Lam Lan nói :
- Tại nơi đây. Chúng tôi lên núi này xin thuốc đây là vì chúng tôi cố ý muốn ông bức chúng tôi vào đường cùng, cố ý cho ông nghĩ rằng chúng tôi không đến nơi đây không được!
Châu Ngũ thái gia hỏi :
- Các người dùng trăm phương ngàn kế, chỉ là muốn lại đây gặp ta?
Lam Lan không phủ nhận.
Châu Ngũ thái gia hỏi :
- Nếu vậy, tại sao hắn còn núp trong kiệu làm gì?
Lam Lan nói :
- Để tôi hỏi y.
Cô quay người lại, tới sát gần kiệu, nhẹ nhàng hỏi :
- Châu Ngũ thái gia muốn mời chú ra gặp mặt nói chuyện, chú nghĩ sao?

Người trong kiệu ừ lên một tiếng, Lam Lan lập tức kéo màn lên, một người dựa vào tay nàng, từ từ bước xuống kiệu, y chính là gã thiếu niên Tiểu Mã đã thấy trong khách sạn Thái Bình.

Gương mặt của y vẫn còn trắng bệch như vậy, vẫn còn không một tí máu. Giữa tiết trời tháng chín còn chưa có tí hơi hám gì lạnh lẽo, người của y còn mặc một lớp áo thiều cầu, mà không thấy có giọt mồ hôi nào trên mặt.

Tấm áo thiều cầu dày cộm, che hết cả nửa bên mặt của y, nhưng vẫn còn thấy được nét mặt rất thanh tú.

Lam Lan nhìn y, ánh mắt hiện ra đầy vẻ ôn nhu, cô nói :

- Chú đi có được không?

Gã thiếu niên gật gật đầu, y đối diện với bức màn nói :

- Hiện tại ông đã thấy tôi?

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Xem ra người quả thật là người có bệnh?

Biểu tình trên gương mặt của ông ta, không ai nhìn thấy, nhưng mỗi người đều có thể nghe ra được giọng nói của ông ta rất khích động, chẳng qua chỉ cố ý làm ra vẻ trấn định thế thôi.

Gã thiếu niên thở ra nói :

- Chỉ tiếc là, ông thấy được tôi, nhưng tôi thấy không được ông.

Châu Ngũ thái gia hỏi :

- Tại sao người không lại đây xem thử?

Gã thiếu niên nói :

- Tôi cũng đang tính làm vậy!

Y quả thật bước lại, tuy rất chậm, chân vẫn bước không ngừng.

Bước qua khỏi bệ đá, bước chân của y vẫn không ngừng ở đó.

... Bất cứ ai bước qua khỏi bệ đá, sẽ giết chết không tha!

Hình như y chưa hề nghe ai nói câu đó.

Trong cửa sổ hai bên lại nghe có tiếng tên lấp vào dây cung, mũi tên loang loáng chỉ vào người y.

Y làm như không thấy những thứ đó.

Bốc Chiến, Vô Thiệt, Dạ Lang, Linh Lung Song Kiếm, bao nhiêu đó những tay tuyệt đỉnh cao thủ, dưới cặp cửa y như là những kẻ đã chết!

Bọn Bốc Chiến cũng không thấy động đậy, bởi vì Châu Ngũ thái gia còn chưa phát ra hiệu lệnh!

Đây có phải vì ông ta muốn giữ người này lại để tự mình ra tay đối phó?

Bởi vì ông ta mới là tay đệ nhất cao thủ trên Lang Sơn, chỉ có ông ta mới là kẻ có tài năng đối phó với người trẻ tuổi này.

Môn khí công kinh người của ông ta, trong giang hồ quả thật rất ít có người nào sánh bằng.

Gã thiếu niên thâm tàng không để lộ ra, võ công lại càng thâm bất khả trắc.

Bọn họ đánh nhau lần này, ai thắng ai thua?

Không ai dự liệu được, nhưng bàn tay của mỗi người đều ướt đầm mồ hôi, bất kể ai là kẻ thắng thua trong bọn họ, trận chiến khốc liệt hung hiểm này, chắc chắn là trước giờ chưa ai đã từng thấy qua.

Gã thiếu niên đã bước đến gần bức rèm, Châu Ngũ thái gia còn đang ngồi chễm chệ phía sau bức rèm, không một tí cử động.

Có phải ông ta đã có dự kiến gì trong đầu?

Quyền đầu của Tiểu Mã đã nắm chặt lại, trong lòng y đang hỏi chính mình :

- Người khác dám bước qua, tại sao mình không dám? Không lẽ mình quả thật là con lừa đã bị người ta kéo qua kéo lại rồi sao?

Chuyện gì y còn có thể chịu được, chịu cùng cực, chịu đói, chịu ăn đao, y chẳng màng.

Nhưng chuyện này y chịu không nổi.

Trên đời này có hạng người thà chết không chịu nổi tức bực, Tiểu Mã chính là hạng người đó.

Y bỗng xông lại, lấy hết sức bình sinh xông lại, xông qua bệ đá.

Không ai ngăn trở y, bởi vì mọi người đang tập trung sự chú ý vào người gã thiếu niên.

Đợi đến lúc mọi người nhìn qua y, người của y đã như mũi tên bay tới bức rèm, xông thẳng tới tận trước mặt Châu Ngũ thái gia.

Một người tuổi tác đã lớn rồi, thông thường sẽ biến ra hơi cô tị cổ quái một tí.

Châu Ngũ thái gia biến đổi có hơi nhiều.

Mấy năm gần đây, trừ kẻ tâm phúc bên cạnh của ông ta là Vô Thiệt Đồng Tử ra, ngay cả Bốc Chiến là người đã từng bên cạnh ông ta lâu nhất, cũng không dám bước vào sau bức rèm một bước.

... Vô phép bước vào, loạn kiếm phân thân.

Cỡ tính khí nóng nảy bạo liệt của ông ta, dĩ nhiên sẽ nhất định không dung tha cho Tiểu Mã.

Tiểu Mã có chống đỡ được một chiêu công kích của ông ta không?

Thường Vô Ý cũng đã chuẩn bị xông vào, có chết cũng phải chết chung một chỗ với bạn bè.

Nào ngờ Châu Ngũ thái gia vẫn còn đang ngồi chễm chệ ở đó, không có lấy một cử động.

Tiểu Mã cũng không cử động.

Vừa xông vào, y đã đứng sững ra như trời trồng ở đó trước mặt Châu Ngũ thái gia, hình như y đột nhiên bị một thứ ma pháp gì thần kỳ chế ngự, biến thành một người gỗ đá.

Không lẽ sau bức rèm có thứ ma lực gì thần bí tồn tại ở đó? Có thể biến một người bằng xương bằng thịt thành gỗ đá?

Hay là Châu Ngũ thái gia đã luyện thành một thứ võ công gì thần kỳ, không cần phải xuất thủ, vẫn có thể lấy mạng người khác như thường?

Trên đời này không phải vốn có nhiều điều không ai tưởng tượng ra nổi, giải thích cho nổi?

Đối với những chuyện như vậy, bất kỳ ai cũng đều có cảm giác vô cùng kinh khủng không thể kháng cự được.

Thường Vô Ý nắm chặt lấy thanh kiếm, bước từng bước một lại.

Trong bụng y cũng đang sợ, áo của y đã ướt sũng mồ hôi, nhưng y đã quyết ý trong lòng, không hề thoái bước.

Không ngờ y chưa bước lại bức rèm, Tiểu Mã bỗng cử động.

Tiểu Mã không biến thành gỗ đá, cũng không bị ai khống chế, nhưng y quả thật đã thấy một chuyện quái lạ không thể tưởng tượng được. Vừa xông lại bức rèm, y lập tức phát hiện ra, cái vị Lang Sơn Chi Vương hò hét ra lửa ra sấm, đương thế vô địch ấy, lại là một người đã chết.

Không những đã chết, còn chết đã lâu ngày.

Sau bức rèm, hương khói bay tản mạn, Châu Ngũ thái gia đang ngồi chễm chệ trong bảo tọa, không có lấy một cử động, bởi vì toàn thân ông ta đã cứng ngắc như đá.

Những lớp thịt trên mặt ông ta bởi vì co rút lại mà đã biến ra nhăn nhúm, gương mặt vốn rất trang nghiêm, đã biến thành tà ác khủng bố vô cùng.

Không ai biết ông ta đã chết bao lâu rồi.

Thi thể của ông ta không bị rữa nát hôi thúi ra, bởi vì nó đã được tắm bởi một thứ thuốc thần bí nào đó.

Bởi vì có người muốn lợi dụng thi thể của ông ta để phát hiệu thi lệnh, khống chế toàn thể bá nghiệp trên Lang Sơn.

Người này giờ nói chuyện thay cho ông ta, chính là kẻ đó.

Y nhất định không thể để cho ai biết được bí mật này, vì vậy nhất định không thể để cho ai lại gần bức rèm.

Y chỉ có thể tín nhiệm được một người là Vô Thiệt đồng tử, bởi vì không những y không có lừa, cũng không có dục vọng.

Hiện tại Tiểu Mã cũng đã hiểu ra, tại sao Trương Lung Tử liều mạng xông vào đó.

... Trời sinh y có cặp mắt quá sắc bén, không những vậy còn đã được quen huấn luyện, chính lúc hai tiếng “đứng lại” làm cho bức rèm châu bị chấn động, y đã phát hiện ra bí mật.

... “Đứng” là chữ mở miệng ra, nhưng người đang nói chữ đó, cái miệng không thấy cử động gì cả.

Y nhìn ra được, người ngồi chễm chệ phía sau bức rèm đã chết rồi, nhưng y lại quên đi rằng, người chết không nói được, người đang nói ắt là người khác, người đó dĩ nhiên không để cho y còn sống nói ra bí mật.

Tiểu Mã đứng ngăn người ra đó thật lâu, y chỉ cảm thấy trong lòng mình có nỗi bí ai không tả xiết được, vì một vị Lang Sơn Chi Vương tung hoành một cõi mà bí ai, vì loài người mà bí ai.

Bất kể người nào lúc sống có bao nhiêu là quyền lực, chết rồi, cũng đành phải để mặc người khác muốn bày bố ra sao thì bày bố.

Y than thở một hồi, quay đầu lại, bên thấy một người còn bị thương hơn.

Gã thiếu niên thân thể không rõ ràng này, cũng đang nhìn như si như dại vào Châu Ngũ thái gia, trên gương mặt trắng bệch, nước mắt đang chảy đầm đìa.

Tiểu Mã nhin không nổi hỏi :

- Chú rốt cuộc là người như thế nào?

Gã thiếu niên không mở miệng ra.

Tiểu Mã nói :

- Ta biết chú không phải họ Lam, cũng không phải là Lam Ký Vân.

Ánh mắt của y lấp lánh, y bỗng hỏi :

- Có phải chú họ Châu không?

Gã thiếu niên vẫn còn chưa mở miệng ra, nhưng y đã từ từ quỳ xuống, quỳ trước mặt Châu Ngũ thái gia.

Tiểu Mã bỗng hiểu ra :

- Không lẽ chú là... chú là con của ông ta?

Chỉ nghe một người bên ngoài rèm nhẹ nhàng nói :

- Đúng vậy, y chính là con trai độc nhất của Châu Ngũ thái gia, Châu Vân.

Châu Ngũ thái gia vẫn còn chễm chệ ngồi trong bảo tòa, từ ngoài bức rèm nhìn xa xa lại, vẫn còn trang nghiêm như thần thánh. Đứa con trai độc nhất của ông ta còn đang quỳ trước mặt, thẳm nhỏ lệ.

Bốc Chiến đứng xa xa nhìn, trong mắt hình như cũng có hàng lệ nóng đang ứa ra.

Tiểu Mã nói :

- Người và Châu Ngũ thái gia là bạn đã lâu năm?

Bốc Chiến nói :

- Đã bao nhiêu năm nay.

Tiểu Mã nói :

- Nhưng lúc nãy người không nhận ra được Châu Vân là con trai của ông ta?

Bốc Chiến nói :

- Châu Vân lúc mười ba tuổi đã rời khỏi Lang Sơn, mười năm nay chưa hề về lại bao giờ.

Đối với bất cứ một người nào, mười năm là một khoảng thời gian dài, biến đổi trên con người họ cũng rất lớn lao.

Tiểu Mã nói :

- Tại sao y muốn đi ra ngoài? Tại sao y không về lại?

Bốc Chiến nói :

- Y trời sinh là một kỳ tài về võ học, lúc mười ba tuổi, đã cho võ công của mình không còn thua gì cha mình, muốn ra ngoài khai phá cho mình một thiên hạ.

Tiểu Mã nói :

- Nhưng cha của y không chịu cho y đi.

Bốc Chiến nói :

- Một người cuối cuộc đời có một đứa con trai, dĩ nhiên không đành để con trai độc nhất của mình bỏ mình đi ra ngoài đời.

Tiểu Mã nói :

- Vì vậy Châu Vân lên bỏ nhà ra đi?

Bốc Chiến nói :

- Y là một người có chí khí, vả lại tính khí cũng cố chấp như phụ thân của y, nếu đã quyết định chuyện gì rồi, chẳng ai có cách gì làm cho y thay đổi chủ ý được.

Lão than thở một hồi rồi lại nói :

- Mười năm nay, tuy không ai biết y ở đâu, nhưng ta và phụ thân của y đều biết, tính khí con người như y, ở ngoài đời sẽ không khỏi nếm

phải ít nhiều đau khổ.

Tiểu Mã quay qua Lam lan :

- Mười năm nay y làm gì, chắc chỉ có mình cô là biết rõ nhất.

Lam Lan không hề phủ nhận :

- Tuy y ném phải không ít đau khổ, nhưng cũng luyện được không ít những thứ võ công tuyệt kỹ, vì muốn học võ công của người khác, chuyện gì y cũng đều làm được.

Một người thành công không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Y được võ công tới mức độ như ngày hôm nay, dĩ nhiên đã qua bao nhiêu tháng ngày gian khổ.

Lam Lan nói :

- Nhưng y bỗng trở nên chán nản, y bỗng phát hiện ra một người dù có luyện thành công phu vô địch thiên hạ, cũng có lúc ngược lại cảm thấy vô cùng trống rỗng.

Thần sắc của cô thắm đậm, cô chậm chậm nói tiếp :

- Bởi vì y không có thân nhân lo cho mình, cũng không có bạn bè, võ công của y luyện đến mức độ tuyệt đỉnh, trong lòng lại càng thống khổ.

Tiểu Mã hiểu được cái tâm tình đó.

Những kẻ lăng tử không nơi nương tựa, đều hiểu được cái thứ tình cảm đó.

Nếu không một ai quan tâm đến sự thành bại của mình, thành công không phải cũng sẽ biến thành không có ý nghĩa gì cả sao?

Tiểu Mã chăm chú nhìn Lam Lan hỏi :

- Cô không quan tâm đến y sao?

Lam Lan nói :

- Em quan tâm y, nhưng em cũng biết, cái an ủi và quan hoài y chân chính cần vào, không phải là cái mà em có thể cung cấp được cho y.

Tiểu Mã hỏi :

- Phụ thân của y mới được?

Lam Lan gật gật đầu, cô nói :

- Chỉ có phụ thân của y, mới là người duy nhất thân thiết trong đời của y, nhưng tính khí của y quá quật cường, không những thù ghét cũng không chịu thừa nhận điểm đó, còn cho rằng, mình đã trốn ra khỏi nhà rồi, là không còn mặt mũi gì về nữa.

Bốc Chiến nói :

- Chúng ta đã từng xuống núi đi tìm y.

Lam Lan nói :

- Mấy năm đó y còn chưa thấy tình cảm thân thiết là quý hóa, vì vậy y vẫn một mực tránh né, đợi đến lúc y muốn trở về, y chẳng còn nghe

thấy tin tức của các ông.

... Trên đời này chuyện của con người không phải đa số đều như vậy sao? Nếu không trên đời này làm gì có bao nhiêu bi kịch đầy những chuyện do ngộ hội, mâu thuẫn tạo ra?

Chỉ một tí ngộ hội và mâu thuẫn, sẽ có thể gây nên một bi kịch không cách nào thu thập được.

Đấy cũng chính là bi kịch lớn nhất của kiếp người.

Lam Lan nói :

- Y cứu tính mạng của cả nhà họ Lam, tôi không thể lấy mắt nhìn y chịu đau khổ, vì vậy tôi mới lén viết dùm y mấy lá thư gửi về, tìm đủ trăm phương nghìn kế nhờ người đem đến Lang Sơn, hy vọng Châu Ngũ thái gia sai người lại đón đưa con ông ta.

Bốc Chiến nói :

- Sao chúng ta chẳng ai biết gì chuyện đó cả?

Lam Lan than thở nói :

- Đấy không chừng chỉ vì tôi nhờ không đúng người, do đó mà bao nhiêu thư tín đều lọt vào tay kẻ tà ác.

Cô lại nói tiếp :

- Nhưng lúc ấy chúng tôi không hề nghĩ đến chuyện đó, bởi vì thư chúng tôi gửi không bao lâu, trên Lang Sơn có gửi xuống một lá thư hồi âm của Châu Ngũ thái gia.

Bốc Chiến hỏi :

- Hồi âm gì?

Lam Lan nói :

- Cái gã tên là Tống Tam, xem ra có vẻ thành thật, tự xưng là người thân tín của Châu Ngũ thái gia.

Bốc Chiến nói :

- Trước giờ ta chưa nghe đến tên người này.

Lam Lan nói :

- Tên họ của y chắc là giả, chỉ tiếc là chúng tôi vĩnh viễn không còn biết y rốt cuộc là ai nữa.

Bốc Chiến hỏi :

- Tại sao?

Lam Lan nói :

- Bởi vì bây giờ thi cốt của y chắc đã rửa nát ra từ lâu.

Cô lại nói bổ sung :

- Y đưa lại một phong thư bọc bằng sáp, nhất định muốn Châu Vân tự tay mở ra cho bằng được, bởi vì trong bọc sáp có mật hàm của Châu Ngũ thái gia viết cho y, nhất định không thể để cho người thứ ba xem.

Cha con với nhau dĩ nhiên là có bí mật, điểm đó bất kỳ ai cũng không thể nào nghi ngờ.

Lam Lan nói :

- Không ngờ trong sáo, có giấu khói độc và ba cây độc châm.

Tiểu Mã giành hỏi :

- Châu Vân trúng phải ám toán của y?

Lam Lan cười khỏ nói :

- Có ai ngờ đến cha mình lại đi ám toán con bao giờ? May mà y quả là tay kỳ tài vũ học một thời, y dùng nội lực đem chất độc bức ra ngoài được một nửa.

Tiểu Mã hỏi :

- Còn Tổng Tam?

Lam Lan nói :

- Lúc Tổng Tam đến đây, y đã bị trúng độc rất nặng, y đang tính bỏ chạy, độc tính đã phát tác ra, chỉ trong khoảnh khắc, xương thịt đều bị hủ nát.

Tiểu Mã nắm chặt quyền đầu nói :

- Con người này thật hung bạo, thủ đoạn thật ác độc.

Lam Lan nói :

- Nhưng cạp có hung dữ cũng không ăn thịt con, lúc đó chúng tôi đã nghĩ ra, người sai Tổng Tam lại, nhất định là người khác, y không chịu cho hai cha con gặp nhau, bởi vì y biết Châu Vân mà về lại, nhất định sẽ kế thừa bá nghiệp của Châu Ngũ thái gia.

Cô than thở rồi nói tiếp :

- Chúng tôi còn nghĩ đến một chuyện khác còn đáng sợ hơn.

Tiểu Mã hỏi :

- Chuyện gì?

Lam Lan nói :

- Người ấy nếu đã dám làm vậy, Châu Ngũ thái gia dù có chưa chết, cũng nhất định đang bị bệnh nặng.

Bốc Chiến lập tức đồng ý, hần học nói :

- Châu Ngũ thái gia tài năng tuyệt thế, nếu ông ta còn khỏe mạnh, người này dù có gan bằng trời, cũng nhất định không dám làm vậy.

Lam Lan nói :

- Cha con lo lắng cho nhau, đây là tính trời sinh, đến giờ phút này, Châu Vân cũng không thể cố chấp được gì nữa.

Cô lại thở ra rồi nói :

- Nhưng chúng tôi cũng đã nghĩ đến chuyện, nếu người này đã dám ám toán con trai độc nhất của Châu Ngũ thái gia, trên Lang Sơn nhất định đã có kẻ trợ lực bên mình.

Nếu chúng tôi cứ thế mà xông lên núi, không những nhất định sẽ không gặp được Châu Ngũ thái gia, không chừng còn hại luôn cả lão nhân gia.

Bốc Chiến bổ sung cho cô nói :

- Bởi vì lúc đó các người còn chưa biết ông ta sống chết ra sao, Châu Vân dù võ công cái thế đến đâu, độc tính rất cuộc còn chưa được giải trừ, xuất thủ sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều.

Lam Lan nói :

- Chỉ tiếc là chúng tôi không thể chờ đợi thêm được ngày nào, vì vậy chúng tôi nhất định phải tìm một cách nào chắc ăn nhất.

Tiểu Mã nói :

- Vì vậy các người nghĩ đến tôi.

Lam Lan gật đầu nói :

- Bọn em không muốn lừa gạt anh, chỉ bất quá chuyện này thật tình bí mật quá, nhất định không thể tiết lộ ra một tí gì.

Tiểu Mã cũng thở ra, gật đầu nói :

- Thật ra tôi cũng chẳng trách gì cô, đấy vốn là chuyện tôi cam lòng tình nguyện làm.

Thường Vô Ý lạnh lùng nói :

- Hiện tại ta chỉ muốn biết một chuyện.

Tiểu Mã hỏi :

- Chuyện gì?

Thường Vô Ý hỏi :

- Người chủ sử âm mưu này rốt cuộc là ai?

Tiểu Mã không trả lời, Lam Lan và Bốc Chiến cũng không, nhưng trong bụng bọn họ đều đồng thời nghĩ đến một người... “Sói Quân Tử” Ôn Lương Ngọc.

Y vốn là kẻ tâm phúc tả hữu của Châu Ngũ thái gia, trong tình cảnh khẩn yếu như thế này, vẫn chưa thấy y xuất hiện ra.

Dưới bảo tòa sau bức rèm còn có một đường địa đạo bí mật, người lúc này nói thay cho Châu Ngũ thái gia chắc chắn đã trốn theo đường địa đạo này.

Người này có phải là Ôn Lương Ngọc không? Y còn trốn đâu cho được đây?

- Bất kể y muốn trốn tới đâu, cũng trốn không khỏi.

- Chúng ta dù có muốn rượt theo cũng không thể theo con đường địa đạo này.

- Tại sao?

- Cỡ hạng người âm hiểm và thâm trầm như y, nhất định sẽ để lại mai phục rất lợi hại sau lưng.

Bốc Chiến rất cuộc vẫn là kẻ thâm mưu viễn lự.

- Lần này chúng ta không thể vì khích động quá mà làm hư chuyện lớn.

Mọi người đều đồng ý vào điểm đó, mỗi người đều đang đợi Châu Vân quyết định.

Chỉ có Tiểu Mã là không đợi ai. Y không muốn đợi, cũng không thể đợi.

Y lại xông ra ngoài, Lam Lan chạy theo sau y hỏi :

- Anh tính đi đâu thế? Tính làm gì?

Tiểu Mã nói :

- Đi làm thịt một người.

Lam Lan hỏi :

- Ai?

Tiểu Mã nói :

- Một người luôn luôn giấu mặt đằng sau một chiếc mặt nạ.

Ánh mắt của Lam Lan sáng rực lên, cô hỏi :

- Anh nghĩ y rất có thể là Ôn Lương Ngọc?

Tiểu Mã nói :

- Đúng vậy.

Bên ngoài có ánh sáng, ánh sáng mặt trời. Ánh sáng mặt trời đang chiếu trên mặt hồ.

Quyền Đầu

Dịch giả: Lê Khắc Tường

Hồi 14

Kết cuộc

Mười bốn tháng chín, trước hoàng hôn. Trời đẹp.

Mặt trời đã ngã về hướng Tây, ánh mặt trời chiếu rực rỡ trên mặt hồ, rồi lại phản chiếu lên chiếc mặt nạ bằng vàng.

- Chính là y?

- Đúng vậy.

Tiểu Mã rất tự tin :

- Trừ Ôn Lương Ngọc ra, tôi nghĩ không ra được người thứ hai.

Châu Vân không có phản ứng.

Những chuyện sung sướng tuy thông thường làm cho người ta nhàm chán, nhưng còn không sánh được với bi thương.

Một thứ tình cảm chân chính bi thương có thể làm cho người ta tâm

thần tê liệt, xác thịt rã rời.

Nhưng phần nộ lại làm cho người ta phần khởi lên.

Tiểu Mã xông lại, trừng mắt nhìn sứ giả thần Thái Dương :

- Người còn ở đây sao?

Sứ giả hỏi :

- Tại sao ta phải đi đâu?

Tiểu Mã nói :

- Bởi vì những chuyện người làm.

... Người lấy thi thể của Châu Ngũ thái gia ra, để hiệu lệnh quần sói; người không muốn cha con họ gặp nhau, ám toán Châu Vân; vì muốn tiêu hủy cả một thế hệ của bọn họ, người đã mượn danh nghĩa thần Thái Dương, lợi dụng bọn thanh niên nam nữ tâm lý chống đối, để bọn họ đi mê muội vào chuyện dâm ô tà ác...

Bao nhiêu chuyện đó, Tiểu Mã chẳng cần phải nói ra, bởi vì sứ giả thần Thái Dương không hề phủ nhận.

Tiểu Mã nói :

- Những chuyện đó người làm rất thành công, chỉ tiếc là Châu Vân còn chưa chết, ta cũng chưa chết.

Sứ giả nói :

- Y chưa chết là vận khí của y; người chưa chết, là vận khí của ta.

Tiểu Mã hỏi :

- Vận khí của người?

Sứ giả nói :

- Bởi vì Châu Vân không phải là bạn của người, nhưng Tiểu Lâm và lão Bì lại là bạn của người.

Tiểu Lâm đang ở sau lưng y, lão Bì cũng thế.

Sứ giả nói :

- Không những vậy, người còn có song quyền đầu, còn có một người bạn biết dùng kiếm, Châu Vân thì chỉ còn có một nửa mạng sống.

Tiểu Mã hỏi :

- Người muốn ta giết y, đổi lấy mạng của Tiểu Lâm?

Sứ giả nói :

- Trên đời này, những người thích mới nói cũ không ít, không chừng người cũng sẽ vì Lam Lan mà hy sinh Tiểu Lâm, chẳng qua ta tin rằng người nhất định không phải là hạng người đó.

Y biết Tiểu Mã không thể hy sinh Tiểu Lâm, nhưng có thể vì Tiểu Lâm mà hy sinh tất cả điều gì.

Sứ giả nói :

- Ta cũng có thể bảo đảm rằng, quyền đầu của người, và thanh kiếm của Thường Vô Ý, đủ để đối phó với Châu Vân.

Quyền đầu của Tiểu Mã không nắm chặt lại, y nắm chặt không được, bàn tay của y đang run rẩy lên.

Bởi vì y không ngờ đến một chuyện.

Y không ngờ được rằng, lão Bì đang quỳ dưới đất, bỗng chồm dậy, ôm lấy sứ giả thần Thái Dương, lặn một hơi xuống nước.

Trước khi lặn xuống nước lão Bì còn nói được hai câu :

- Người coi ta là bạn, ta không thể làm cho người bị mất mặt.

- Bạn bè.

Hai chữ bình phàm làm sao, hai chữ vĩ đại làm sao!

Đối với hai chữ đó, Châu Vân cuối cùng đã kết luận rằng :

- Hiện tại tôi mới biết được, bất kỳ võ công có cao đến đâu, cũng không sánh được với tình bạn.

Trên đời này nếu không có thứ tình cảm đó, thế giới này còn thành ra thế giới gì nữa? Người còn thành ra thứ người gì nữa?

Cả trời tịch dương, cả hồ tịch dương.

Tiểu Mã và Châu Vân yên lặng đối diện nhau, lâu lắm chưa nói gì.

Người mở miệng trước là Châu Vân :

- Hiện tại tôi đã biết anh mới thật là nhân vật siêu quần, bởi vì anh tin được bạn bè, bạn bè cũng tin được vào anh, bởi vì anh có thể vì bạn bè mà chết, bạn bè cũng có thể vì anh mà chết.

Tiểu Mã câm miệng.

Châu Vân nói :

- Không ai ngờ được một người như lão Bì đã vì anh mà làm vậy, tôi cũng không ngờ được, vì vậy tôi không bằng anh.

Y than thở một hồi lại nói tiếp :

- Tôi cũng biết tôi đối xử không tốt với anh, nhưng ít nhất tôi cũng làm giúp anh được vài chuyện.

Tiểu Mã chẳng hỏi y làm chuyện gì cho mình. Lam Lan là người hỏi y.

Châu Vân nói :

- Tôi có thể bảo đảm với anh, trên Lang Sơn từ đây về sau sẽ không bao giờ còn có sói hung ác, sói ăn cỏ nữa.

Tiểu Mã đứng dậy, nói ba tiếng trước giờ y chưa từng nói.

Y nói :

- Cảm ơn anh!

Tiểu Lâm đã tỉnh lại.

Ánh tịch dương chiếu trên gương mặt của cô, dù là dưới ánh tịch dương, gương mặt cô cũng trắng bệch.

Cô không quay mặt đối diện với Tiểu Mã, cô chỉ nhỏ nhẹ nói :

- Em biết anh đi tìm em, em biết anh vì em đã làm những chuyện gì.

Tiểu Mã nói :

- Vậy thì em...

Tiểu Lâm nói :

- Em đối xử không tốt với anh.

Tiểu Mã nói :

- Em không phải nói như vậy với anh.

Tiểu Lâm nói :

- Em nhất định phải nói, bởi vì em không cách nào sống chung được với anh, giữa chúng ta đã có một chỗ rạn nứt không cách nào hàn gắn được, ở gần nhau cũng chỉ thêm đau khổ.

Cô đang khóc, nước mắt lã chã như mưa :

- Vì vậy nếu anh còn có nghĩ chút gì đến em, xin anh để cho em đi.

Vì vậy Tiểu Mã chỉ còn cách để cô đi.

Nhìn bóng dáng ẻo lả yếu đuối của cô khuất dần dưới ánh tịch dương, y không nói, cũng không khóc.

Lam Lan này giờ đang nhìn bọn họ, cô bỗng hỏi :

- Trên đời này quả thật có chuyện rạn nứt không thể hàn gắn được sao?

Thường Vô Ý nói :

- Làm gì có.

Gương mặt y chẳng có tí biểu tình :

- Chỉ cần có tình cảm chân thật, dù có rạn nứt to lớn bao nhiêu, cũng nhất định sẽ hàn gắn được như thường.

Lam Lan hỏi :

- Ông nói câu này cho ai nghe vậy?

Thường Vô Ý nói :

- Cho cái tên Tiểu Mã ngu ngốc như một con lừa đó.

Tiểu Mã bỗng xông về phía trước, xông về hướng tịch dương, xông về hướng Tiểu Lâm vừa mới khuất.

Tịch dương mỹ lệ như thế, kiếp người mỹ lệ như thế, nếu người ta còn có cơ hội, tại sao lại đi bỏ qua dễ dàng như vậy?

Hết

Nguồn: Nhanmonquan
Người đăng: Thành Viên VNthuquan
Thời gian: 27/12/2003 9:26:54 SA